

Náš
Milosrdný
Laskavý
Otec

Ellen Whiteová

Výběr sestavila Tina Marie Simonová

Náš milosrdný laskavý Otec

Citáty z Ducha prorockého

sestavila Tina Marie Simonová

Zvláštní poděkování patří Brianu Heckethornovi a Benu Kramlichovi

Vytištěno v Austrálii

Maranatha Media maranathamedia.cz

březen 2017 (verze 8/2020)

Obsah

Úvod.....	4
Boží charakter lásky a milosrdenství jako poslední poselství	5
Kristovo poslání.....	10
Satanova falešná obvinění a vzpoura proti Boží vládě.....	15
Nesprávně představený charakter Boha.....	26
Nesprávně pochopený Boží charakter	32
Ježíš zjevil Otcův charakter	34
Boží zákon je přepisem Jeho charakteru.....	48
Boží spravedlnost a potrestání hříchu	52
Milosrdenství Otce skrze Syna	60
Satan - ničitel a původce smrti.....	64
Milosrdní učedníci / následovníci	72
Závěr.....	74
Modlitba Ellen Whiteové	78

Úvod

V průběhu minulého roku zasvítla záplava slavného světla na Boží Slovo, aby odhalila skutečně milující charakter našeho Otce, takový, jak je zjeven v životě Krista, dokud byl tady na zemi. Mnozí přijali myšlenku, že náš nebeský Otec nestojí proti hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku a přece zůstalo nezodpovězených mnoho otázek ohledně toho, jak vysvětlit soudy ve Starém zákoně a konečné zničení bezbožných.

Během Svátku stánků v roce 2016 přišlo k Božímu lidu světlo a pravda skrze chápání služby smrti (**2 Kor 3,7**), jak souvisí s dílem jak Staré, tak i Nové smlouvy, aby uvedla duši věřícího do úplné zkušenosti ospravedlnění z víry, jak je zjevena v poslušnosti všem Božím přikázáním.

V reakci na tohle poselství přitáhla krátce poté série setkání pod názvem „Uniknout Pentagonu lži“ skupinu studentů Bible z celého světa do města Talking Rock v americkém státě Georgia, aby uvažovali o milujícím charakteru našeho nebeského Otce.

Několik lidí se začalo sdílet s citáty z Ducha prorockého, které potvrzují pravdy, o kterých se uvažovalo v té sérii. Inspirované výroky v Duchu prorockém tehdy Tinu Marie Simonovou uchvátily až tak, že dlouhé hodiny vyhledávala a sestavovala nádhernou kytici výroků zjevujících krásu a slávu našeho Otce.

Tuto sbírku jsem četl se vzrušením a celá moje bytost říká Amen, neboť na každé stránce nacházím potvrzení toho, že Syn živého Boha zjevil vesmíru, kdo a jaký Otec v nebesích opravdu je. Odhalil lži nepřítelů, kterými se snažil představovat Boha jako nevládného a násilného, když žádal udržení pořádku ve svých královstvích. S absolutní jistotou můžeme říci, že Ježíš Kristus nám ukázal Otce a také jaký obraz lásky nám je dán. Nyní můžeme patřit či hledět na charakter, který bude samotnou Boží pečeti nám danou skrze dar Ducha během stanovených nám určených časů osvěžení. Radujme se, *protože se blíží naše vykoupení (Lk 21,28)*.

Adrian Ebens

Boží charakter lásky a milosrdenství jako poslední poselství

Pravdy poselství třetího anděla předkládali někteří jako suchou teorii; jenže v tomto poselství má být představen Kristus, ten Živý. Má být zjeven jako první a poslední (Zj 22,13), jako JÁ JSEM, kořen a rod Davidův (Zj 22,16) a hvězda jasná a jitřní (Zj 22,16). Prostřednictvím tohoto poselství má být světu zjeven charakter Boha v Kristu. Má zaznívat volání: "...mocně pozvedni svůj hlas, oznamovateli radostné zvěsti Jeruzalému! Hlasitě volej, neboj se, řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Jak pastýř pase svoje stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.“ Iz 40,9-11). {6T 20.1}

Poselství třetího anděla vyzývá k představení soboty čtvrtého přikázání a tato přikázání a tato pravda musí být předložena světu; **ale velký střed přitažlivosti, Ježíš Kristus, nesmí být z poselství třetího anděla vynechán.** Pro mnohé, co byli zapojeni do díla této doby, se Kristus stal druhotným a na první místo se dostaly teorie a argumenty. **Boží sláva ohledně Božího charakteru, která byla zjevena Mojžíšovi, se nedává do popředí.** Hospodin řekl Mojžíšovi: "Já dám, aby prošlo všechno mé dobré před tvou tvář" (**2Moj 33,19**). "Hospodin prošel kolem něho a zavolal: "Hospodin, Hospodin! Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu" (**2Moj 34,6.7**). **Zdalo se, že mnozí, co pracují v díle, mají před očima závoj, takže když představovali zákon, nedívali se na Ježíše a nehlásali skutečnost, že tam, kde se rozmohl hřích, tam se ještě více rozmohla milost (Ř 5,20). Právě na kříži Golgoty se milosrdenství a věrnost setkají, spravedlnost a pokoj se políbí (Ž 85,10).** Hříšník musí stále hledět ke Golgotě a s jednoduchou vírou malého dítěte musí spočívat v Kristových zásluhách, přijímat Jeho spravedlnost a věřit v Jeho milosrdenství. Pracovníci v díle by měli představovat Kristovu spravedlnost nikoliv jako nové, ale jako vzácné světlo, které lidé na určitý čas ztratili z očí. **Krista máme přijímat jako našeho osobního Spasitele a je nám připočítávána Boží spravedlnost v Kristu.** Opakujme a dávejme do popředí pravdu, kterou popsali Jan: "Láska je v tom, že ne my jsme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy" (**1 Jan 4,10**). V Boží lásce se otevřel nejúžasnější pramínek vzácné pravdy a poklady Kristovy milosti jsou vystaveny před církví a světem. "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna" (**Jan 3,16**). Jaká je to láska - jaká úchvatná, nesmírná

láska -, která vedla Krista k tomu, aby za nás zemřel, zatímco jsme byli ještě hříšníky! **Jaká je to ztráta pro duši, která rozumí silným nárokům zákona a přece nechápe Kristovu milost, která se ještě nadmíru rozhojnila! Je pravdou, že Boží zákon zjevuje Boží lásku, když se káže jako pravda v Ježíši;** neboť o daru Krista tomuto provinilému světu se musí ve velké míře uvažovat v každém rozhovoru. Není divu, že srdce nezměkla pravdou, když byla představena chladně a nezáživně. Není divu, že víra klopýtala při Božích zaslíbeních, když duchovní a pracovníci nepředstavovali Ježíše v Jeho vztahu k Božímu zákonu. Jak často měli ujišťovat lidi, že: "Což On, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás všechny, nám spolu s ním nedá veškeré dary?" (Řím 8,32). {1SM 383- 384}

Věčné evangelium se má kázat a mají jej praktikovat v pravé misionářské práci, kterou se nese vpřed ne podle moudrosti vymyšlené lidmi, ale podle Boží moudrosti. Všichni, kteří kráčejí bezpečnými cestami, mají rozumět, že poselství třetího anděla je důležité pro celý svět a musí se mu (světu) nést jasně, přímo a ve svých význačných rysech tak, jak ho Kristus zjevil Janu [citováno Zj 14,6-12]. Toto je to poselství, které máme nést, toto je dílo, jež máme dělat. Toto je poselství, které Bůh uchovává pro adventisty sedmého dne. Pravda tohoto poselství se nezmenší, ale zesílí a stane se důležitější, když budeme vedeni k závěru Božího díla na Zemi. Nesmíme ztrácet čas. {18MR 28. 1, 2}

Slova, která Bůh dal hlásat svým učedníkům, mají závažný význam. Slyšíme hlas Božího anděla, když posloucháme poselství hlásáno Božími služebníky, kteří varovně troubí na trubu a zvěstují poslední poselství milosrdenství hynoucímu světu. Boží andělé nemusí být viditelní, ale poslové, skrze které Bůh působí, viditelní jsou; a ti, co odmítají jejich slova, kteří se snaží mařit poselství posílána Bohem, se staví do pozice podobné židům, kteří odmítli Krista. {Lt87-1896.14}

Ať lidé chápou, že máte poselství, které pro ně znamená život, věčný život, pokud jej přijmou. Jestliže má nějaké téma nadchnout duši, pak je to hlásání poslední zvěsti milosrdenství hynoucímu světu. Ale pokud ji odmítnou, bude jim vůni smrti ke smrti (2 Kor 2,16). Proto je třeba pracovat usilovně, aby vaše práce nebyla marná. Kéž byste si to uvědomovali a připomínali tuto pravdu svědomí Boží mocí. Dejte sílu svým slovům a způsobte, aby se pravda jevila jejich vzdělaným myslím jako podstatná. {List 8, 1895}

On zadrží všechny mocnosti temnoty, dokud se varování dává světu, a všichni, kteří na něj budou dbát, jsou připraveni na jeho příchod. Boží lid by se měl nyní k Němu mocně přimlouvat o pomoc. A všichni svou energii musí vložit do snahy hlásat pravdu během odkladu, který byl poskytnut. Když se upřímně posvěcují do Boží služby, **jejich úsilí bude provázet přesvědčivá moc, aby představili pravdu druhým, a světlo bude svítit do mnoha srdcí.** Moji bratři a sestry, nespěte už na satanově začarované půdě, ale probudte se a použijte každý zdroj na hlásání **poselství milosrdenství. Poslední varování má být dáno** "mnohým lidem, národům, jazykům i králům." (Zj 10,11) {RH, 23. listopad 1905, Čl. A, odst. 16,17}

V tomto čase, kdy nepřítel pracuje jako nikdy předtím, aby zaujal mysl lidí a odvrátil je od pravdy, **měli bychom vyvíjet zvýšenou činnost na cestách a rozcestích (Mt. 22,9).** Usilovně, se zaujetím **máme hlásat poslední poselství milosrdenství ve městech - na cestách** - a práce se tam nemá končit, ale má se rozšiřovat do okolních usedlostí a venkovských okresů - rozcestí. List 4, 1911, s. 3. {W.C. Whiteovi, 15. únor 1911}

V Kristově životě se neustále zjevoval soucit s utrpením. Kdyby byli všichni ti, co tvrdí že věří v Krista, následovali Jeho příklad, jak jiná by dnes byla podoba našeho světa! **Toto dílo bylo církvi zanedbáváno, ale děkujeme Bohu, že je příležitost vykoupit čas, nést poselství milosrdenství na cesty a rozcestí.** Církev je lhostejná v následování Krista v sebezapření a sebeobětování. Zanedbává zasahování dolů do samotných hloubek bídy, do kterých satan stáhl ty, co naslouchají jeho pokušením. {Ms18-1898.13}

Poselství třetího anděla nebude pochopeno, světlo, které osvítí zem svou slávou, nazvou falešným světlem ti, co odmítají kráčet v jeho rozšiřující se slávě. Dílo, které se mohlo provést, zůstane neudělané kvůli nevěře těch, co odmítají pravdu. Naléhavě prosíme vás, kteří odporujete světlu pravdy, abyste odstoupili z cesty Božímu lidu. **At' nebem poslané světlo svítí na ně jasnými a stálými paprsky. Bůh činí vás, ke kterým to světlo přišlo, odpovědnými za to, jak jej použijete.** Ti, co nebudou chtít slyšet, budou bráni na zodpovědnost, neboť pravda jim byla přinesena na dosah, ale opovrhli svými příležitostmi a výsadami. **Božímu lidu byla poslána poselství nesoucí Boží pečeť; představena byla sláva, majestát, spravedlnost Krista, plného dobroty a pravdy; plnost božství v Ježíši Kristu byla oznámena mezi námi s krásou a líbezností, aby okouznila všechny, jejichž srdce neuzavřely předsudky.** Víme, že Bůh působí mezi námi. Viděli jsme, jak se duše odvracejí

od hříchu ke spravedlnosti. Viděli jsme víru oživenou v srdcích zkroušených. Budeme snad jako malomocní, kteří byli očištěni a šli svou cestou, a pouze jeden se vrátil, aby vzdal slávu Bohu? Mluvme raději o Jeho dobrotě a chvalme Boha srdcem, perem a hlasem. **Prací každého Kristova velvyslance je svědčit o světle.** Nemá zaujmout Kristovo místo, **ale zjevovat Krista světu, má zvěstovat ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla (1Pt 2,9).** Bůh vyslal své služebníky jako nositele své zástavy. Mají ukazovat k Ježíši, který snímá hřích světa. Nemají vzbuzovat soucit lidí k sobě, ale nést svůj soucit nad sebe k vzácnému předmětu své chvály a úcty, aby vedli lidi k lásce ke Kristu, tomu ukřižovanému. Pokud **jste z Kristovy milosti zachytili některé paprsky světla pravdy, která je v Ježíši, nestavte se na věž, nemyslete si, že jste zachytili všechny paprsky světla a že na náš svět nemá přijít žádné větší osvětlení.** {RH, 27. květen 1890, odst. 6, 7}

Od chvíle kdy Spasitel vylil Svou krev za odpuštění hříčů a vstoupil na nebesa "nyní přítomný tváří Boží za nás" (**Žid 9,24**), rozlévá se světlo z kříže Golgoty a ze svatých míst nebeské svatyně. Jasnější světlo, které je poskytováno nám, nás nesmí opravňovat k tomu, abychom pohrdali tím, co již dříve bylo přijato skrze předobrazy ukazující na přicházejícího Spasitele. **Evangelium Kristovo osvětluje nám židovský způsob života a vyzvedává význam zákona o obřadech. Jak se zjevují nové pravdy a jak se osvětlují pravdy, známé od počátku, tak se nám zřetelně projevuje charakter (povahy) Boží a úmysl Boží v Jeho jednání s Jeho vyvoleným národem.** Každý další paprsek světla, kterého se nám dostává, nám lépe objasňuje plán vykoupení, který je výrazem božské vůle spasit člověka. Nalézáme stále novou krásu a sílu ve slově vnuknutém Duchem Božím, a studujeme stránky Písma svatého se stále hlubším zájmem a zaujetím. (PP 270.1) {PP 367.4}

Poznání Boha bude představovat ten druh poznání, který bude právě tak trvalý jako věčnost. {RH, 25. únor 1896, odst. 2}

Křesťan bude pro druhé vůní života k životu, ačkoli možná nebude schopen vysvětlit tajemství své zkušenosti. Ale bude vědět, že když ho obklopili mraky a tma a volal k Pánu, tma byla rozehnána a v chrámu duše byl klid a radost. Bude vědět, co to znamená mít v srdci zjevenou odpouštějící Boží lásku, zakusit pokoj, který převyšuje každý rozum (**Fil. 4,7**), mít v duši vzrůstající chválu a díkůvzdání a hluboký obdiv k Tomu, který si nás zamiloval a umyl nás od našich hříčů svou krví (**Zj 1,5**). Má klid skrze Ježíše Krista a

radost v Duchu svatém. Jeho duše je jedno s Kristem, je naplněna poddajností Jeho vůli a nebe je uchovááno v jeho srdci, dokud je sevřený v náručí nekonečné lásky. **Křesťané tohoto druhu ponosou hodně ovoce na Boží slávu. Budou správně vykládat Boží charakter a zjevovat světu Jeho vlastnosti.** {ST, 3. duben 1893}

Ne všichni, kdo vyslovují Kristovo jméno, jsou jedno s Kristem. Ti, kteří nemají Kristova Ducha a milost, nejsou Jeho, ať je jejich vyznání jakékoli. Podle ovoce je poznáte. Zvyklosti a obyčeje, které podle pořádku světa nevykonávají zásady Božího zákona, a proto nedýchají Jeho Duchem, ani nevyjadřují Jeho charakter. Podobnost Kristu budou zjevovat jen ti, co jsou připodobněni Božímu obrazu. **Jen ti, co jsou tvárněni působením Svatého Ducha, jsou činiteli Božího Slova a vyjadřují Boží mysl a vůli.** {YRP 74.3}

Prostřednictvím apoštola Jana Kristus prohlašuje: "Já jsem kořen a rod Davidův, jasná hvězda jitřní" (Zj 22,16). **V poselství, které máme nést, má být světu ukázán Boží charakter, jak je zjeven v Kristu.** Volání má znít z lidských úst a má být vidět v každodenním životě jak mladých, tak starších učedníků. {Lt384-1907.5}

Dokonce i mezi těmi, co tvrdí, že jsou křesťané, by mohla zaznít otázka: Jakému Bohu se klaníš? Tomu pravému a živému Bohu nebo modle? **Klaníš se pravému Bohu, jak se zjevil v Ježíši Kristu,** v Jeho Slově, v přírodě a duši, nebo je tvůj Bůh jedním z tvých vlastních výtvorů, modlou na Jeho místě? Jakého boha uctíváš, nějakou nesoucitu bytost - úplný protějšek Krista, který nemá srdce na spojování se s ostatními, protože tyto duše se nehodí do tebou vyšlapané koleje? Bůh není bezcitný, studený a diktátorský. **Studená láska, tak jako arktická zima, je svou povahou satanská.** Můžeš říci: nepoklekne. Tento bůh není náš Bůh. **Pravý Bůh je nekonečný v něžnosti, náklonnosti, soucitu. Náš Bůh je zjeven v laskavých vlastnostech Krista. Boží láska je představena v Kristu.** {Ms194-1898.4}

To temnota nepochopení Boha halí svět. Lidé ztrácejí své poznání Jeho charakteru. Byl pochopen a vykládán nesprávně. **V tomto čase se má hlásat poselství od Boha, poselství osvčující svým vlivem a spásné svou mocí. Jeho charakter má být učiněn známým. Do tmy světa se má vlít světlo Jeho slávy, světlo jeho dobroty, milosrdenství a pravdy.** Toto je práce popsána prorokem Izajášem ve slovech: "...pozvedni mocně hlas, Jeruzaléme, nositeli dobré zprávy. Pozvedni hlas, neboj se, řekni judským městům: Hle, váš Bůh!

Hle, Panovník Hospodin přichází s mocí a jeho paže pro něj vládne. Hle, jeho mzda s ním a jeho odměna před ním" (Iz 40,9-10). **Ti co čekají na příchod Ženicha, mají říci lidu: "Hle, váš Bůh! "Poslední paprsky milosrdného světla, poslední zvěst milosrdenství, která má být dána světu, je zjevením Jeho láskyplného charakteru.** {COL 415}

Máme provést tu nejdůležitější práci - dílo hlásání poselství třetího anděla. Čelíme nejdůležitějším problémům, jaké byly kdy lidé povoláni řešit. **Všichni by měli rozumět pravdám obsaženým v oněch třech poselstvích, neboť jsou podstatné (nezbytné) pro spásu.** {Lt106-1902.14}

Hospodin ukáže svému lidu, že je Bůh. **Chce, abys Mu plně důvěřoval.** Čas je krátký a my Pána hledáme, abychom poznali a činili jeho vůli. **Můj milý bratře, skryjme se s Kristem v Bohu.** Přiblížme se k Bohu, aby se On mohl přiblížit k nám. **Každý z nás má být hlasatelem evangelia, aby se mohla dobrá zpráva o spasení skrze Krista hlásat po celém světě. Každá duše, která neslyšela poselství třetího anděla, ho musí slyšet.** Kristus je náš Obhájce na nebeských nádvořích. To k Němu máme směřovat všechny naše prosby. **Skrze Něho máme pokoj s Bohem a radujeme se v naději spásy. Máme nést druhým radostnou zvěst o omilostnění skrze Krista.** {Lt199-1904.4-5}

Kristovo poslání

V nebeských radách naplánoval Hospodin přetvořit narušený, zvrácený charakter člověka a obnovit jej na mravní obraz Boha. Toto dílo se nazývá tajemství zbožnosti (1Tm 3,16). Kristus, jednorozený z Otce, přijal lidskou přirozenost, přišel v podobě hříšného těla, aby odsoudil hřích v těle. **Přišel svědčit o neměnném charakteru Božího zákona, který byl satanem znevážen.** Ani nejmenší písmenko, ani jediná čárka z něj nemohla být změněna, aby se setkal s člověkem v jeho padlém stavu (**Mt. 5,18**). Kristus žil zákon v lidském těle, aby umkla všechna ústa (**Ř 3,19**), a aby se satan ukázal jako žalobce a lhář. **Kristus zjevil světu charakter Boha jako plného milosrdenství, soucitu a nevýslovné lásky.** Přišel pozvednout člověka. Bylo zajištěno, aby byl spasen každý, kdo by uvěřil v Krista jako svého osobního Spasitele. Ve všech svých činech učil lidi, že jeho posláním není lidské životy ničit, ale zachraňovat. {ST, 2. července 1896, odst. 3}

Stvoření světů, tajemství evangelia, je na jeden účel, aby skrze přírodu a skrze Krista zjevilo všem stvořeným rozumným bytostem slávu Božího charakteru. Úžasný projev Jeho lásky je v tom, že dal "svého jednorozeného

Syna, aby žádný, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16), Boží sláva je zjevena ztracenému lidstvu a rozumným bytostem z jiných světů. {ST, 25. duben 1892, odst. 2}

Ježíš přišel na naši Zem s cílem dát člověku dokonalé znázornění Božího charakteru. Řekl: "Já jsem cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne, na to mu řekl Filip: Pane, ukaž nám Otce, a to nám stačí"(Jan 14,6.8). Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou (**Ž19,2**), ale Filip nedokázal přijmout přírodu jako dílo svého Boha. "Ježíš mu řekl: "Filipe, tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mne, viděl Otce "(**Jan 14,9**). **V tváři Ježíše Krista máme vidět poznání Boží slávy. Bůh se zjevil v Ježíši Kristu.** Bůh nebes svolil, **aby se v osobě svého jednorozeného Syna** snížil k naší lidské přirozenosti. **Otec v nebi má hlas a osobu, kterou ukázal Kristus.** {General Conference Daily Bulletin, 6. březen 1899, odst. 8}

Když Kristus vzal na sebe lidství, přišel, aby byl jedno s lidstvem a současně zjevil našeho nebeského Otce hříšným lidským bytostem. Něžný, soucitný, lítostivý, vždy pozorný k druhým, představoval Boží charakter a byl ustavičně zapojen do služby pro Boha a člověka. {8T 286.3-4}

Blízko nich se shromáždila skupina farizeů a pohled na ně připomněl Ježíši, jak rozdílně vždy působí jeho slova a jeho skutky. Privil: Přišel jsem na tento svět k soudu, aby ti, kteří nevidí, viděli, a, kteří vidí, oslepli" (**Jan 9,39**). **Kristus přišel, aby otevřel oči slepým, aby dal světlo těm, kdo žijí v temnotách.** Prohlásil, že je Světlo světa, a div, který právě učinil, byl potvrzením jeho poslání. **Lidé, kteří uzzeli Spasitele za jeho života na zemi, byli obdařeni plným projevem božské přítomnosti, jakého se světu nikdy předtím nedostalo. Bylo to dokonalejší zjevení známosti Boha. Avšak v tomto zjevení přicházel na lidi i soud.** Byla to zkouška jejich povahy, při níž se rozhodovalo o jejich věčném osudu. {TV 332.5 / DA 475.2}

Lidstvu musí být zjeven sám Bůh. Aby to udělal, náš Spasitel oděl své božství lidstvím. Používal lidské schopnosti, neboť jen jejich přijetím mohl být lidmi pochopen. Jen lidství mohlo zasáhnout lidi. **Žil Boží charakter přes lidské tělo, které mu Bůh připravil.** Požehnal svět tím, že v lidském těle žil život Boha a tím ukázal, že má moc spojit lidstvo s Bohem. (RH, 25. červen 1895).

Hospodin dal Kristu svět pro službu. Jen kázání Slova není služba. Pán si přeje, aby jeho sloužící sluhové zastávali místo hodné nejvyššího uvážení.

V Boží mysli existovala služba lidí ještě před stvořením světa. Určil, aby byli jeho služebníci dokonalým obrazem Jeho samého i Jeho záměrů. Tuto práci nemohlo provést žádné lidské vyznání, neboť Bůh dal Krista v lidství, aby vyřešil Jeho ideál, kterým se lidstvo může stát pomocí úplné poslušnosti Jeho vůle a cesty. **Boží charakter byl zjeven v životě Jeho Syna. Kristus nejenom, že zastával teorii o nefalšované službě, ale ve svém lidství dal názorný příklad služby, kterou schvaluje Bůh.** Dokonalost dělala výjimečným každý rys pravé služby. Kristus, Syn živého Boha, nežil sám pro sebe, ale pro Boha. {Manuscript Releases 18: 380 (1891). {DG 102.1}

Prostřednictvím plánu spásy se měl dosáhnout větší záměr, než dokonce spása člověka a vykoupení Země. Zjevením charakteru Boha v Kristu by se před vesmírem předvedla blahodárnost Boží vlády, vyvrátilo by se satanovo obvinění, objasnila by se povaha a výsledek hříchu a plně by se předvedla věčnost zákona. {ST 13. únor 1893, odst. 12}

Ježíš přišel na tuto Zemi představit charakter Otce světu. Řekl: "Kdo viděl mne, viděl Otce." Satan představil Boží charakter nesprávně a vrhl na něj špatné světlo. **Kristus však přišel zjevit Otcovu lásku a soucit k padlým lidským dětem.**{ST, 30. září 1889 odst. 7}

Kristus přišel představit charakter svého Otce, aby získal člověka zpět k věrnosti vůči Bohu, aby smířil člověka s Bohem. **Navrhl setkat se s nepřítelem a odhalit jeho lsti,** aby si člověk mohl vybrat, komu bude sloužit. {BEcho 1. listopad 1892, odst. 3}

Jakou šířku, hloubku a výšku zjevují tato slova! **Kristus přišel na tuto Zemi ukázat Otce, uvést ho před lidmi do správného světla.** Satan vzbudil nepřátelství a předsudky lidstva vůči Bohu. Poukazoval na Něj jako na náročného, panovačného a odsuzujícího, jako na původce utrpení, bídy a smrti. Připisoval Bohu vlastnosti své vlastní povahy. **Ježíš přišel vyhlásit Boží jméno, zjevit Ho světu. Mojiší zjevil Bůh význam svého jména.** [2Moj 34,5-9; 5Moj 7,6-9, citováno.] - {18MR 331.3}

Kristus přišel zjevit světu pravý charakter Otce před očima nebeských rozumných bytostí a představit jeho nároky na srchovanost vesmíru. Ježíš představil Otcův charakter způsobem, který vyvrátil lživé prohlášení nepřítele, neboť Boží Syn zjevil Otce jako plného milosrdenství, soucitu, dobroty, pravdy a lásky. Daleko od odvržení padlých synů Adama přišel Ježíš

vzít na sebe jejich vinu a bídu a strpět trest zákona, který člověk překročil. V něm přebývala plnost božství tělesně. Byl obrazem podstaty svého Otce, odleskem Jeho slávy, (**Žd 1,3**). {ST 13. červen 1895, odst. 5}

Kristus oznamuje posláni, které měl při příchodu na Zem. Ve své poslední veřejné modlitbě říká: "Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal. I tito poznali, že ty jsi mne poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich" [Jn 17,25,26]. Když Mojžíš požádal Hospodina, aby mu ukázal svou slávu, Hospodin řekl: "Ukážu ti všechnu svou dobrotu" [**2Moj 33,19**]. "Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, Mojžíš rychle poklekl na zem, klaněl se" [**2Moj 34,6-8**]. **Kdybychom byli schopni pochopit Boží charakter tak jako Mojžíš, i my bychom se rychle sklonili v úctě a chvále.** Ježíš nerozjímal o ničem menším, než aby byla "láska, kterou jsi mne miloval" [Jn 17,26] v srdcích jeho dětí, aby mohli předávat poznání Boha jiným. {RH, 17. listopad 1891, odst. 8}

Jediná naděje pro padlé lidstvo se nacházela ve smíření s Bohem. **Satan představil Boha tak zkresleně, že člověk neměl pravdivou představu o Jeho charakteru. Kristus přišel na svět a provedením plánu spásy zjevil člověku, že "Bůh je láska".**{Messenger, 7. červen 1893 odst. 2}

Účelem této knihy je ukázat Ježíše Krista jako jediného, v němž lze upokojit každou touhu. Bylo napsáno mnoho znamenitých knih o životě Kristově, obsahujících množství informací, bylo napsáno mnoho výtečných esejí o tehdejších dějinách, zvycích a událostech, obsahujících mnohá poučení a mnohé pohledy na bohatý život Ježíše z Nazaretu. **Popravdě se však dá říci, že „nebylo praveno ani polovice“ (1Kr 10,7).** Účelem tohoto díla není však vyložit evangelium nebo popsat v přísném časovém sledu důležité události a čerpat podivuhodná poučení ze života Kristova. Jeho účelem je **ukázat lásku Boží jak se projevila v jeho Synu, božskou krásu života Kristova, na níž se mohou podílet všichni, nikoli však ukájet přání pouhých zvědavců nebo odpovídat na otázky kritiků.** Jako Ježíš přitahoval k sobě své učedníky a svou osobní přítomností, svými pokyny a soucitnou účastí při všech jejich slabostech a potřebách a svým stálým společenstvím přetvářel jejich přizemnost v nadzemskost, jejich sobectví v obětavost, jejich omezenost a nevědomost v bohaté poznání a hlubokou lásku k lidem všech národů a ras,

tak účelem této knihy je ukázat čtenáři pozhnaného Vykupitele tak, aby mu pomohla přiblížit se k němu svým srdcem a najít v něm, jako kdysi učedníci Ježíše, Mocného, který zachraňuje „navždycky“ (**Žd 7,25**) a přetváří ke svému božskému obrazu všechny, kdož skrze něho přicházejí k Bohu. Jak nemožné je však zachytit život Kristův! Je to skoro totéž, jako bychom se pokoušeli nakreslit na plátno živou duhu nebo zachytit nejsladší hudbu. {TV 7,5-6}/ DA 17,5,6}

Pokud lidé nepoznají Boha tak, jak ho zjevil Kristus, nikdy si nevytvoří charakter podle Boží podoby, a proto nikdy neuvidí Boha. Bůh je jim představován tak nesprávně, že se nezajímají o udržení pravého a živého Otce ve svém poznání, ale obrací se ke klanění falešným bohům. Ví, že Boží láska nemá obdoby, ale **Kristus ji zjevil padlému světu.** {RH, 9. březen 1897 odst. 10}

V čistotě svého života **zjevil Otce** a z jeho charakteru **probleskovala Boží sláva.** **Otcova dokonalost byla zjevena před nepadlými světy, před nebeskými rozumnými bytostmi a hříšnými lidmi.** **V Kristově prostřednickém díle byla lidem a andělům zjevena Boží láska ve své dokonalosti.**{ST, 27. červen 1895, odst. 7}

Kristus, cesta, pravda a život, dal sám sebe za padlý svět a v něm jsou ukryty všechny poklady moudrosti a poznání (Kol 2,3). Člověku nemůže být dán žádný větší dar, než je ten obsažený v Kristu. A lidé přece čekají, odmítají dát Bohu věrnost srdce. Ať se však nekající podívají na plán spásy a zeptají se sami sebe: **"... jak unikneme my, zanedbáme-li tak velikou záchranu (spasení)?"** (**Žd 2,3**). Je nebezpečné zanedbávat plné posvěcování všech našich sil Bohu, neboť to On je svěřil člověku. Snad se nezeptáš sám sebe: "Jak je to s mou duší?" **Dostal si na dosah velký dar spásy, který stál Otce a Syna nekonečnou cenu.** Zanedbávat spásu znamená zanedbávat poznání Otce a Syna, kterého Bůh poslal, aby se člověk mohl stát účastníkem Boží přirozenosti (2Pt 1,4), a tedy s Kristem dědicem všeho (**Žd 1,2**). Zanedbání uchopení vzácného pokladu spásy znamená věčnou zkázu tvé duše. Nebezpečí lhostejnosti k Bohu a zanedbávání Jeho daru se měří velikostí spásy. Bůh učinil svou velkou mocí maximum. Zdroje nekonečné lásky se vyčerpaly při přípravě a provedení plánu spásy pro člověka. **Bůh zjevil svůj charakter v dobrotě, milosrdenství, soucitu a lásce zjevené pokolení vinných rebelů.** Co se ještě mohlo udělat, co se neudělalo v opatřeních plánu spásy? **Pokud hříšník zůstává lhostejným k projevu Boží dobroty, pokud zanedbává**

tak velké spasení, odmítá pokusy božského milosrdenství o sblížení se, odmítá dar života koupen za drahou Kristovu krev, co se dá udělat, aby se to dotklo jeho tvrdého srdce? Pokud úžasný úspěch dosažený naším Spasitelem a Vykupitelem, do kterého vložil všechnu svou moc a lásku a láska nepohne pyšným lidským srdcem, když člověk vidí, že jeho duše byla pokládána za tak cennou, že Syn nekonečného Boha, Majestát nebe byl ochoten položit svůj život, aby ten člověk mohl být spasen, neexistuje už nic, co by tím člověkem pohnulo. Kristus opustil nebeská nádvoří a přijal život hanby, výčitek a utrpení, a necouvl dokonce ani před smrtí na kříži, aby mohl spojit lidstvo s Bohem. Jsi tak zaslepený láskou k sobě, vnuknutím satana, že tyto úvahy tě nepohnou k životu pokory a podřízení se Bohu? Zda nevbudí láska a soucit toho, který dal v jednom daru vše, co poskytlo nebe, odezvu v tvém srdci ? "... jak unikneme my, zanedbáme-li tak velikou záchranu (spasení)?" (Žid 2,3) {RH, 21. listopad 1912, odst. 2}

Tak jako Jan Křtitel, i my máme poukazovat lidem k Ježíši a říkat: "Hle Beránek Boží, který snímá hřích světa" (Jan 1,29). V poselství, které neseme, má být světu ukázán Boží charakter, jak je zjeven v Kristu. Volání má znít z lidských rtů a má být vidět v lidských životech. Slovem a činem máme opakovat Boží volání: "A Duch i Nevěsta praví: „Přijď. “ A kdo slyší, ať řekne: „Přijď. “ A kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať si zdarma vezme vodu života." (Zj 22,17). {RH, 22. červenec 1909, odst. 16}

Satanova falešná obvinění a vzpoura proti Boží vládě

Na začátku velkého sporu satan prohlásil, že je nemožné být poslušen zákona Božího, že spravedlnost se nesrovnává s milosrdenstvím a že nebude možné hříšníka ospravedlnit, poruší-li zákon. Každý hřích musí být potrestán, tvrdil satan; a kdyby Bůh promíjel trest za hřích, nebyl by Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé začali porušovat Boží zákon a pošlapávat vůli Boží, satan jásal. Bylo mu to důkazem, že zákona nelze být poslušen; člověku nelze odpouštět. Protože on sám byl po své vzpouře vypovězen z nebe, musí být lidstvo podle satanova požadavku provždy vykázáno z přízně Boží. Bůh nemůže být spravedlivý, tvrdil, když je přitom k hříšníku milosrdný. TV 538.6 / DA 761.4}

Nikdy předtím se v nebesích neobjevil pocit nespokojenosti a nelibosti. Byl to nový prvek, cizí, záhadný a nevypočitatelný. Lucifer sám si zprvu

neuvědomoval skutečný ráz svých pocitů, bál se zatím vyslovit výplody a představy své mysli; přesto se jich nevzdal. Neviděl, kam ho zavede. **Úsilí, jehož je schopna jen nekonečná láska a moudrost, ho mělo přesvědčit, že se mýlí. Bylo mu dokázáno, že jeho nespokojenost nemá příčiny, a byly mu ukázány následky, setrvá-li ve vzpouře.** Lucifer byl přesvědčován, že se mýlí. Viděl, že „spravedlivý je Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých“ (Žalm 145,17), že božský řád je spravedlivý a že by jej měl uznávat před celými nebesy. PP 16.3 / PP 39.1}

To, co satan vštípil do mysli andělů - slovo tu a slovo tam - otevřelo cestu dlouhému seznamu domněnek. Takto rafinovaně z nich vytahoval projevy pochybností. **Pak, když byl dotazován, obvinil ty, které vyškolil.** Veškeré nepřátelství položil na ty, které vedl. Ve svatém postavení **projevoval vzpurnou touhu po spravedlnosti, ale byla to jen napodobenina spravedlnosti, která byla zcela v rozporu s Boží láskou, soucitem a milosrdenstvím.** {RH, 7. září 1897, odst. 4}

S pohrdáním (satan) odmítl důkazy a prosby věrných andělů a prohlásil **je za oklamané otrocky.** Přednostní postavení, jež bylo dáno Kristu, prohlásil za akt nespravedlnosti jak vůči němu, tak vůči všem nebešťanům, a oznámil, že nadále nestrpí toto porušení práv svých i jejich. Nikdy už neuzná nadvládu Kristovu. Vyslovil odhodlání bojovat za postavení, jež mu přísluší, a převzít vedení všech, kdož se stanou jeho stoupenci. Slíbil všem, kteří vstoupí do řad jeho stoupenců, novou lepší správu, pod níž se budou všichni těšit svobodě. {PP17.3 / PP 39.3}

Dokonalý soulad nebe byl nyní rozrušen. Luciferovy sklony sloužit sobě namísto svému Stvořiteli, vzbudily obavy u těch, kteří soudili, že sláva Boží má být svrchovaná. V nebeské radě andělé vedli s Luciferem při. **Syn Boží mu ukázal velikost, dobrotu a spravedlnost Stvořitele i posvátnou, neměnnou povahu jeho zákona.** Bůh sám ustanovil řád nebes; a porušením tohoto řádu zneuctil by Lucifer jeho Tvůrce a přivodil by si tím svůj pád. **Avšak varování, učiněné s nekonečnou láskou a milosrdenstvím, vzbudilo jen ducha odporu.** Lucifer připustil, aby jej ovládla žárlivost na Krista, a stal se ještě odhodlanějším. {PP14.2 / PP 35.3}

Bůh ve svém velkém milosrdenství Luciferovo jednání dlouho snášel. Nesesadil ho z jeho vysokého postavení ihned, jakmile poprvé projevil nespokojenost, ani když později začal šířit své lživé důvody mezi anděly. Trpěl

ho v nebi ještě dlouho. **Znovu a znovu mu nabízel odpuštění za podmínky, že uzná svou chybu a podřídí se.** (VSV 357.3 / GC 495.3)

Mocný buřič pak prohlásil, že je seznámen s Božím zákonem a kdyby se měl podrobit otrocké poslušnosti, byla by mu odňata jeho čest. Už by mu nebylo svěřeno jeho vyvýšené postavení. **Řekl jim, že on sám i oni už teď zašli příliš daleko** na to, aby se vrátili, a bude čelit následkům, protože Božímu Synu se nebude nikdy klanět v otrocké bohoslužbě, **že Bůh neodpustí a teď si budou muset prosadit svou svobodu a násilím získat postavení a pravomoc, která jim nebyla dobrovolně udělena.** {1SP 21}

Všechny nebeské zástupy byly předvolány před Otce, aby bylo rozhodnuto o každém případě. Satan bez studu oznamoval svou nespokojenost, že byl Kristus upřednostněn před ním. Pyšně povstal a naléhal, že by měl být rovný s Bohem a měl by být přizván do porady s Otcem a rozumět jeho záměrům. Bůh informoval satana, že jeho tajné záměry budou zjeveny jen jeho Synu a žádal od celé nebeské rodiny, dokonce i od satana, aby mu projevovali bezvýhradnou, nezpochybnitelnou poslušnost, ale že on (satan) se ukázal být nehodným místa v nebi. **Satan nadšeně poukázal na své přívržence, kteří tvořili téměř polovinu všech andělů, a vykřikl: Tito jsou se mnou!** {1 SP 22}

Mnozí ze satanových přívrženců měli sklon dbát na rady věrných andělů, činili pokání ze své nespokojenosti a byli znovu přijati do důvěry Otce a jeho drahého Syna. Mocný buřič pak prohlásil, že je seznámen s Božím zákonem a kdyby se měl podrobit otrocké poslušnosti, byla by mu odňata jeho čest. Už by mu nebylo svěřeno jeho vyvýšené postavení. Řekl jim, že on sám i oni už teď zašli příliš daleko na to, aby se vrátili, a bude čelit následkům, protože se Božímu Synu nebude nikdy klanět v otrocké poslušnosti, že Bůh neodpustí a teď si musí prosadit svou svobodu a silou získat postavení a pravomoc, která jim nebyla dobrovolně udělena. {1SP 20,21}

Když se satan v nebi stal nespokojeným, svou stížnost nepředložil Bohu a Kristu, ale šel mezi anděly, kteří ho považovali za dokonalého, a prohlásil, že Bůh mu ukřivdil, když dal Kristu přednost před ním. **Výsledkem tohoto překroucení bylo to, že pro souhlas s ním ztratila jedna třetina andělů svou nevinnost, své vysoké postavení a svůj šťastný domov.** {5T 291.1}

Člověk však i jako hříšník je v jiném postavení, než byl satan. **Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Dostalo se mu jako žádné jiné stvořené bytosti projevů lásky Boží. Satan poznal povahu Boží, poznal jeho dobrotivost, a**

přesto se rozhodl jednat podle své vlastní, sobecké vůle. Jeho rozhodnutí bylo neodvolatelné. Bůh už nemohl nic učinit pro jeho záchranu. Člověk však byl oklamán, jeho mysl byla zatemněna satanovými vývody. Člověk nepoznal hloubku a rozsah lásky Boží. Až pozná povahu Boží, bude se moci vrátit k Bohu. {TV 539.1 / DA 761.5}

Rozkol, který vyvolal v nebi svým jednáním, **svaloval satan na Boží zákon a vládu. Prohlašoval, že všechno zlo je výsledkem Boží vlády.** I když Boží nekonečná moudrost rozhodla, že nemůže déle zůstat v nebi, **nebyl satan zahuben.** Protože Bůh přijímá jen službu z lásky, musí oddanost stvořených bytostí vycházet z přesvědčení, že Bůh je spravedlivý a laskavý. {VSV 359.2 / GC 498.2-3}

Nepadlé světy přihlížely s hlubokým zájmem, aby viděly, jak Hospodin povstane a smete obyvatele země. Kdyby tak byl Bůh učinil, byl by se satan jal uskutečňovat svůj plán, začal by na sebe strhávat oddanost nebeských bytostí. **Podle satanova tvrzení nepřipouštějí zásady Boží vlády odpuštění.** Kdyby byl svět býval zničen satan by byl mohl prohlašovat, že jeho obvinění se ukázala jako pravdivá. **Byl by pohaněl Boha a rozšířil svou vzpouru na jiné světy. Bůh však svět nezahubil, ale poslal svého Syna, aby svět spasil.** TV 21.4 / DA 37.2}

Před Kristovým prvním příchodem se velmi rozšířil hřích odmítání podřídit se Božímu zákonu. Satanova moc zjevně rostla, jeho válka proti nebi byla stále odhodlanější. Dosáhla krize. **Nebeští andělé s intenzivním zájmem sledovali Boží činy. Vyjde ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa za jejich nepravost? Sešle oheň nebo potopu, aby je zničil?** Celé nebe čekalo na výzvu svého Velitele, aby vylili na vzbuřenecký svět nádoby hněvu. Jedno slovo od něj, jedno znamení, a svět by byl býval zničen. Nepadlé světy by byly řekly: "Amen. Spravedlivý si, Bože, neboť si nadobro smetl vzpouru. "Ale" **Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný**" (Jan 3,16). Bůh mohl poslat svého Syna, aby soudil, ale poslal ho, aby zachránil. Kristus přišel jako Vykupitel. Žádná slova nemohou popsat dopad tohoto činu na nebeské anděly: s úžasem a obdivem mohli jen zvolat: "V tom je láska!" {RC 58.4, 5}

Lucifer zaujal stanovisko, že následkem Božího zákona existuje v nebi a na této zemi zlo. **Proti Boží vládě to vzneslo obvinění, že je svévolná. Je to však lež, vykonstruovaná původcem všech lží.** Boží vláda je vládou svobodné vůle

a neexistuje žádný čin vzpoury nebo poslušnosti, který by nebyl počinem svobodné vůle. {ST, 5. červen 1901, odst. 4}

Satan obvinil Boha, že má neodpouštějící ducha, neboť by nepřijal za podmínek přízně ty, co neposlechli jeho zákon a tedy nesprávně představovali jeho charakter. {RH, 9. března 1897, odst. 5}

V Kristu Ježíši je zjevena odpouštějící, vykupující láska. Satan představil charakter Boha v nesprávném světle a bylo nutné, aby byl nepadlým světům, andělům a lidem představen správně. Satan prohlásil, že Bůh neví nic o sebezapření, milosrdenství a lásce, ale je přísný, požadovačný a neodpouštějící. **Satan nikdy neokusil odpouštějící Boží lásku, protože nikdy upřímně nečinil pokání.** Jeho prohlášení o Bohu byla nepravdivá, byl falešným svědkem, žalobcem Krista a všech těch, co odvrhli satanské jeho a vrátili se, aby byli dobrovolně věrni nebeskému Bohu. {RH, 9. březen 1897 odst. 3}

Soucitný Stvořitel z lítosti nad Luciferem a jeho stoupenci se snažil je odvrátit od propasti zkázy, do níž se řítili. Jeho milosti však nebylo porozuměno. Lucifer označil shovívavost Boží za důkaz své vlastní převahy, za známku toho, že Král vesmíru přistoupí nyní na jeho podmínky. Budou-li andělé stát pevně na jeho straně, prohlásil, získají vše, co si budou přát. Tvrdošíjně bránil své požadavky a postavil se plně proti svému Stvořiteli. Tak se stalo, že z Lucifera, "světlohoše", který sdílel slávu Boha a chránil jeho trůn, se přestoupením stal satan „odpůrce“ Boha a svatých a škůdce těch, jež nebe svěřilo jeho vedení a ochraně. {PP 21.1 / PP 39}

Skutečný charakter satana nemohl být představen vesmíru hned. Musí být dovoleno, aby jeho nečestný postup pokračoval, dokud se neodhalí jako žalobce, podvodník, lhář a vrah. Tím posledním činem se obral o náklonnost věrného vesmíru. V smrti Božího Syna spadla podvodníkovi maska. {List 16a, 1892}

Satan je neúnavný ve své činnosti, s nezměrnou energií a v tisíci podobách zkresluje povahu Boha a jeho správu. Rozsáhlými a dobře osnovanými plány a podivuhodnou silou snaží se svým šálením získat obyvatele světa. Bůh věčný a vševědoucí, zná konec od prvopočátku a jeho plány na potírání zla jsou dalekosáhlé a obsažné. Jeho úmyslem bylo nejen potlačit vzpouru, ale i ukázat celému vesmíru její povahu. Realizace Božího plánu ukázala

spravedlnost a milosrdenství Boha, a plně prokázala jeho moudrost a oprávněnost jeho jednání se zlem. {PP 47.2 / PP 78.3}

Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným nápadem, nevznikl až po Adamově pádu. Byl „**zjevením tajemství od časů věčných skrytého**” (Řím 16,25). Byl zjevením zásad, jež jsou od věčnosti základem Božího trůnu. **Bůh a Kristus věděli od počátku o odpadnutí satana a o pádu člověka svedeného tímto odpadlíkem. Bůh nedal pokyn k tomu, aby vznikl hřích, avšak předvídal jeho vznik** a učinil opatření, jak čelit této strašné skutečnosti. Tak velká byla jeho láska k světu, že se zavázal dát svého jednorozeného Syna, "aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život " (Jan 3,16). {TV 11.2 / DA 22.2}

Satan začal své dílo jako žalobník v nebi. A pokračuje v něm od pádu **a ve zvláštním smyslu to bude jeho dílo, když se budeme přibližovat k závěru času**. Je rozrušený, když vidí na zemi lidi, kteří mají dokonce i v slabosti a hříšnosti respekt k Hospodinovu zákonu. Má potěšení z jejich nehodnosti. Není jeho záměrem, aby poslouchali Boží zákon a pro každou duši má připravené lsti, aby mohli být všichni lapeni do pasti a odděleni od Boha. Obviňoval a odsuzoval by Boha a všechny, co se v milosrdenství a lásce, v soucitu a odpuštění snaží plnit jeho (Boží) záměr. Každý projev Boží moci pro jeho lid vzbuzuje satanovo nepřátelství proti nim. Podněcuje je ke zlu, a když uspěje, všechnu vinu hází na pokoušených, před Obhájcem je představuje jako oděné v černém rouchu hříchu a snaží se zajistit jim ten nejpřísnější trest. Zasazuje se o spravedlnost bez milosrdenství, nedovoluje pokání. **Argumentuje, že trest za hřích nemůže být nikdy odpuštěn a Bůh být přitom spravedlivý.** {SW, 25. září 1906, odst. 7-8}

Tento padělek spravedlnosti, který obhajuje satan, se Bohu hnusí, nesmí se stát zkušeností Božích synů a dcer. Satanovo odsuzování nesmí být napodobováno žádným, kdo má účast na Božím milosrdenství a lásce. Ať nikdo z těch, co vyznávají, že jsou jeho dětmi, nezasedají na soudcovskou stoličku, aby obviňovali nebo odsuzovali druhého. {RH, 22. září 1896, odst. 9}

Tento zákon byl porušen již v samém nebi. **Hřích vznikl z odboje. Lucifer, strážný cherub, zatoužil být v nebi první. Snažil se získat nadvládu nad nebeskými bytostmi,** odvrátit je od jejich Stvořitele a strhnout jejich úctu na sebe. **Proto začal zkreslovat povahu Boží a obvinil Boha, že touží po vlastním vyvýšení. Snažil se připisovat milujícímu Stvořiteli své vlastní**

špatné povahové rysy. Tak podvedl anděly. Tak podvedl i lidi. Svedl je k tomu, aby pochybovali o slově Božím a aby přestali věřit v jeho dobrotivost. Bůh je Bohem spravedlnosti a strašného majestátu; satan však oklamal lidi, aby pokládali Boha za přísného a neodpouštějícího. Tak svedl lidi, aby se připojili k jeho vzpouře proti Bohu; a nad světem se rozprostřela noc a hoře. {TV 10.4 / DA 21.3}

Když Kristus přišel na náš svět, satan byl na zemi a zpochybňoval každý kousek jeho kroků od jesliček až po Golgotu. **Satan obviňoval Boha za to, že od andělů požaduje sebezapření a přitom sám neví, co to znamená a On sám by se pro druhé nijak sám neobětoval. Toto obvinění vznášel satan proti Bohu v nebi** - a když byl odtud vyhnán, neustále vinil Pána za náročnou službu, kterou by Pán nikdy sám nevykonával. **Kristus přišel na svět čelit těmto falešným obviněním a zjevit Otce. Nedokážeme pochopit ponižení, které snášel, když na sebe vzal naši přirozenost.** {1SM 406.2}

Hospodin viděl, jak satan používá své síly a předložil mu pravdu porovnanou s falší. Satan byl během sporu znovu a znovu připraven být usvědčen, připraven připustit, že se mýlí. Ale ti, které podvedl, byli také připraveni obvinít ho z toho, že je opouští. Co měl dělat? Podříditi se Bohu nebo pokračovat ve svém podvodném směřování? Vybral si popírání pravdy, uchýlování se k nepravdivým výrokům a podvodu. **Hospodin dovolil satanovi, aby pokračoval a předvedl své zásady. Bůh zjevil, že jeho zásady jsou správné a nepadlé světy a nebeský vesmír nesl s sebou, ale bylo to za strašnou cenu. Jeho jednorozený Syn byl vydán jako satanova oběť. Pán Ježíš Kristus zjevil charakter zcela opačný, než byl satanův.** Tak jako velekněz odložil své nádherné obřadní roucho a sloužil v bílém lněném šatu běžného kněze, tak Kristus zmařil sám sebe a vzal na sebe podobu služebníka a přinesl oběť, on sám byl knězem i obětí. Satan zmařil svůj vlastní záměr tím, že způsobil smrt Vládce nebes. **Smrt Syna Božího učinila nevyhnutelnou smrt satana. Bylo mu dovoleno, aby pokračoval, dokud jeho řádění nebude odhaleno před nepadlými světy a před nebeským vesmírem.** Prolitím krve Božího Syna se obral o náklonnost nepadlých bytostí. **Všichni viděli, že je lhář, zloděj a vrah.**{RH, 7. září 1897, odst. 11- 13}

Satan poznal, že jeho maska je stržena. Jeho jednání bylo odhaleno před nepadlými anděly a před nebeským vesmírem. Sám se odhalil jako vrah. Prolitím krve Božího Syna **se sám připravil o náklonnost nebeských bytostí.** Od té chvíle byla jeho činnost omezena. Ať už si vymyslí cokoli, nebude moci

očekávat, že andělé, kteří přicházejí z nebeských dvorů, budou žalovat na Kristovy bratry, že jejich roucha jsou černá a poskvřená hříchem. **Poslední článek náklonnosti mezi satanem a nebeským světem byl přetržen.** {TV 538.4 / DA 761.4 }

Satanovým dílem je vést lidi k ignorování Boha, a tak ovládnout a upoutat jejich mysl, aby na Něho nemysleli. Vzdělání, kterého se jim dostalo, jim svou povahou mělo zmást mysl a zastínit pravé světlo. **Satan si nepřeje, aby měli lidé poznání o Bohu, a když může uvést do chodu hry a divadelní představení, které tak zmatou smysly mladých, že lidé zahynou ve tmě, zatímco všude kolem nich září světlo,** velmi ho to těší. {RH, 13. březen 1900, odst. 5}

Na zemi se snesla tma, protože Bůh byl nesprávně pochopen. Aby temnými mraky mohlo proniknout světlo a aby svět se mohl opět vrátit k Bohu, bylo nutno zlomit klamnou moc satanovu. To se nemohlo stát násilím. Použití násilí odporuje zásadám správy Boží. Bůh si přeje jen službu lásky a lásku nelze vynutit, nelze ji získat násilím nebo mocí. Lásku lze vzbudit jen láskou. Znat Boha znamená milovat ho. Povaha Boží se musí projevit jako protiklad povahy satanovy. A to mohla učinit jen jediná Bytost v celém vesmíru. Jen Ten, kdo poznal výšku a hloubku lásky Boží, ji mohl zjevit. Po temné noci světa musí vzejít Slunce spravedlnosti a "zdraví bude na paprscích jeho" [Mal 4,2 (BKR); Mal 3,20 (B21)]. {TV 10.4 / DA 22.1}

Satan představuje lidem Boží vlastnosti v nesprávném světle, a tím v nich vytváří nesprávnou představu o charakteru Stvořitele. Mnozí lidé povýšili na trůn místo Boha jakýsi filozofický idol, **ale živého Boha, který se zjevil ve svém Slovu, v Ježíši Kristu, uctívá jen málokdo.** {VSV 419.4 / GC 583.1}

Satan nesprávně představil Boží charakter světu a pokoušel člověka ke vzpouře, ale Ježíš přišel zjevit ve svém vlastním životě a charakteru, jaká je skutečná povaha Otce. Všude, kam šel, zjevoval Otce jako Boha nekonečné lásky a neomezeného soucitu. Kristus praví: "Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich" (**Jan 17,26**). Poznáním Krista můžeme být sjednoceni s Otcem. {ST, 18. květen 1891, odst. 2. 3}

Když chodíme truchlíci, zanecháváme v myslích dojem, že Boha netěší, abychom byli šťastni, a tím falešně svědčíme proti našemu Nebeskému Otcí. **Satan jáásá, když může Boží lid svést do nevěry a malomyslnosti. Raduje se,**

když vidí, že nedůvěřujeme Bohu, pochybujeme o jeho ochotě a moci zachránit nás. Je rád, když máme pocit, že nám Hospodin svou prozřetelností ukřivdil. Kéž se ten pochybovačný postoj změní! Kristus ve Starém zákoně je tentýž, jako v Novém. {RH, 14. leden 1890, odst. 5}

Člověk nemá lásku k Bohu od přírody. Není pro něj přirozené, aby myslel na nebeské věci. **Satan pracuje proti Bohu a Jeho vládě, vede lidi k tomu, aby Bohu přisuzovali vlastnosti, které patří moci zla. Kristus přišel na tento svět, aby zjevil Otce.** Lidský rod zhřešil proti Bohu. Visela nad ním hrůza z porušeného zákona a klesl tak hluboko, že se zdálo být nemožným vlít do nich duchovní život. Ve svém díle však Kristus neměl zklamat, ani zmalomyslnět. {RH, 12. březen 1901, odst. 14}

Satanova prohlášení proti Boží vládě a jeho obrana těch, co mu nadřžovali, byla neustálým obviňováním Boha. Toto reptání a stěžování si bylo bezdůvodné a **Bůh přece satanovi dovolil, aby vypracoval své teorie. Bůh mohl satana a všechny jeho přívržence zničit tak snadno. Tím by však dal precedens pro násilí člověka, které se tak hojně ukazuje na našem světě v donucovacích zásadách.** Hospodinovy zásady nejsou tohoto druhu. **Veškerá donucovací moc se nachází pod satanovou vládou.** Bůh by nepracoval v této linii, nikdy by ani v nejmenším nepovzbudil některého člověka k tomu, aby se ustanovil jako Bůh nad jiným člověkem a způsoboval mu **duševní nebo tělesné utrpení. Tato zásada je celá ze satanovy dílny.** {Ms57-1896.9}

Boží vláda se nezakládá na otrocké poslušnosti lidí či na svévolném výkonu moci, jak nám ji chce představit satan. Dovolává se rozumu a svědomí. „Jen pojdte a proberme to, praví Hospodin;” - oslovuje Tvůrce stvořené bytosti (Iz.1,18). **Bůh nezotročuje vůli svých tvorů.** Nemůže přijímat poctu, která není dobrovolná a rozumná. Vynucená podřízenost by byla překážkou každého skutečného rozvoje mysli a charakteru. Člověk by byl jen automat. Stvořitel nemá takový záměr. On chce, aby lidé, vrcholné dílo jeho tvůrčí moci, dosáhli nejvyšší možný rozvoj. Představuje nám dokonalé požehnání, ke kterému nás chce dovést svou milostí. Vyzývá nás k odevzdanosti v důvěře, aby v nás mohl uskutečnit svou vůli. Je na nás, abychom se rozhodli, zda budeme vysvobozeni z otroctví hříchu a budeme mít podíl na slavné svobodě Božích dětí. {CK 30.4 / SC 43.4}

Bůh neznásilňuje vůli ani svědomí, satan se však stále uchyluje k násilí a zastrahování, aby dostal pod svou moc ty, které nemůže svést jinak.

Zastrašováním nebo násilím se snaží ovládnout svědomí a zajistit si úctu. Své záměry uskutečňuje prostřednictvím náboženské i světské moci, které navádí, aby vynucovaly poslušnost lidských zákonů a zanedbávání Božího zákona. {VSV 425.3 / GC 591.3 }

Satan si přál změnit Boží vládu, dát svou vlastní pečeť na pravidla Božího království. Kristus se nechtěl dát svěst k této touze a válka proti Kristu se zde začala a sílila. **Lucifer** pracoval tajně, ale Bůh o tom věděl, satanův charakter se stal podvodným. Lež mluvil jako pravdu. {16MR 180.2}

Bůh projevil svůj odpor ke vzpouře. Celé nebe pochopilo, že se v odsouzení satana a v záchraně člověka projevila Boží spravedlnost. **Lucifer tvrdil, že je-li Boží zákon neměnný a trest nevyhnutelný, musí být každý přestupník navždy vyloučen z Boží přízně. Prohlašoval, že hříšné lidstvo nemůže být vykoupeno, a je proto jeho právoplatnou kořistí.** Kristova smrt však byla důkazem svědčícím pro člověka, který nelze vyvrátit. Trest vyžadovaný zákonem padl na toho, který je roven Bohu, a člověk může přijmout Kristovu spravedlnost a **životem pokání a pokory zvítězit nad mocí satana, podobně jako zvítězil Boží Syn. Tak Bůh zůstal spravedlivý a současně ospravedlňuje všechny, kdo věří v Ježíše Krista.**

Ježíš Kristus však nepřišel na zemi, aby tu trpěl a zemřel jen proto, aby zachránil člověka. Přišel také, aby „vyvýšil a zvelebil zákon“ (**Iz 42,21** ČEP). Nejen aby obyvatelé tohoto světa zákon správně chápali, ale aby dokázal všem světům ve vesmíru, že Boží zákon je nezměnitelný. Kdyby požadavky Božího zákona bylo možné obejít, Boží Syn by nemusel obětovat svůj život jako trest za jeho přestoupení. Smrt Ježíše Krista dokazuje neměnnost zákona. A oběť, k níž Otce a Syna vedla nekonečná láska, aby hříšníci mohli být zachráněni, ukazuje celému vesmíru - a nic jiného to nemohlo ukázat lépe než tento plán vykoupení - **že spravedlnost a milosrdenství jsou základem Božího zákona a vlády.** (VSV 362.3-4/GC503-4)

Vyhnáním satana z nebe, projevil Bůh svou spravedlnost a obhájil čest své vlády. Když však člověk podlehl lžím odpadlého knížete andělů a zhřešil, Bůh mu prokázal svou lásku tím, že poslal svého jediného Syna, aby na zemi zemřel za lidstvo padlé do hříchu. V nabídce této záchrany člověka se projevila Boží povaha. Kristův kříž je celému vesmíru mocným svědectvím o tom, že Bůh není odpovědný za Luciferovu cestu hříchu, {VSV 361.2} kterou

si zvolil, že to nebylo žádné svévolné odepření Boží milosti, žádný nedostatek v Boží vládě, který by v něm podnítil ducha vzpoury. {4SP 320.3}

Hospodin zjevil ve svém Slově skutečnost, že satan je na čele padlých knížectví a mocností a je vládcem tohoto temného světa (Ef 6,12). Dnem i nocí strojí úklady proti Bohu a těm, co se snaží poslouchat pravdu. Přeměňuje se na anděla světla a způsobuje, že tma se jeví jako světlo a světlo jako tma a stále se pokouší svádět nestálé duše k tomu, aby se s ním spojili ve špatném myšlení a mluvení o těch, kteří se nechtějí dát odvrátit od pravdy. **V Písmu je popsán jako lhář, ničitel, mučitel, žalobce, vrah** a nebude těžké rozeznat, na které straně duše bojuje nebo pod čím vedením se pohybuje, pokud ji nacházíme při obviňování a odsuzování druhých. Pokud muži a ženy získali vlivné postavení a využívají ten vliv na podporu satanových záměrů, spojují se s velkým protivníkem a odpadlíkem. {RH.1894-12-11}

Satanova vyhlášení proti Boží vládě a jeho obrana těch, co mu nadržovali, byly neustálým obviňováním Boha. Toto reptání a stěžování se bylo bezdůvodné a přece Bůh satanovi dovolil, aby vypracoval své teorie. Bůh mohl satana a všechny jeho přívržence zničit tak snadno, jak můžeme zvednout oblázek a hodit ho na zem. Tím by však dal precedens pro násilí člověka, které se tak hojně ukazuje na našem světě v donucovacích zásadách. Hospodinovy zásady nejsou tohoto druhu. **Veškerá donucovací moc se nachází pod satanovou vládou.** Hospodinovy zásady nejsou tohoto druhu. Bůh by nepracoval v této linii, nikdy by ani v nejmenším nepovzbudil některého člověka k tomu, aby se ustanovil jako Bůh nad jiným člověkem a způsoboval mu duševní nebo tělesné utrpení. Tato zásada je celá ze satanovy dílny. **Zásady Božího charakteru byly základem vzdělávání ustavičně předkládaného nebeským andělům. Tyto zásady byly dobrota, milosrdenství a láska.** Světlo, které samo dosvědčuje, mělo být rozpoznáno a svobodně přijato všemi, kteří zastávali postavení důvěry a moci. **Musí přijímat Boží zásady a představování pravdy a spravedlnosti přesvědčovat všechny, kteří byli v jeho službě. Toto byla jediná moc, která se měla používat. Nikdy do toho nesmí vstoupit násilí.** Všichni, kteří si mysleli, že jejich postavení jim dává moc přikazovat svým bližním a řídit jejich svědomí musí být zbaveni svého postavení, neboť toto není Boží plán... {RH, 7. září 1897}

Kristus odhalil satanovy lži a podlou povahu a v mnoha srdcích zničil jeho

zhoubný vliv. Právě toto vyburcovalo satana k tak silné nenávisti. Se svými zástupy padlých bytostí si předsevzal co nejdůrazněji nabádat k válce; **neboť na světě stál Ten, kdo byl dokonalým představitelem Otce, Ten, jehož charakter a zvyklosti vyvracely satanovo nesprávné představování Boha. Satan obviňoval Boha ze svých vlastních povahových rysů. Nyní viděl v Kristu Boha zjeveného v jeho pravé povaze - soucitného, milosrdného Otce, který nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni kající přišli k Němu a měli věčný život.** Ale satan dosáhl pouze na patu, nemohl se dotknout hlavy. Při Kristově smrti **viděl, že je poražen. Viděl, že před celým nebem byl jasně zjeven jeho pravý charakter,** a že nebeské bytosti a světy, které Bůh stvořil, budou zcela na Boží straně. Viděl, že jeho vyhlídky na budoucí vliv u nich budou načisto zmařeny. **Kristova lidská přirozenost bude po věčné věky názorně zjevovat otázku, která vyřešila spor.**{1SM 254, 255}

Nesprávně představený charakter Boha

Poté, co satan navedl člověka, aby zhřešil proti Bohu, tvrdil, že člověk si ho vybral jako svého vůdce namísto Boha a že jeho dílem by od té doby mělo být spojit se s ním ve zrušení Hospodinova zákona. Nyní bylo jeho prací verbovat Bohem stvořené bytosti, aby byly jeho činiteli a spolupracovaly s ním na vymazání mravního obrazu Boha z duše. **Po celé věky pracoval na stejných zásadách, z nichž vycházel, když způsobil pád člověka. Boží omezení představoval myslí Evy tak, aby vyvolal žárlivost a řekl jí: "neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevřou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé" (1Moj 3,5). Satan vrhal na Boží charakter špatné světlo, představoval jej jako sobeckého a tyranského.** {ST, 8. říjen 1894, odst. 5}

Satanovým promyšleným plánem bylo od počátku způsobit, aby lidé zapomněli na Boha, aby si je mohl zajistit pro sebe. **Proto se snažil představovat Boží charakter nesprávně, aby lidé o Něm přechovávali nesprávnou představu. Stvořitel byl jejich myslím představen jako oděn přívlastky samotného knížete zla - jako svévolný, přísný a neodpouštějící - aby se Jej lidé báli, vyhýbali se mu a dokonce Ho nenáviděli.** Satan se snažil tak zmást myslí těch, které oklamal, aby Boha vytlačili ze svých myšlenek. Pak vymaže Boží obraz v člověku a vtiskne mu do duše svou vlastní podobu; naplní lidi svým vlastním duchem a udělá je zajatci podle své vůle. {RH, 15. únor 1912, odst. 2}

Když nebe hledělo dolů a vidělo falešné představy, do nichž byli lidé vedeni, vědělo, že na Zem musí přijít Božský učitel. Nesprávnými popisy nepřítele byli mnozí tak oklamáni, že se klaněli falešnému bohu, oděnému přívlastky satanského charakteru. Ti, co jsou v nevědomosti a mravní tmě musí mít světlo, duchovní světlo, neboť svět Boha nepoznal a musí mu být zjeven tak, aby ho pochopil. Pravda hleděla dolů z nebe a neviděla odraz svého obrazu, neboť svět zahalovalo šero a husté mraky duchovní tmy. Rozehnat je mohl jen sám Pán Ježíš, neboť On je světlem světa. Svou přítomností mohl rozptýlit ponurý stín, který satan uvrhl mezi člověka a Boha. {RH, 17. listopad 1891, odst. 6}

Celé nebe se zajímá o spásu člověka a dílo lze provést rychle, může přijít Boží království a Zem být naplněna poznáním Boha, jako vody pokrývají moře. **Je velkou touhou nebeských rozumných bytostí, aby mohl být Boží charakter, tak dlouho představován a vykládán nesprávně, pravdivě představen před těmi, co byli oklamáni triky nepřítele. Satan přičítal Bohu své vlastní přívlastky a není snad nyní čas, aby bylo Kristovo jméno velkým mezi pohany? Bůh volá ty, co byli osvícení, aby se podvolili a začali vést smělou válku proti pevnostem toho Zlého.** {HM, 1. září 1892, odst. 6}

Chápání Božího lidu bylo zaslepené, neboť **satan nesprávně představoval Boží charakter. Náš dobrý a milostivý Bůh byl před lidmi představen jako oděn vlastnostmi satana** a muži a ženy hledající pravdu se tak dlouho dívali na Boha v nesprávném světle, že je obtížné rozehnat mrak, který jim před očima zastírá Jeho slávu. (1SM 355)

Satan líčí Boží zákon lásky jako zákon sobectví. Tvrdí, že je nemožné, abychom byli poslušni jeho ustanovení. Obviňuje Stvořitele, že zavinił pád našich prvních rodičů, který je příčinou vši naší bídy, a **svádí lidi k tomu, aby v Bohu viděli původce hříchu, utrpení a smrti. Ježíš byl povolán, aby odhalil tento klam.** {TV 12.3 / DA 24.2}

Národ, jenž byl Bohem povolán, aby byl sloupem a základem pravdy, stal se nástrojem satanovým. Prováděl dílo, které mu uložil satan; **překrucoval povahu Boží, a tím způsobil, že svět začal v Bohu spatřovat tyrana.** Sami kněží, kteří sloužili v chrámě, ztratili ze zřetele smysl bohoslužby, kterou vykonávali. Přestali vidět v symbolech věci, které představovaly. Při bohoslužebném obětování si počínali jako herci na divadelním jevišti. Příkazy, jež vydal sám Bůh, staly se jim prostředkem k osleповání mysli a k zatvrzování

srdce. **Bůh nemohl v chrámech pro lidi už nic víc učinit. Celý systém musel být smeten.** {TV 21.1 / DA 36.2}

Satan se i dnes snaží zvítězit nad lidmi - podobně jako vyhrál nad našimi prvními rodiči - tím, že zpochybňuje jejich víru ve Stvořitele a vede je, aby pochybovali o moudrosti jeho vlády a spravedlnosti jeho zákona. **Satan a jeho pomocníci představují Boha tak, jako by byl ještě horší než oni sami - aby tím ospravedlnili svou vlastní zlobu a vzpouru. Velký podvodník se snaží připsávat krutost své povahy našemu nebeskému Otci, aby vypadal jako někdo, komu bylo velmi ukrivděno, když byl vyhnán z nebe, protože se nechtěl podřídit tak nespravedlivému vládcí.** Přesvědčuje svět, že pod jeho vládou by mohl mít svobodu, která by se lišila od otroctví způsobeného přísnými nařízeními Boha. Daří se mu tak získávat na svou stranu lidi, aby přestali důvěřovat Bohu. {VSV 385.3 / GC 534.3}

Zatímco Boží nenávist vůči hříchu je silná a úplná, Jeho láska k hříšníkům je ještě silnější - nemá obdoby. **Satan působil na duše lidských bytostí tak, aby vykonával akční linii započatou v nebi a dokonanou v ráji, aby člověka přiměl k přesvědčení, že Bůh ho nemiluje, je tyran, pomstychtivý a zlomyslný.** Otec lži pracoval v této linii, dokud nebyl Boží charakter zkreslen tak silně, že lidé Boha neznali. Ježíš přišel na svět, aby představil Otce, zjevil Jeho lásku a odpouštějící moc. Satan zaséval do srdce člověka nepřátelství proti Bohu. Snažil se uspět se svými lžemi; tak překroutil Boží charakter v myšlenkách člověka a navedl ho, aby neustále pokračoval ve všemožných bezbožnostech, aby Ježíš Kristus ve svém díle selhal a byl od něj odrazen a Boží trpělivost a dobrota se vyčerpala vzpourou a zatvrdnutím lidských srdcí. **[Satan] si myslel, že by snad mohl vymazat poslední jiskřičku milosrdenství ze strany Boha a popudit tak Jeho spravedlnost, aby Bůh celosvětově lidstvo zničil, aby pak on mohl obratněji vrhat na Boha špatné světlo.** Po tisíce let měl díky své podvodné, klamně moci a komplikované mašinérii nad člověkem téměř úplnou kontrolu, udržoval v pohybu celou agenturu zla, provokoval každou vášeň, snažil se ovládat každý intelekt a zdálo se, že celé lidstvo ztratilo poznání Boha. Ale Hospodin poslal na svět svého Syna Ježíše Krista, "aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). **„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.** Kdo v něho věří, není souzen, kdo však nevěří, již je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jediného Syna Božího. Toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo jedná zle,

nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. "(Jan 3,17-21). Neříkejte Pánu svým vystupováním a vlivem: "Odstup od nás, nemáme zalíbení v poznání tvých cest."**(Jb 21,14).** {Lt72-1890. 16-20}

V ráji bylo hadu oznámeno: " A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu" **(1Moj 3,15)**. Od té chvíle satan věděl, že jeho vláda nad světem nebude neomezená. Bylo vidět, že v lidech působí síla, jež odolává jeho nadvládě. **S napětím sledoval jak Adam a jeho synové přinášejí oběti a viděl v těchto obřadech symbol spojení mezi zemí a nebem. Proto se rozhodl, že toto spojení zmaří. Začal pomlouvat Boha a zkreslovat smysl obřadů, jež naznačovaly Spasitele. Sváděl lidi, aby se Boha báli jako tyrana, který si libuje v jejich záhubě. Oběti, které měly zjevit jeho lásku, byly přinášeny jen proto, aby usmířily jeho hněv.** Satan vyvolával v lidech zhoubné vášně, aby nad nimi upevnil svou vládu. Když bylo zaznamenáno slovo Boží, zkoumal satan proroctví o příchodu Spasitele **a všem lidským pokolením bránil správně pochopit tato proroctví, aby lidé zavrhlí Krista, až přijde.** {TV 70.4 / DA 115.1}

" Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). **Bůh je láska. Právě tuto velkou pravdu přišel Kristus zjevit světu. Satan tak překroutil Boží charakter světu, že člověk stál vzdálený od Boha, Kristus však přišel zjevit světu Otcovy charakteristické vlastnosti, výslovný obraz jeho podstaty (Žd 1,3). "jednám tak jak mi Otec přikázal." (Jan 14,31). "Tento příkaz jsem dostal od svého Otce" (Jan 10,18). Záměrem Kristova poslání pro svět bylo zjevit Otce.** {ST, 11. duben 1895 odst. 2}

Satan nesprávně představil charakter Boha světu a pokoušel člověka ke vzpouře, ale Ježíš přišel ukázat pravou povahu Otce ve svém vlastním životě a charakteru. Všude, kam šel, zjevoval Otce jako Boha nekonečné lásky a bezmezného soucitu. Kristus praví: " Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich" **(Jan 17,26)**. Prostřednictvím poznání Krista můžeme být sjednoceni s Otcem. {ST, 18. květen 1891, odst. 2. 3}

Velký Lékař spolupracuje s každým úsilím, vynaloženým ve jménu trpícího

lidstva, aby dal světlo tělu, a životu, a obnovu duši. A proč? Satan přišel do našeho světa a svedl lidi do pokušení. S hříchem přišla nemoc a utrpení, protože sklízíme, co sejeme. **Satan pak způsobil, aby člověk vinil Boha za utrpení, které je jen jistým výsledkem přestoupení tělesného zákona. Bůh je tak obviněn falešně a jeho charakter je představen nesprávně. Je obviněn z dělání toho, co udělal sám satan.** Bůh by chtěl, aby jeho lid odhalil klam nepřítel. Dal mu světlo zdravotního evangelia a jako jeho představitelé mají to světlo dávat druhým. {Christian Educator, 1. říjen 1898, odst. 9}

Kristus přišel představit Otce člověku. Zjevil světu Boží povahu. **Satan představil Otce nesprávně. Vylíčil ho jako pomstychtivého, neshovívavého, nemilosrdného, netrpělivého, nelaskavého. Oděl ho svými vlastními vlastnostmi. Kristus však přišel a vzal na sebe lidskou podobu, aby mohl lidstvu zjevit pravý charakter Otce, a my máme světu představit Krista tak jako Kristus představil Otce.** {RH, 30. duben 1889, odst. 8}

Židé všeobecně věřili, že hřích je trestán už v tomto životě. Každou ránu pokládali za odplatu za nějakou nepravost, jíž se dopustil buď postižený sám, nebo jeho rodiče. Je pravda, že všechno utrpení je následek přestoupení Božího zákona, avšak tato pravda byla převrácena. **Satan, původce hříchu a všech jeho následků, svedl lidi k tomu, že v nemoci a v smrti viděli něco, co pochází od Boha jako trest Bohem svévolně udělený za spáchaný hřích. Jestliže byl proto někdo postižen velkým utrpením nebo neštěstím, byl nadto pokládán ještě za velkého hříšníka.** Tím vším byli židé připravováni na to, aby Ježíše zavrhli. **Na toho, jenž „nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní nesl“, se Židé dívali jako na někoho "kdo jest raněn a ubit od Boha i ztrápen“; proto před ním zastírali své tváře (Iz. 53,4). Bůh dal naučení, které tomu mělo zabránit. Jobův příběh ukázal, že utrpení způsobuje satan a že je přemáhá Bůh svým milosrdenstvím.** Izraelci však tomuto naučení neporozuměli. Téhož omylu, za nějž Bůh pokáral přátele Jobovy, se dopouštěli Židé, když zavrhovali Krista. {TV 332.3-5 / DA 471.1-3}

Za doby Izajáše potemnělo duchovní chápání lidstva nesprávným chápáním Boha. **Satan se dlouho snažil vést lidi k tomu, aby hleděli na svého Stvořitele jako na původce hříchu, utrpení a smrti.** Ti, které takto oklamal, se domnívali, že Bůh je tvrdý a náročný. Pokládali ho za takového, co kritizuje a odsuzuje a není ochoten přijmout hříšníka, dokud existuje právní ospravedlnění na to, aby mu nepomohl. Zákon lásky, který vládne nebi, byl arcipodvodníkem představen nesprávně, jako omezení štěstí člověka, jako

těžké jho, při kterém by mohli být rádi, že mu unikají. **Prohlašoval, že předpisy toho zákona nelze poslouchat a že tresty za přestoupení jsou udělovány svévolně.** {RH, 18. březen 1915, odst. 1}

Z generace na generaci, z věku na věk **shromažďoval satan lidské organizace, přes které by vykonával své ďábelské záměry a dosahoval prosazení svých plánů a úskoků na Zemi.** Velký zkažený proud zla přetékal neustále lidskou společností. **Přestože satan nebyl schopen vyhnat Boha z Jeho trůnu, připisoval mu své satanské vlastnosti a naopak Boží vlastnosti prohlašoval za své...Svou úskočnou bystrostí a podvodnými praktikami stáhl na sebe poctu, kterou měli lidé projevovat Bohu, a postavil svůj satanský trůn mezi lidské uctíváče a božského Otce.** {Manuscript 39, 1894; RH, 14. duben 1896}.

Kristus při svém příchodu vešel do světa nevěrného Bohu, světa, který byl celý otupělý a zkažený prokletím vzpoury proti Stvořiteli. **Arcipodvodník vykonával své dílo velmi houževnatě, dokud na Zemi nedopadla kletba přestoupení. Lidé byli zkažení satanovy výmysly. Sváděl lidi na scestí svými nesprávnými výroky o Božím charakteru. Sám pro sebe si nárokoval přívlastky milosrdenství, dobroty a pravdy, zatím co své vlastnosti připisoval Bohu. Těmto nesprávným představám se musí čelit a ukázat, že jsou nepravdivé, a to Kristem v lidské přirozenosti.**{8MR 40.1}

Ježíš k nim opět promluvil: **„Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“**(Jan 8,12). Satan se postavil mezi Boha a člověka a snaží se zadržet každý paprsek světla, který chce Bůh poslat člověku. Vrhá svůj hrozný stín na celou Zemi a zahaluje lidstvo do duchovní tmy. **Ale Otec skrze Ježíše Krista s potěšením zjevuje svému vyvolanému lidu svůj charakter.** Kráčejte tedy v tom světle, ceňte si ho a krok za krokem pokračujte od něj k většímu světlu. {RH, 13. únor 1894, odst. 12}

Boží Syn přišel na náš svět se srdcem překypujícím láskou k padlému člověku. Byl obrazem podstaty Boha (Žd 1,3) a rovný s Bohem v charakteru. Byl odleskem Otcovy slávy, obrazem jeho podstaty. Přišel se setkat se svým protivníkem satanem a zvítězit nad ním, nad padlým andělem, který se povýšil kvůli své bystrosti a moudrosti a který si přál postavit svůj trůn nad Boží. Satan toužil zrušit Boží zákon, jehož předpisy nemohly být změněny o nic víc než Boží charakter nebo jeho trůn. Snažil se být prvním mezi nebeskými zástupy, mít svrchovanost na Božích nádvořích, a za tento hřích

byl vyhozen z nebe a stal se nejnižším ze všech stvoření. **Kristus přišel vyvrátit satanova tvrzení a odhalit jeho nesprávné představování Božího charakteru.** Boží Syn oděl své božství lidskou přirozeností a přišel na svět bez doprovodu nebo předvádění se, aby mohl být přijat, ne kvůli vnější přitažlivosti, ale kvůli svým nebeským povahovým vlastnostem, zjeveným v jeho slovech a činech. **Předložil lidem poučení, jimiž byly jejich duše porovnány s Božím zákonem ne z právního hlediska, ale ve světle Slunce spravedlnosti, aby se člověk pozorováním proměňoval na Boží obraz (2 Kor 3,18).** {ST, 5. listopad 1894, odst. 2}

Potřebujeme se ještě více přiblížit Bohu...Proč jsou naše srdce tolik necitlivé k Boží lásce? Proč jsme našeho nebeského Otce soudili tak přísně? **Ze světla, které mi dal Bůh, vím, že Satan všemožnými způsoby představil našeho Boha nepravdivě. Vrhla svůj pekelný stín napříč naší cestou, abychom nerozpoznali našeho Boha jako Boha milosrdenství, soucitu a pravdy. To proto naše duše ztvrdla jako železo. Tak stavíme našeho nebeského Otce do nesprávného světla...Všechno toto by se mělo změnit. Musíme posbírat paprsky božské pravdy a nechat naše světlo svítit na potměnou cestu druhých lidí. Nebeské světlo svítí pro ty, co chtějí následovat Krista, světlo světa. On říká: "Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života"** (Jan 8,12). {RH, 26. únor 1889, odst. 5}

Nesprávně pochopený Boží charakter

Když Izraelité ztratili z očí pravý charakter Hospodina, byli bez omluvy. **Bůh se jim často zjevoval jako "silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný"** (Ž 86,15). Svědčil: "Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta povolal jsem syna svého" (Oz 11,1). Hospodin něžně zacházel s Izraelem, když je vysvobozoval z egyptského otroctví a na jejich cestě do Zaslíbené země. **"V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny"** (Iz 63,9). {RH, 18. březen 1915, odst. 2-3}

Přestože žádný z proroků neměl vyšší poslání nebo neměl vykonat větší dílo než Jan, přece neměl vidět ani jen výsledek své vlastní práce. **Neměl tu přednost být s Kristem a být svědkem božské moci provázející to větší světlo.** Neměl vidět, jak byl slepým navrácen zrak, jak byli nemocní uzdraveni a mrtví vzkříšeni k životu. Jan neviděl světlo, které zářilo skrze každé Kristovo slovo, odráželo slávu na prorocká zaslíbení. **Svět byl osvěcen září Otcovy slávy**

v osobě Jeho Syna, ale osamělému proroku byla odepřena výsada vidět a chápat Boží moudrost a milosrdenství skrze osobní poznání Kristovy služby.

V tomto smyslu byli mnozí, kteří byli poctěni Kristovými učenými a viděli jeho zázraky, větší než Ján. {2SP 84. 2,3}

Pokud se ta kniha [Bible] čte, zjeví se Boží milosrdenství a láska; bude vidět, že neklade na lidi žádné z těchto těžkých břemen. Vše, co žádá je zlomené a zkroušené srdce, pokorný a poslušný duch. {4SP 386.2}

Dospěli jsme do doby, kdy duše musí být zachráněny před tím, aby byly načisto oklamány nepravdami ze rtů satanových následovníků. Boží zákon byl dlouho vyhlašován za neplatný. **Brzy bude zjevná nutnost Božího zásahu. Nesprávné představy o našem Bohu zformovaly mnohé, kteří by měli poznat** lépe, a byli by poznali, kdyby byli dbali na Bohem dané varování. {21MR 68.5}

Kdyby svět poznal zásady zákonů Boží vlády, kdyby poslouchal jeho přikázání, rozpoznal by Boží charakter v zákoně a už by nebyl v nepřátelství s Bohem. Když se však lidé od Božího zákona odvrátili, neměli žádný prostředek na rozpoznání jeho charakteru a pěstovaly se vlastnosti satanovy povahy. " Budou vás vylučovat ze synagogy; ano, přichází hodina, že se každý, kdo vás zabije, bude domnívat, že koná svatou službu Bohu" (Jan 16,2). Proč se lidé dostanou do tohoto stavu klamu? Proč kráčejí tak v rozporu se všemi Božími zákony? Ježíš odpovídá: "**A to [vám] učiní, poněvadž nepoznali ani Otce ani mne**" (Jan 16,3). {RH, 9. března 1897, odst. 12}

Bůh, kterému podle svého tvrzení sloužili, ale jehož charakter chápali nesprávně, jim byl představen jako velký Lékař duchovního onemocnění. Co kdyby i byla celá hlava nemocná a celé srdce neduživé, takže „ Od chodidel až k temeni nezůstal kousek netknutý: jen samé rány, modřiny a jizvy samý hnís (B21) (Iz 1,5.6). **Ten, kdo kráčel svéhlavě cestou svého srdce, může najít uzdravení obrácením se k Hospodinu.** Hospodin prohlásil: "Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; sprovedím jej, a jemu potěšení navrátím... „hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím je (Iz 57,18.19). {RH, 25. březen 1915, odst. 2}

Boží lid musí představit světu Boží charakter v Ježíši Kristu. Křesťanské církve rychle ztrácejí své poznání o Bohu. Jeho charakter je chápán a představován nesprávně. Ale od Boha přišlo poselství, které se musí hlásat.

Trouba musí vydat správný zvuk. " Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích" (Zj 22,16). **Pravda, zjevení, které dal Ježíš Janovi, musí zaznívat všude.** "**pozvedni mocně hlas, Jeruzaléme, nositeli dobré zprávy. Pozvedni hlas, neboj se, řekni judským městům: Hle, váš Bůh! Hle, Panovník Hospodin přichází s mocí a jeho paže pro něj vládne. Hle, jeho mzda s ním a jeho odměna před ním. Bude pást své stádo jako pastýř, svou paží shromáždí jehňata a v náruči je ponese, břeží povede pomalu**" (Iz 40,9-11). Já, Ježíš jsem poslal svého anděla, aby vám svědčil, že toto přijde na toto pokolení. " "**Jerusaleme, Jerusaleme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni! Kolikrát jsem chtěl shromážditi tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřátka pod křídla, a nechtěl jsi! Hle, zůstane vám váš dům pustý**" (Col) (Mt 23,37.38). Naším dílem nyní je probudit lid. Satan se všemi svými anděly přišel s velkou mocí, aby proti Božímu dílu pracoval všemi myslitelnými podvody a mařil ho. **Hospodin má pro svůj lid poselství. To se bude nést, ať už ho lidé přijmou nebo odmítnou.** Stejně jako v Kristově době budou existovat hluboké machinace sil temnoty, ale zvěst nesmí být ztlumena uhlazenými slovy nebo hezkými slovy, volajíc: Pokoj, pokoj tam, kde není pokoje, pro ty, co se odvracejí od Boha! " Nemají pokoje bezbožní, praví Pán Bůh." (Hejčl) (Iz 57,21). " **Volej z plna hrdla, bez zábran; pozdvihni svůj hlas jako beraní roh a oznam mému lidu jejich přestoupení a domu Jákobovu jejich hříchy! Den co den se mě dotazují a mají zalíbení v poznání mých cest jako národ, který koná spravedlnost a neopouští právo svého Boha. Doptávají se mě na spravedlivá rozhodnutí, mají zalíbení v Boží blízkosti.**"(CSP) (Iz 58,1.2). {ST, 23. prosinec 1897, odst. 14-16}

Když poznáme Boha tak, jak se nám přednostně poznat dává, náš život bude životem stálé poslušnosti. **Oceňováním Kristovy povahy a společenstvím s Bohem se nám hřích stane odporným.** {TV 468.4 / DA 668.3}

Ježíš zjevil Otcův charakter

Člověk se přestoupením oddělil od Toho, který jediný je světlo a láska. Hříšník se "odcizil Božímu životu" (Ef 4,18), byl "mrtvý ve svých proviněních a ve svých hříších" (Ef 2,1). Jediná naděje pro padlé lidstvo spočívala ve smíření se s Bohem. **Satan představil Boha tak nepravdivě, že člověk nechápal Boží charakter správně. Ale Kristus při plnění plánu spásy zjevil, že "Bůh je láska."** "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). Otec nás miluje

ne kvůli velkému usmíření, ale zajistil usmíření, protože nás miluje. **Kristus byl prostředníkem, skrze kterého mohl vylít na padlý svět svou nekonečnou lásku. "Bůh byl v Kristu, smiřujíc svět se sebou" (2 Kor 5,19). Otec trpěl se Synem.** V agónii Getsemane, smrtí na Golgotě zaplatilo srdce nekonečné lásky cenu za naše vykoupení. {BEcho, 1. srpna 1892, odst. 2}

Láska, čest a dokonalost zjevena v evangeliu je zjevením Božího charakteru člověku. Spravedlnost, dobrota a laskavost, které bylo vidět v charakteru Krista, se má opakovat v životech těch, co přijímají výsady evangelia. Studiem Slova Ho máme vidět takového, jaký je - a okouzlení tím pohledem na Jeho božskou dokonalost máme růst na stejný obraz. **Potřebujeme porozumět, že evangelium plně zjevuje Hospodinovu slávu. Je to zrcadlo, které obrácené duši zjevuje charakter Boha. Boží podoba je zjevena v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom mohli porozumět, co znamená být učiněn na Boží podobu** a čím se můžeme stát, pokud ustavičným díváním se dovolíme, abychom sami byli změněni od "slávy k slávě". {ST, 24. únor 1909, odst. 3}

Čím více studujeme povahové vlastnosti Boha, jak jsou zjeveny v Kristu, tím více vidíme, že spravedlnost byla zachována v oběti, která naplnila trest zákona, a že bylo poskytnuto milosrdenství v jednorozeném Synu, který nesl trest zákona namísto hříšníka, aby člověk mohl mít další zkušební lhůtu, další příležitost být poslušný zákonu Boží vlády, aby mohlo být zjevné, komu se dá důvěřovat, aby se stal členem Hospodinovy rodiny, dítětem Nebeského krále. {RH, 9. března 1897, odst. 4, 5}

Touto září chtěl Bůh vštípit Izraeli posvátný, vznešený ráz svého zákona a slávu evangelia, zvěstovaného Kristem. Když Mojžíš pobýval na hoře, předložil mu Bůh nejen desky zákona, ale také plán vykoupení. Mojžíš poznal, že všechny symboly židovského věku předznačují již oběť Kristovu, a že jeho tvář je ozářena světlem zákona Božího, ale i nebeským světlem proudícím z Golgaty. {PP 239.5 / PP 330.2}

" A Hospodin řekl: Zde je místo u mě; zůstaň stát na skále. I stane se, **až bude přecházet má sláva,** postavím tě do skalní dutiny a položím na tebe svou dlaň, dokud nepřejdu"(2Moj 33,21.22). **A Mojžíš viděl dobrotu Hospodinovu. Zjevil mu svůj charakter. Představil se jako lítostivý a milosrdný Bůh. A toto je ovoce, které budeme přinášet, pokud jsme účastníky božské přirozenosti.** {RH, 2. dubna 1889, odst. 4}

Samotný Hospodin deklaruje Svůj charakter, ten charakter, který satan zlovolně uvrhl do nepravdivého světa. "Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích"(2Moj 34,6.7). Boží srdce se slitovává nad člověkem. Neustále se na nás z nebe dívá s něžným zájmem rodiče o své chybující dítě, přitahuje nás silnými pouty lásky, [vyjádřenými] v Jeho bohatých zaslíbeních. {Lt20-1889.15}

Ale v Kristu vidíme charakter Otce a slitovní něžnost, kterou Bůh projevil padlému člověku, když dal svého jediného Syna jako výkupné za přestupníky zákona. **A právě při pohledu na Boží lásku se probouzí v srdci hříšníka pokání a vzniká upřímná touha smířit se s Bohem.** Když provinilec pozná Boha a zakusí jeho lásku, v jeho srdci to vyvolá nenávisť k hříchu a lásku ke svatosti. {RH, 9. března 1897, odst. 4}

Kristus zjevil charakter svého Otce nejen během své veřejné služby, ale i během mnohem delšího období stráveného doma, v galilejském Nazaretu. Dlouhá léta přijímal úděl jednoduchého tesaře. Přestože byl Synem Nejvyššího, poslouchal své pozemské rodiče. A jeho život byl bez hříchu. Můžeme být jako on slovem i skutkem, neboť Bůh je připraven udělit nám milost dostatečnou pro každou potřebu. {Ms110-1905.12}

V době, kdy žil Jan Křtitel, měl brzy přijít Kristus, aby zjevil povahu Boží. Již jeho přítomnost měla lidem odhalit jejich hříchy. Budou ho moci následovat, jen když budou ochotni očistit se od hříchu. Jen čistí srdcem budou moci prodlévat v jeho přítomnosti. {TV 65.2 / DA 108.1}

Jeho kázání na hoře v podstatě odporovala učením nesebekritických zákoníků a farizeů. **Boha představovali tak nepravdivě, že lidé na něj hleděli jako na přísného soudce, neschopného soucitu, milosrdenství a lásky.** Předkládali lidu nekonečné mravní zásady a tradice, jakoby pocházely od Boha, přičemž je k tomu neopravňovalo žádné "Tak praví Hospodin". Ačkoli tvrdili, že znají a uctívají pravého a živého Boha, představovali ho zcela nepravdivě a **charakter Boha, jak byl představen Jeho Synem, byl novým tématem, novým darem světu. Kristus vynaložil veškeré úsilí, aby smetl satanova nepravdivá prohlášení, aby se mohla obnovit víra lidí v Boží lásku.** {RH, 11. září 1894, odst. 6}

Kristus přišel představit člověku Otce. Zjevil Boží povahu světu. Satan popisoval Otce nepravdivě. Vykresloval ho jako pomstychtivého, neshovívavého, nemilosrdného, netrpělivého, nelaskavého. Oděl ho svými vlastnostmi. Kristus však přišel a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby mohl lidstvu zjevit pravý charakter Otce - a my máme představovat Krista světu tak, jak Kristus představil Otce. {RH, 30. duben 1889, odst. 8}

Období Kristova osobního vystupování mezi lidem bylo dobou, kdy moci království temna vyvinuly největší činnost. Po věky se satan se svými padlými anděly snažil ovládnout těla a duše lidí, přivést je do hříchu; a pak za všechnu tu bídu obviňoval Boha. Ježíš odhaloval lidem povahu Boží. Lámal satanovu moc a vysvobozoval jeho zajatce. Do lidských srdcí začal vnikat nový život, začala v nich působit moc shůry; kníže zla musel povstat k zápasu o nadvládu nad svým královstvím. Satan sebral všechny své síly a na každém kroku bojoval proti dílu Kristovu. {TV 171.5 / DA 257.1}

To satan naváděl tehdejší svět, aby odmítl Krista. **Kníže zla vynaložil všechnu svou moc a prohnal, aby Pána Ježíše zničil. Věděl totiž, že milosrdenství a láska Spasitele, jeho soucit a dobrota ukazovaly světu, jaký Bůh je.** {VSV 361.4 / GC 501.2}

V osobě a díle Krista je zjevena Boží svatost; neboť Kristus přišel zjevit Otce. Satan vrhl svůj stín na cestu lidstva a nepravdivě vykreslil Boží charakter. Satanův spor neskončil jeho vyhnáním z nebeských nádvoří. Nenáviděl Krista pro jeho postavení na Božích nádvořích a nesnášel ho o to víc, když byl sám sesazen. **Nenáviděl ho, když přišel na zničený svět, aby projevil milosrdenství a soucit hříšnému lidstvu.** Skrze velekněží a farizee se projevovala satanova nenávist vůči Božím Beránkovi, který snímá hříchy světa. {ST, 11. prosinec 1893, odst. 8}

Satan nepravdivě vykreslil charakter Boha. Připsal mu své vlastnosti. Představil ho jako neústupně přísného. Uzavřel svět před pohledem na pravý charakter Boha tím, že vrhl svůj stín mezi lidi a Toho Božího. Kristus přišel na náš svět ten stín odstranit. Přišel zastupovat Otce. Řekl: "Kdo mě viděl, viděl Otce" (Jan 14,9). Modlil se, aby jeho učedníci byli jedno s ním, tak jak on byl jedno s Otcem. Lidé prohlašovali, že tato jednota s Kristem je nemožná, ale Kristus ji umožnil tím, že nás uvedl do souladu se sebou prostřednictvím zásluh svého života a oběti. **Proč bychom měli pochybovat o Boží lásce a moci? Proč bychom se neměli v této otázce postavit na stranu**

víry? Vidíte Ježíšův půvab a přitažlivost? Snažte se tedy jít v Jeho šlépějích. Přišel zjevit Otce světu a zavázal nás k dílu představování jeho lásky, čistoty, dobroty a něžného soucitu lidským dětem. {ST, 15. duben 1889 odst. 6}

Bůh vyzývá k očišťování, kultivování a zjemňování nejvyšších schopností a talentů Kristovou milostí, **aby celá bytost oznamovala světu Boží charakter.** Samotný Ježíš nemohl vyjádřit Otcovu lásku slovy tak, aby to člověk pochopil. Mohl říci jen: "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). **Boží lásku však Kristus vyjádřil Svými skutky. Ježíšově dobrotě a lásce se nikdy nevyrovnáme, On však každého člověka - muže, ženu, mládežníka i dítě - vyzývá, aby hleděl na Něj a při pohledu na Jeho dokonalý charakter se měnil na Jeho obraz.** Procvičujte si každý talent napodobováním tohoto Vzoru. Když Kristus zemřel pro spásu člověka, vyzývá nás, abychom žili tak, jako bychom viděli Neviditelného, abychom mohli zachraňovat duše. Ve všem našem obchodním povolání bychom měli nechat řídit Krista, nechat vyniknout Jeho ducha a Jeho milosrdenství. {Lt27-1892.29}

O svém pozemském poslání Ježíš řekl: "Duch Páně mě pomazal zvěstovat chudým evangelium, uzdravovat zkroušené srdcem, poslal mě zvěstovat zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, utlačovaným osvobození" (Lk 4,18). Takové bylo jeho dílo. Chodil, dobře dělal a uzdravoval ty, které ovládal satan. V mnoha vesnicích nebylo domu, kde by bylo slyšet vzdychání nemocných, protože tudy šel Spasitel a uzdravil všechny trpící. **Jeho dílo svědčilo o jeho božském pomazání. V každém jeho skutku se projevovala láska, milosrdenství, soucit a Jeho srdce bylo plné něžného soucitu k lidem.** Vzal na sebe lidskou přirozenost, aby mohl naplnit lidské potřeby. Nebáli se k němu přijít ani ti nejchudší a nejponiženější. **Ale i děti cítili jeho přitažlivost. Rády se mu tulily k nohám a hleděly na jeho zamýšlenou a vlídnou tvář. Ježíš nezamlčel ani jediné slovo pravdy, ale vždy ji hlásal s láskou. Při styku s lidmi byl ohleduplný a laskavě pozorný. Nikdy nebyl nezdvořilý, nikdy bezdůvodně neřekl přísné slovo a nikdy zbytečně neranil citlivou duši.** Nekritizoval lidskou slabost. Odhaloval pokrytectví, nevěru a nespravedlnost, káral však se slzami v očích. Plakal nad Jeruzalémem, milovaným městem, které ho nepřijalo jako cestu, pravdu a život. Jeho obyvatelé ho zavrhli jako Spasitele, ale on k nim zůstal soucitně laskavý. Žil v odříkání a ohleduplně se staral o jiné. **V Jeho očích byl vzácný každý člověk.** Přestože se vždy choval božsky důstojně, soucitně se skláněl ke každému členovi Boží rodiny. **V každém viděl padlou bytost, kterou přišel zachránit. Takový charakter**

osvědčil Kristus ve svém pozemském životě. Je to Boží charakter. Kristem zjevené proudy božského soucitu k lidem pocházejí z Otcova srdce. Ježíš, ten něžný milosrdný Spasitel, byl Bůh "zjeven v těle" (1 Tim 3,16). {CK 8.-9.3 / SC 11.2} {SC 12.1, 2}

V Synu byl zjeven celý charakter Boha, v Synu Nekonečného je odkrytý celý rozsah nebeských možností k přijetí člověka v Synu Nekonečného. Na cestě návratu člověka k Bohu není žádných překážek. Ukázány byly nedostižné hloubky Spasitelovy lásky, a pokud tento projev Boží lásky k lidským dětem nezvítězí a nepřítáhne člověka k Němu, nedokáže to už nic. {ST, 30. prosinec 1889, odst. 6}

Bůh nenechal neprovedené nic, co pro nás mohl udělat. V povaze svého Syna dal dokonalý příklad svého charakteru a Kristovi následovníci mají pracovat na tom, aby rostli do Jeho podoby, když vidí nesrovnatelnou výjimečnost Jeho života a povahy. Když hledí k Ježíši a odpovídají na Jeho lásku, budou odrážet Kristův obraz. (RH, 15. únor 1898).

Učitel z nebe, nikdo méně důležitý než Boží Syn, přišel na Zemi zjevit lidem Otcův charakter, aby se mu mohli klanět v duchu a v pravdě. Kristus lidem ozřejmil, že je nezachrání ani to nejpřísnější dodržování obřadů a formy, neboť Boží království je duchovní povahy. Přišel osít svět pravdou. Měl klíče ke všem pokladům moudrosti a byl schopen otevřít dveře k vědě a zjevit neobjevené zásobárny poznání, když to bylo podstatné pro spásu. Představil lidem, to, co bylo přesně v protikladu s prohlášeními nepřátel o Boží povaze, a snažil se na lidi zapůsobit otcovskou láskou Otce, který "tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život" (Jan 3,16). Naléhal na lidi, že je nutné modlit se, kát se, vyznávat a opustit hřích. Učil je čestnosti, shovívavosti, milosrdenství a soucitu, přikazoval jim milovat nejen ty, kteří milovali je, ale i ty, co je nenáviděli a zacházeli s nimi zlovolně. Tím jim zjevoval charakter Otce, který je "lítostivý a milostivý, dlouho čekající a hojný v milosrdenství a pravdě" (2Moj 34,6). Ti, co přijali jeho učení, byli pod ochrannou péčí andělů, kteří byli pověřeni tím, aby je posilovali, osvěcovali, aby pravda obnovila a posvětila duši. (RH, 17. listopad 1891, odst. 7)

Kristus vyvýšil Boží charakter, připsal mu chválu a vyjádřil uznání za celý záměr jeho poslání na Zemi, a sice vyvést lidi z omylu zjevením Boha. V Kristu měli lidé před sebou otcovskou milost a bezkonkurenční

dokonalost Otce. V jeho modlitbě těsně před ukřižováním prohlásil: "**Zjevil jsem tvé jméno lidem**" (Jan 17,6). "Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal"(Jan 17,4). **Když Boží Syn dosáhl cíle svého poslání - zjevení Boha světu -, oznámil, že jeho dílo je dokončeno a že charakter Otce byl zjeven lidem.** {ST, 20. leden 1890, odst. 9}

Kristova čistota a svatost, neposkvrněná spravedlnost Toho, který neučinil hříchu, byla neustálou výčitkou všemu hříchu na smyslném a hříšném světě. **Světlo pravdy probleskovalo v jeho životě uprostřed mravní temnoty, kterou satan zahalil svět. Kristus odhalil satanovy lži a podvodný charakter a v mnoha srdcích vymazal jeho zhoubný vliv. A právě toto pohnulo satana k tak prudké nenávisti.** Se svými zástupy padlých bytostí si předsevzal houževnatě nabádat k válce, **neboť na světě stál Ten, který byl dokonalým představitelem Otce,** Ten, jehož **charakter a zvyklosti vyvracely satanova nepravdivá prohlášení o Bohu. Satan připsal Bohu vlastnosti, které měl on sám. Nyní viděl v Kristu zjeveného Boha v jeho skutečné povaze** - soucitného, milosrdného Otce, který "nechce, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání" (2Pt 3,9) a měli věčný život. {1SM 254.3}

Vše, co člověk potřebuje, nebo může vědět o Bohu, bylo zjeveno v životě a charakteru Jeho Syna. {8T 286.1}

Formálního náboženství je třeba se obávat, protože v něm není Spasitel. **Kristus diskutoval jednoduše, důkladně, zkoumavě, prakticky. Jeho velvyslanci by měli v každé debatě následovat jeho příklad.** Kristus a jeho Otec jsou jedno; Kristus se rád podvolil ve všech Otcových požadavcích. **Měl mysl Boha. Vykupitel byl dokonalým vzorem. Zjevoval se v něm Hospodin.** Nebe bylo zahaleno v lidské podobě a lidstvo bylo obsaženo v srdci Nekonečné lásky. Pokud budou kazatelé pokorně sedět u Ježíšových nohou, brzy získají správný pohled na Boží charakter. {1TT 526.2}

Ti, co zakusili Boží požehnání, by měli být těmi nejděčnějšími lidmi. Měli by vysílat k Bohu slova díkůvzdání, neboť Kristus přišel v podobě hříšného těla, oděl své božství lidskou podobou, aby mohl přinést před svět Boží dokonalost v jeho vlastním charakteru. Přišel představit Boha, ne jako přísného soudce, ale jako milujícího otce. "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). Bůh je láska. Právě tuto velkou pravdu přišel Kristus zjevit na tento svět. Satan vykreslil charakter Boha světu tak nepravdivě, že

člověk stál daleko od Boha, **ale Kristus přišel ukázat světu Otcovy vlastnosti, aby představil obraz jeho podstaty.** "jdnám tak, jak mi Otec přikázal " (Jan 14,31). "Tento příkaz jsem přijal od svého Otce" (Jan 10,18). **Cílem Kristova poslání pro svět bylo ukázat Otce.** Pán Ježíš je příkladem ve všem. Skutky, které vykonal, objasnil, že se radí s Otcem a každým svým krokem plní věčné Boží záměry. V duchu, skutcích, celých svých pozemských dějinách zjevoval mysl a záměr Boha vůči svému dědictví mezi lidmi. {ST, 11. duben 1895, odst. 1-2}

Je naší povinností kázat víru, představovat lásku Krista v souvislosti s nároky zákona; neboť ani jedno nelze správně pochopit bez toho druhého. V každém rozhovoru by se mělo uvažovat o Boží lásce zjevené v Kristu, jediné naději hříšníka, dokud si lidé neuvědomí něco z její síly a vzácnosti. Pokud se to dělá správně, o těchto lidech se nebude říkat, že učí zákon, ale že věří v pokání, víru a obrácení. **Chceme, aby se tato témata spojila tak, jak je spojil Bůh; pak bude pravda představována ve své úplnosti, ne jako pouhá teorie, ale jako síla, která změní charakter.** Bude se pak kázat v projevu Ducha a s mocí. Pak ti, kteří přijali učení Bible, nebudou nenasyceni; budou cítit oživující vliv Svatého Ducha. {Gospel Workers, 227, 228 (1892)}

Ježíš miluje ty, co představují Otce a Jan uměl o Otcově lásce mluvit tak, jako nikdo jiný z učedníků. **Svým spolublžním svědčil o tom, co v sobě cítil, a svou povahou zjevoval Boží vlastnosti. Na jeho tváři se zračila Hospodinova sláva.** Krása svatosti, která ho změnila, mu zdobila tvář, jakoby z ní vyzařoval Kristus. S obdivem a láskou hledíval na Spasitele, proto mu zůstalo jediné přání: Podobat se Kristu a mít s ním společenství, aby se v jeho povaze odrážela Mistra povaha. **Napsal: Pohleďte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi;... Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je"**(1 Jan 3,1.2). {SA 3274-5 / AA 545. 2.3}

"Nemohli bychom vidět nezahalenou Boží slávu v Kristu a žít; protože však přišel oděn tělem, k našemu Vykupiteli se můžeme přiblížit. **Jsme vyzýváni, abychom viděli Hospodina našeho Otce, v osobě jeho Syna.** {ST, 20. leden 1890, odst. 5}

Na světě jsou jen dvě třídy: třída, která Boha zná, a třída, která ho nezná. Duchovní člověk patří k první třídě, přirozený k té druhé, a naše třída se určuje podle toho, jak si ceníme charakter Otce a Syna. {RH, 10. únor 1891}

odst. 2}

Ti, kteří si volí za svého vládce satana, budou zjevovat ducha svého vybraného mistra, který způsobil pád našich prvních rodičů. **Odmítnutím Božího Syna, zosobnění jediného pravého Boha, který má dobrotu, milosrdenství a neúnavnou lásku, jehož srdce se neustále dotýkala lidská bída, a přijetím vraha místo něj** lidé ukázali, co může udělat a také udělá lidská povaha, když se stáhne omezující Boží Duch a lidé jsou pod velkým odpadlíkem. V míře, v jaké bylo to světlo zavrženo a odmítnuto, dojde k mylné představě a nesprávnému chápání. **Ti, co odmítají Krista a volí si Barabáše, budou pracovat pod zhoubným klamem. Nesprávné představování, přinášení falešného svědectví poroste za otevřené vzpoury.** {3SM 416.2}

Život Ježíšův byl ostrým protikladem toho všeho. V jeho životě nebylo hlučných sporů, okázalých bohoslužeb, činů vypočtených na obdiv. **Kristus byl skryt v Bohu a Bůh byl zjeven v povaze svého Syna.** Přáním Ježíše bylo, aby k tomuto zjevení upoutal lid svou mysl a vzdal mu svou poctu. {TV 175.2/ DA 261.2}

Ježíš jako Zákonodárce vykonával Boží pravomoc; Jeho příkazy a rozhodnutí byly podpořeny svrchovaností věčného trůnu. **V Synu byla zjevena Otcova sláva, Kristus zjevil povahu Otce. Byl s Bohem tak dokonale spojen, tak úplně sevřený v Jeho obklopujícím světle, že ten, kdo viděl Syna, viděl Otce. Jeho hlas byl jako hlas Boha.** {RH, 7. leden 1890}

Kristus nenáviděl jen jednu věc, a to hřích. Ale i když **ve svém neposkrvněném charakteru zjevoval charakter svého Otce, svět ho přesto nenáviděl a odmítal.** Lidské srdce hřích miluje a spravedlnost nenávidí, a to bylo příčinou nepřátelství světa k Ježíši. {BEcho, 9. dubna 1894, odst. 3}

Kristův život byl dokonalým zjevením Božího charakteru. Co je tedy naší povinností? Říká nám to Pavel. Kristus se mu zjevil, když pronásledoval svaté a apoštol prohlašuje: "... nestal jsem se neposlušným toho nebeského vidění" (Sk 26,19). Od té doby bylo jeho jedinou touhou kázat Krista, toho Ukřižovaného. V listu Efezským píše: **"Mně, nejmenšímu ze všech svatých, byla dána tato milost, abych zvěstoval pohanům Kristovo nevystižitelné bohatství a objasnil všem, jaká je správa toho tajemství od věků ukrytého v Bohu, jenž všechno stvořil.** Skrze církve se tak nyní má stát známou vládám a autoritám v nebesích přerozmanitá Boží moudrost, podle odvěkého úmyslu,

kteřý uskutečnil v Kristu Ježíši, našem Pánu "(Ef 3,8-11). {Central Advance, 8. duben 1903, Art. A, odst. 4}

Na časných ranních setkáních jsem se snažila představovat otcovskou lásku a péči Boha o své děti. Poznání Boží lásky je tou nejučinnější znalostí, jakou může člověk nabyt na zušlechtění, zjemnění a povznesení charakteru. Naším vzorem má být Ježíš. Hospodin chce, abychom se naučili velmi důležité ponaučení. Vede nás jako děti, abychom se na jeho dobrotu, milosrdenství a lásku dívali z pohledu jednoduchého, prostého života našeho drahého Vykupitele. Kristus stále obracel mysle svých učedníků k Bohu jako k milujícímu Otci. **Vzdělával své následovníky, aby se dívali na Boha s důvěrou a láskou. Když jsme přemoženi Boží velikostí a spravedlností, je nám poukázáno k Ježíši, jeho neposkvrněnému charakteru a nekonečné lásce. Tam vidíme Otce zjeveného v Synu, neboť Bůh je láska.**{RH, 5. březen 1889, odst. 8}

Oblečte si Krista a chodte v lásce jako drahé děti. **"... učte se ode mne," říká Velký učitel, "neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinití svým duším"** (Mt 11,29). Duše lidí bychom měli usměřňovat ne po naší, ale po nové a živé cestě, kterou Kristus posvětil svou vlastní krví. Tak můžeme "bžet a neunavit se, "chodit a neochabovat" (Iz 40,31), můžeme jít od síly k síle, od světla k většímu světlu, dokud paprsky Slunce spravedlnosti neosvítí všechny komory mysli a srdce. Když je světlo rozptýlené, dané druhým, přijde větší světlo. Církve sedí ve tmě a nemají žádné světlo, protože světlo nedali, nejsou jako město ležící nahoře, které se nemůže ukrýt (Mt 5,14). Kéž by všichni pěstovali lásku k duším a odmítali sklony ke zlu! **Pak by Kristova láska hořela v srdci, a duše, za které zemřel, by se radovali v zjeveném Božím milosrdenství.** {RH, 10. únor 1891, odst. 14}

Boží láska, jak je zjevena v Ježíši, nás povede k pravdivému chápání Božího charakteru. Když hledíme na Krista, probodeného za naše hřichy, uvidíme, že nemůžeme porušit Boží zákon a zůstat v Jeho přízni; budeme cítit, že jako hříšníci se musíme chopit Kristových zásluh a přestat hřešit. **Tehdy se přibližujeme k Bohu. Jakmile máme správný pohled na Boží lásku, nebudeme mít sklon k jejímu zneužívání.**{1SM 312.1}

Když se odvrátíte od dřavých rozpukaných cisteren, které vodu nedrží (Jer 2,13) a ve jménu Ježíše, vašeho Obhájce přijdete přímo k Bohu, žádající o věci, které potřebujete, Kristova spravedlnost bude zjevena jako vaše

spravedlnost, Kristova ctnost jako vaše ctnost. **Pak pochopíte, že ospravedlnění přijde jedině skrze víru v Krista, neboť v Ježíši je zjevena dokonalost Božího charakteru; v Jeho životě se zjevuje působení zásad svatosti.** Smiřující Kristovou krví je hříšník osvobozen od otroctví odsouzení; dokonalostí bezhříšného Náhradníka a Ručitele může běžet v závodech pokorné poslušnosti vůči všem Božím příkázáním. Bez Krista je pod odsouzením zákona, stále je hříšníkem, ale vírou v Krista je před Bohem ospravedlněn. {1SM 330.1}

V Kristu viděl Bůh odraz svého vlastního obrazu. Bůh byl zjeven v těle, kvůli naprosté shodě jeho charakteru s Kristovým. To, že by se Bůh tak zjevil v těle, to "tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté" (Kol 1,26) udivovalo zástup nebešťanů. {ST, 15. duben 1897, odst. 10}

Všechno ponížení, které přetrpěl Kristus, bylo ve jménu padlého lidstva, aby člověk mohl mít Kristovu mysl. Kristus ukázal světu Boží lásku k padlému člověku a dokonalou lásku, kterou nesl svému Otci. A v lidstvu se má zjevovat tatáž láska. V padlém lidstvu se má odrážet pravý obraz Boha. {ST, 25. listopad 1897, odst. 11}

Všichni, kteří viděli Krista během jeho soudu, byli usvědčeni z Jeho věrnosti a královského charakteru. Ta tvář, když ji člověk jednou uviděl, nebyla nikdy zapomenuta. Tak jako Kainova tvář vyjadřovala jeho vinu jako vraha, **tak se v Kristově tváři zjevovala nevinnost, vyrovnanost, laskavost, Boží obraz.** Ale Jeho žalobci nedbali na nebeskou pečeť a ten výraz tváře zakrýval Boží plášť. {ST, 8. prosinec 1898, odst. 8}

Podivuhodný milostivý záměr Boží milosti, tajemství spásné lásky, jsou „věcmi, do nichž andělé touží nahlédnout (1 Petr 1,12) a jež budou studovat po neskonale věky. Vykoupené i nepadlé bytosti najdou v kříži Kristově svou moudrost i svou radost. Ukáže se, že sláva vyzařující z Ježíšovy tváře je sláva lásky, která dovede obětovat sebe. **Ve světle z Golgoty se ukáže, že zákon lásky, která nemyslí na sebe, je zákonem života země i nebes, že láska, která „nehledá svého vlastního“, má svůj zdroj v srdci Božím a že v tichém a pokorném Ježíši se projevila povaha toho, jemuž se nikdo nemůže přiblížit. „přebývá v nepřístupném světle“ (1Tm 6,16).** {TV 9.2 / DA 19.2}

Neboť je to Bůh, který řekl, „Z temnoty ať zazáří světlo,“ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista. (2 Kor 4,6). Boží slávou je Jeho charakter. **Tento charakter byl zjeven v životě Krista.** Aby

mohl svým vlastním příkladem odsoudit hřích v těle, vzal na sebe podobu hříšného těla. **Neustále hleděl na charakter Boha, neustále jej zjevoval světu. Kristus nemůže žádat svého Otce o udělení žádného většího daru těm, co v Něj věří, než je charakter, který ukázal.** (ST, 3. září 1902)

Jsou duše, které se třesou v nevěře. Ptají se: "Jak mohu vědět, že Bůh je se mnou smířen? Jak si mohu být jist, že mne miluje a omilostňuje? " Není tvým úkolem, chlapče, aby sis to urovnal s Bohem. Ježíš tě zve, abys přišel k Němu se všemi svými břemeny a složitostmi. Zřekni se naděje, kterou si měl, že náboženství Zákona tě může zachránit a dělej přesně tak, jak ti řekl Ježíš. Říká: "Pojďte ke mně, uče se ode mne, věrte ve mne." Přijmi zaslíbení a opatření, které dal Bůh. "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). Při hledání své cesty do nebe nemusíš bloudit. Ježíš řekl Tomášovi: "Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne "(Jan 14,6). **Nedívej se tedy na sebe, dívej se na Ježíše, protože v Kristu je zjeven charakter Otce. Boží charakter, jak ho zjevil Kristus, vzbuzuje naši víru a lásku, neboť máme Otce, kterého milosrdenství a soucit neselhává.** Na každém kroku naší cesty do nebe bude s námi, aby nás vedl v každém zmatku a pomohl nám v každém pokušení. {YI, 29. září 1892}

Boha nemůžeme vypátrat hledáním. Zjevil se však v charakteru Krista,“ který je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty” (Žd 1,3). Pokud toužíme po poznání Boha, musíme být podobní Kristu. Když Filip řekl Kristu: "Pane, ukaž nám Otce, a to nám stačí," Spasitel odpověděl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: Ukaž nám Otce? "[Jan 14,8.9]. **Kristus byl obrazem podstaty Otce osobou i charakterem.** {21MR 410.1}

Hospodinova míra správného charakteru je dána ve slovech proroka Micheáše: " Oznámil ti, člověče, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: Jenom abys jednal podle práva, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.” Mich 6,8). Jsou lidé, kteří mohou vystupovat jako ti, co konají spravedlivě a milují milosrdenství, ale nemají v sobě tu pravou zásadu, víru, která je povede k pokornému chození s Pánem. Může se zdát, že mají vše, co je třeba, kromě posvěcené víry, ale když jim ta chybí, chybí jim všechno. Život není posvěcen a bez tohoto posvěcení pohnutek a záměrů je nemožné líbit se Bohu. **Bůh dal lidem city a intelekt, aby mohli ocenit charakter Boha, jak byl zjeven v pozemském životě Krista, a skrze víru v Krista ukazovali tytéž**

vlastnosti. Kristus má být patrný v životě každého pravého věřícího. Každý má ve svém životě prokázat své právo na jím uplatňovaný nárok na občanství v království Krista a Boha. {RH, 30. září 1909, odst. 5}

Těch, co by viděli tuto slávu, by to táhlo k milování Ježíše i Otce, jehož představoval. Kristus vyvýšil charakter Boha, vzdal mu chválu a vyjádřil uznání za celý záměr svého vlastního poslání na Zemi: napravit lidi zjevením Boha. V Kristu měli lidé před sebou otcovskou milost a nedostižnou dokonalost Otce. V jeho modlitbě těsně před ukřižováním prohlásil: "Zjevil jsem tvé jméno" (Jan 17,6). "Já jsem tě oslavil na zemi; dílo jsem dokonal, které jsi mi dal, abych je vykonal" (Jan 17,4). Když byl dosažen cíl jeho poslání - zjevení Boha světu -, Boží Syn oznámil, že jeho dílo je dokončeno a že charakter Otce je zjeven lidem. {ST, 20. leden 1890, odst. 9}

Tisíce mají nesprávnou představu o Bohu a Jeho vlastnostech. Slouží falešnému Bohu právě tak nepochybně jako kdysi Baalovi služebníci. **Klaníme se pravému Bohu, jak je zjeven ve svém Slově, v Kristu, v přírodě, nebo uctíváme jakousi filozofickou modlu uchovávanou na Jeho místě?** Bůh je Bohem pravdy. Spravedlnost a milosrdenství jsou vlastnosti Jeho trůnu. Je Bohem lásky, slitování a něžného soucitu. Tak je představen ve svém Synu, našem Spasiteli. Je Bohem trpělivosti a dlouho shovívavý. Pokud je bytost, kterou uctíváme a jejíž charakteru se usilujeme připodobnit taková, klaníme se pravému Bohu. {ST 173.4}

Na Filipovu žádost: "Pane, ukaž nám Otce, a to nám stačí" Ježíš odpověděl: "Tak dlouhý čas jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky" (Jan 14,8-10). Pán Ježíš je ztělesněním Boží slávy. **Na tváři Ježíše Krista je vidět světlo poznání Boží slávy (2 Kor 4,6).** Bůh zjevil lidem sám sebe, ponížil se, aby vzal na sebe naši přirozenost, a v jeho Synu vidíme slávu božích vlastností. **Ti, co v Kristu nevidí Boží charakter, jsou ve stínu satanových nepravdivých popisů božství. Jim, nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevěželo světlo evangelia slávy Krista, jenž je obrazem Božím" (2 Kor 4,4).** "On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech (Žd 1,3). "v němž máme skrze jeho krev vykoupení, odpuštění hříchů. On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření"

(Kol 1,14.15). V Kristu Ježíši je zjevení slávy Boha. Vše, co může člověk vědět o Bohu pro spásu duše je míra poznání pravdy, kterou můžeme dosáhnout, jak je v Ježíši; **neboť Kristus je ten, kdo představuje Otce.** Nejúžasnější pravda, kterou mají lidé pochopit, je tato: "Immanuel, Bůh s námi." Kristus je moudrost od Boha. Pro svět je velkým "JÁ JSEM". **Když uvažujeme o slávě Božího charakteru zjevené v Kristu, vede nás to ke zvolání: „Ó hlubino bohatství a moudrosti i poznání Božího!”(Řím 11,33).** Tato moudrost je zobrazena v lásce, která usiluje obnovit ztraceného a zničeného člověka. {ST, 12. prosinec 1895, odst. 4 5}

Kristus má být životem věřícího, Jeho život se má zopakovat v křesťanech. **Kristus byl zjevením Otce. Ve tváři Ježíše Krista byla zjevena známost a sláva Boha.** Hledme na Jeho charakter studováním Jeho Slova a nechávejme se měnit na Jeho božskou podobu. {Lt326-1907.5}

Jak může mít naše svědectví moc na získávání duší? **Potřebujeme ve zkušenostech poznat Boha a moc Jeho lásky zjevené v Kristu. Musíme usilovně a na modlitbě zkoumat Písma, naše chápání musí být oživené Duchem svatým a naše srdce pozvednutá k Bohu ve víře, naději a ustavičné chvále.** {5T 743.2}

Kristus řekl: **"Zkoumáte Písma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně."** (Jan 5,39). Povinnost zkoumat Písma je uložena každému Adamovu synovi a dceři. Ježíš říká: **"... a právě ona svědčí o mně." Otec byl zjeven v Synu a pozorováním Krista poznáváme Otce.** Přistupme proto ke studiu Božího Slova s přístupným, podmaněným srdcem a čtème svědectví o našem Učiteli a Pánu (Jan 13,13). {RH, 26. červenec 1892, odst. 1}

Kdyby ti, co vyslovují Kristovo jméno, znali Knihu, která vyjevuje charakter Boha, nebyl by mezi nimi nesoulad. Ti co jsou jedno s Kristem, jsou jedno s sebou navzájem. Tato jednota je živým svědectvím o moci Kristova evangelia. Ti co jsou takto spojeni, zjevují světu, že Bůh poslal svého Syna, aby je vykoupil. **Jsou zjevením toho, co může ta pravda vykonat pro lidstvo.** Jsou živými svědky moci vykoupení. **V jejich srdcích přebývá Boží láska, tak jak přebývala v srdci Krista, a vede je k poslušnosti svatého Božího zákona. Kristův charakter je Jeho sláva, a slávou věřících je jimi vydané zpodobnění Kristova charakteru.** Nevěřící jsou usvědčeni a obráćeni, když vidí Kristova Ducha zjeveného Jeho dětmi. {ST, 3. březen 1898, odst. 12}

Když Spasitel vydal svým milovaným následovníkům svá poslední poselství, z úst mu vycházela závažná a důležitá slova. Tyto inspirované výroky jim měly být jistotou v čase zkoušky, který byl před nimi. Řekl: **"Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha "(Jan 14,1), který je tak jasně zjeven v starozákonních písmech. Věřte i ve mne jako odlesk Jeho slávy, zjevení Jeho charakteru."** V domě mého Otce jsou mnohé příbytky. Kdyby nebyly, řekl bych vám to. Neboť vám jdu připravit místo "(Jan 14,2.3), abych vám zajistil právo na domov v království mého Otce. " A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já (Jan 14,3). **Opustil jsem nebeské nádvoří, abych přišel k vám a ukázal vám cestu, a budu s vámi v příbytcích, které jsem připravil. Ať vám smutek neplní srdce, neboť vás miluji "A kam já jdu, víte, i cestu znáte" (Jan 14,4).** {ST, 20. prosinec 1899, odst. 5}

Boží zákon je přepisem Jeho charakteru

Ježíš Kristus byl základem celé židovské ekonomiky. Vykupitel světa byl symbolizovaný v předobrazech a stínech napříč jejich náboženskými službami. Boží sláva byla zjevena v Kristu za oponou, dokud se Kristus neobjevil na světě a neukázal mu celou plnost Božství tělesně (Kol 2,9). **V Kristu vidíme obraz neviditelného Boha, v jeho vlastnostech vidíme povahu Nekonečného.** Ježíš řekl: "Já a Otec jsme jedno" (Jan 10,30). "Kdo mě viděl, viděl Otce" (Jan 14,9). **Pokud neupíráme svou pozornost na Ježíše, satan zadrží jasné paprsky světla od Božího trůnu a ztratíme poznání Božího charakteru, zjeveného v deseti mravních zásadách a jak jsou vidět v životě jeho jednorozeného Syna.** Satan se ustavičně snaží zhatit výhled na Krista tím, že před nás klade zobrazení sebe sama; **ale pokud naše víra nepronikne přes tento pekelný stín a nezískáme výhled na svatost Božího charakteru, bude nám odebrána naše síla a staneme se bezcílnou, bezmocnou, slabou, neschopnou a oklamanou obětí satanových pokušení.** Sílu schopností duše, myslí a těla dáme světu a obereme Krista o službu, kterou koupil svou vlastní krví. {ST, 29. srpen 1895, odst. 7-8}

Základ je pevně položen, potřebujeme moudrost, abychom věděli, jak máme stavět. Když měl Mojžíš postavit svatyni na poušti, byl varován: "Hleď, abys vše udělal podle vzoru, jenž ti byl ukázán na hoře" (2Moj 25,40). Bůh nám dal vzor ve svém zákoně. Naše budování charakteru má být "podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře". **Zákon je velkým měřítkem spravedlnosti. Představuje charakter Boha a je zkouškou naší věrnosti jeho vládě. A v celé**

své kráse a výjimečnosti je nám zjeven v životě Krista.{NPU Gleaner, 17. březen 1909, odst. 4}

Při prezentování závazných nároků zákona mnozí nevykreslili nekonečnou Kristovu lásku“. Zákon má být těm, co ho porušují představován ne jako něco mimo Boha, ale spíše jako představitel jeho myslí a charakteru. Tak jak se sluneční světlo nedá oddělit od slunce, ani Boží zákon nemůže být představen člověku správně, když je oddělen od svého božského autora. {RH, 3. únor 1891, odst. 9}

Bůh neruší své zákony. Nepracuje v rozporu s nimi. {Ed 148}

Kristus přišel na tento svět představit charakter Boha, jak je zjeven v jeho zákoně, a v lidské přirozenosti ten zákon žil. A tak mají být naše životy stráveny v řízení Boží vůle. {SW, 5. březen 1907, odst. 7}

Kdyby to byl Kristus považoval za nutné, mohl odhalit svým učedníkům tajemství, která by byla zastínila a daleko z dohledu odsunula všechny objevy lidské myslí. **Mohl lidem představit strom poznání, ze kterého by byli trhali z věku na věk, jenže toto dílo nebylo důležité pro spásu jejich duše a pro jejich věčné zájmy bylo zapotřebí poznání Božího charakteru.** Ježíš, Pán života a slávy, přišel zasadit pro lidský rod strom života a pozvat příslušníky padlého lidstva, aby jedli a nasýtily se. Přišel jim ukázat to, co bylo jejich jedinou nadějí a jejich jediným štěstím tak na tomto, jakož i na nadcházejícím světě. **Ničemu by nedovolil, aby to odvrátilo Jeho pozornost od díla, které přišel vykonat. Ježíš viděl, že lidé potřebují mít své myslí přitažené k Bohu, aby se seznámili s Jeho charakterem a získali spravedlnost Krista, představenou v Jeho svatém zákoně. Věděl, že je nutné, aby vlastnili všichni věrně ztvárněný Boží charakter, aby nebyli oklamáni nepravdivým popisem satana, který vrhl svůj pekelný stín napříč jejich cestou a pro jejich myslí oděl Boha svými vlastními satanskými povahovými vlastnostmi.** Ať v jeho době byli nebo v dnešní době mohou být světší učitelé považováni za jakkoli velké a moudré, ve srovnání s Ním však nemají být obdivováni, neboť veškerá pravda, kterou vyslovili, má svůj původ jen v Něm a vše, co přišlo z nějakého jiného zdroje, bylo bláznovstvím. I pravda, kterou vyslovili, v jeho ústech zkrásněla a vynikla, neboť ji představil jednoduše a důstojně. {ST, 1. květen 1893}

Skrze Ježíše bylo lidem zjeveno milosrdenství Boží; milosrdenství však nevyklučuje spravedlnost. Zákon obráží vlastnosti Boží povahy a jediné

písmeno nebo tečka z něho se nemůže změnit jen proto, aby vyhovoval člověku v jeho padlém stavu. Bůh nezměnil svůj zákon, ale v Ježíši Kristu se posvětil pro záchranu člověka. "Vždyť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou" (2 Kor 5,19). {TV 535.2 / DA 762.1}

Boží zákon je přepisem jeho charakteru, vykresluje Boží povahu. Tak jako v Kristu vidíme odlesk jeho slávy, obraz jeho podstaty, tak i v zákoně jsou vyjeveny vlastnosti Otce. Celý Boží charakter byl zjeven v jeho Synu.{ST, 30. prosinec 1889}

Bůh je všemohoucí, vševědoucí, neměnný. Vždy je přímočarý. Jeho zákon je pravda - neměnná a věčná. Jeho přikázání jsou v souladu s jeho vlastnostmi. Satan však způsobuje, že se jeví v nesprávném světle. Jejich překroucením se snaží vyvolat v lidech nesprávný dojem z Boha. Během celé své vzpoury usiluje představit Boha jako nespravedlivou, tyranskou bytost. {Ms1-1902.22}

Kristův život, soud a smrt však odhalil satanovo pokrytectví. Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost a svým dokonalým životem ukázal nepravdivost tvrzení toho, kdo neustále obviňuje ty, kteří se snaží poslouchat Boží zákon. A Kristova krev prolita na kříži je věčným, nezvratným svědectvím o tom, že **Boží zákon je stejně neměnný jako Jeho vlastní charakter. Ukřižování Krista bylo vraždou vyvolanou satanem a provedenou lidmi, kteří se oddělili od Boha.** V den soudu, kdy bude Kristovu smrt na kříži vidět v celé její realitě, umlkne každý hlas. Každý uvidí, že satan je vzbouřenec. {Manuscript 1, 1902}

Ten, kdo přebývá v Kristu, je zdokonalován v Boží lásce a jeho záměry, myšlenky, slova a činy jsou v souladu s Boží vůlí vyjádřenou v přikázáních Jeho zákona. V srdci člověka, který přebývá v Kristu, není nic, co by bojovalo s některým předpisem Božího zákona. Tam, kde je v srdci Kristův Duch, bude zjeven Kristův charakter, a bude se zjevovat mírnost při provokaci a trpělivost ve zkoušce. "Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý" (1 Jan 3,7). **Spravedlnost se může definovat jen podle velké Boží mravní normy, Deseti přikázání.** Neexistuje žádné jiné měřítko, podle kterého by se dal měřit charakter. {ST, 20. červen 1895}

"My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujícíe, v tíž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně" (BKR) (2 Kor 3,18). Kristus je obhájcem hříšníka. **Ti, co přijímají Jeho evangelium, hledí na něj s odhalenou tváří. Vidí vztah jeho poslání k zákonu a uznávají**

Boží moudrost a slávu, jak je zjevena Spasitelem. Kristova sláva je zjevena v zákoně, který je přepisem Jeho charakteru a Jeho proměňující účinnost cítit na duši, dokud se lidé nepromění na Jeho podobu. Stává se účastníkem božské přirozenosti a roste stále více a více do podoby svého Spasitele, postupuje krok za krokem v souladu s Boží vůlí, dokud nedosáhne dokonalost. {1SM 240.3}

Čím více studujeme vlastnosti Božího charakteru zjevené v Kristu, tím více vidíme, že spravedlnost byla zachována v oběti, která naplnila trest zákona, a že milosrdenství bylo poskytnuto v jednorozeném Synu, který snesl trest zákona namísto hříšníka, aby ten člověk mohl mít další zkušební lhůtu, další příležitost být poslušný zákonu Boží vlády, aby se zjevilo, komu by se dalo věřit, aby se stal členem Pánovy rodiny, dítětem Nebeského krále. {RH, 9. března 1897, odst. 5}

Spravedlnost zákona byla představena světu v charakteru Krista a v jeho zacházení s lidstvem byly zjeveny svaté, laskavé a otcovské vlastnosti Boha. Vysvětlil vážný vztah, který existoval mezi člověkem a Bohem, člověkem a jeho bližním. Vyučoval o nutnosti modlitby, pokání, víry, ctnosti a dokonalosti charakteru. {ST, 9. červen 1890, odst. 9}

Boží slovo bylo jasné, ale lidská slova ho učinila tajemným a nesrozumitelným. **Ale pokyny, které dal Kristus, byly jasné. Jeho učedníci měli poslouchat předpisy zákona a představovat Boží charakter světu. Řekl: "Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec"** (Mt 5,48).{ST, 26. březen 1896, odst. 5}

Při hledání své cesty do nebe nemusíte bloudit. Ježíš řekl Tomášovi: "Já jsem cesta, pravda i život; nikdo nepřijde k Otci než skrze mne "(Jan 14,6). Nehleďte na sebe, obraťte se k Ježíši, neboť v Kristu je zjeven charakter Otce. Pavel říká: "Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech."(Žid 1,1-3). **Charakter Boha, jak je zjeven Kristem, vybízí naši víru a lásku, neboť máme Otce, jehož milosrdenství a soucit neselhává.** Na každém kroku naší cesty do nebe bude s námi, aby nás vedl v každém zmatku, aby nám dal pomoc v každém pokušení. Tedy posilujte se v Pánu a v převaze

jeho síly (Ef 6,10) a chvalte toho, kdo je „hojně spasení tváří mé a Bůh můj“ (BKR) (Ž 42,12). {YI, 29. září 1892, odst. 8}

Dobré jméno je vzácnější než zlato. Žijeme v nebezpečných časech, které by měly způsobit, že se srdce všech budou strachovat. Vidíme, jak myslí mnohých bloudí labyrintem pochybností. Je to způsobeno nevědomostí, pýchou a chybným charakterem. Pokora je pro padlého člověka tvrdou lekcí. **V lidském srdci je něco, co povstává proti pravdě zjevené v tématech souvisejících s Bohem a hříšníky, přestoupením Božího zákona a omluvou skrze Krista.** {1TT 586.1}

Boží spravedlnost a potrestání hříchu

Ve vidění o soudu, které jsem dostala, mi bylo ukázáno, že Bůh pošle **varování, rady a pokárání.** Někteří budou dbát na své cesty a hledat Hospodina, zatímco jiní budou následovat svůj vlastní úsudek, protože je to pohodlnější a takové počínání více vyhovuje jejich vlastním přirozeným srdcím, [a] někteří další se budou marně vzpírat, bouřit se proti kárajícím svědectvím, opovrhovat varováními, volit si svou vlastní moudrost, **budou lapeni a přemoženi nepřítelem** a tak oslepeni jeho poblouzněním, [že] budou načisto neschopni rozpoznat Boží věci a budou pracovat přímo proti světlu, zahalujíc se do tmy a omylu. Pak přesně tito budou podporovat a posilovat ruce našich nejurputnějších nepřátel.

Bylo mi ukázáno, že v blízké budoucnosti je čas, kdy od těch, které Bůh varoval a káral a dal jim velké světlo, ale nechtěli napravit své cesty a světlo následovat, odejme nebeskou ochranu, která je ochraňovala před satanovou krutou mocí; Hospodin je určitě nechá sobě samým, aby sledovali úsudek a rady své vlastní moudrosti; prostě budou ponecháni sami sobě a Boží ochrana bude od nich odňata a nebudou chráněni před působením satana; žádný úsudek a prozíravost smrtelníka nemůže mít moc představit si péči, kterou poskytoval Bůh prostřednictvím svých andělů lidským dětem na jejich cestách, ve vlastních domech, při jídle a pití. Ať jsou kdekoliv, spočívá na nich Jeho oko. Jsou chráněni před tisíci nebezpečími, které jsou všechny pro ně neviditelné. **Satan nastražil pasti, ale Hospodin neustále pracuje, aby svůj lid před nimi ochránil.**

Ale[od] těch, kteří nemají smysl pro Boží dobrotu a milosrdenství, [těch,] kteří

odmítají Jeho milosrdné varování, Jeho rady pro dosažení nejvyšší míry biblických požadavků a dělají navzdory Duchu milosti, **Pán odejme svou ochrannou moc. Bylo mi ukázáno, že satan by zamotal a pak kdyby mohl, i zničil duše**, které pokoušel. Bůh strpí dlouho, ale Jeho milosrdenství má hranici, čáru, která označuje Jeho milosrdenství a Jeho spravedlnost.

Bylo mi ukázáno, že Boží soudy na ně nepřijdou přímo od Hospodina, ale taktó: postaví se mimo Jeho ochranu. Varuje, napravuje, kárá a poukazuje na jedinou bezpečnou cestu; pak pokud ti, co byli předmětem Jeho zvláštní péče, půjdou vlastním směrem nezávisle na Božím Duchu, pokud si po opakovaných varováních zvolí vlastní cestu, **pak nepověří své anděly, aby zabránili satanovým rezolutním útokům na ně.** To satanova moc působí na moři a souši, přináší neštěstí a soužení a zmítá zástupy, aby si byl jistý svou kořistí. A bouře a vichřice bude jak na moři, tak na pevnině, neboť satan sestoupil ve velkém hněvu. Pracuje. Ví, že čas má krátký a kdyby nebyl omezen, viděli bychom strašnější projevy jeho moci, než o jakých se nám kdy zdálo. {14MR 2-3}

Až opustí nebeskou svatyni, zahalí obyvatele země temnota. V té době budou muset věřící žít před svatým Bohem bez Přímlyvce. **Moc, která dosud zadržovala bezbožné, přestane působit,** a satan bude mít nad zatvrzelými lidmi neomezenou nadvládu. Boží trpělivost skončí. Svět odmítl Boží milost, pohrdl Boží láskou a pošlapal Boží zákon. Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. **Boží Duch, kterému tvrdošijně vzdorovali, od nich nyní odešel. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni napospas satanu.** Satan pak zaveče obyvatele světa do závěrečné velké doby soužení. **Boží andělé přestanou zadržovat vichřice lidských vášní, najednou se projeví všechno zadržované napětí.** Celý svět bude zatažen do strašnější zkázy, než byla zkáza starého Jeruzaléma. {VSV 441.3 / GC 614}

Jak se lidé s těmito slovy plnými světla a pravdy odvažují zanedbávat takovou jasnou povinnost? Jak se odvažují neposlušovat Boha, když poslech Jeho požadavků znamená Jeho požehnání jak v časných, tak duchovních věcech, a neposlušnost znamená Boží kletbu? **Satan je ničitel. Bůh nemůže požehnat ty, kteří odmítají být věrnými sluhy.** Vše, co může udělat je dovolit satanovi provést jeho ničivé dílo. Vidíme na zem přicházet pohromy každého druhu a v každé míře - a proč? **Hospodinova omezující moc není uplatňována.** Svět nedbá na Boží Slovo. Žije, jakoby Boha nebylo, tak jako obyvatele noemovského světa odmítali na něj byt jen pomyslet. Bezbožnost převládá

v alarmující míře a zem je zralá ke sklizni. {6T 388}

Toto poselství nikdy neplatilo s větší silou, než dnes. Svět stále více přehlíží Boží nároky. Lidé jsou již přestupníky bez ostychu. Bezbožnost obyvatel světa téměř naplnila míru jejich nepravosti. **Tato zem se již téměř dostala do bodu, kdy Bůh dovolí ničiteli, aby na ní vykonal svou vůli.** Nahrazení Božího zákona lidskými, vyvýšení neděle namísto biblické soboty z čistě lidské pravomoci je posledním činem v dramatu. Když se tato náhrada stane celosvětovou, Bůh se zjeví. **Povstane ve svém majestátu, aby hrozně otřásl zemí. Vyjde ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa za jejich nepravost,** a zem odkryje její krev a už nebude zakrývat její zabitě. {7T 141}

Bůh účtuje s národy. Ani vrabec nespadne na zem, aby si to nevšiml (**Mt 10,29**). Ti, co působí zlo proti svým bližním a říkají: "Jak to Bůh ví?" Budou jednoho dne vyzváni, aby čelili dlouho odkládané pomstě. V této době se vůči Bohu projevuje více než běžné pohrdání. Lidé dosáhli v bezohlednosti a neposlušnosti bod, který ukazuje, že jejich číše nepravosti je téměř plná. Mnozí už téměř překročili hranici milosrdenství. **Bůh brzy ukáže, že je vskutku živým Bohem. Řekne andělům: "Už nebojujte proti satanovi v jeho ničivých snahách.** Nechte ho dokonat jeho zlobu na neposlušných, neboť číše jejich nepravosti se naplnila. Pokročili z jedné míry nepravosti k další, dennodenně přidávali ke svému bezpráví. **Už nebudu zasahovat, abych zabránil ničiteli v provádění jeho díla.** "{RH 1901-09-17}

Izraelský národ byl tehdy Bohu věrný, a dokud poslouchal Boží zákon, nemohla ho přemoci žádná pozemská ani ďábelská síla. Nakonec se však Balámovi, jemuž Pán nedovolil pronést kletbu nad vyvoleným národem, přece podařilo uvalit na tento národ kletbu tím, že jej svedl k hříchu. Když [Izraelci] přestoupili Boží přikázání, oddělili se od Boha a pocítili moc nepřítele (ničitele)." {VDV 345.1 / GC 529.3}

Satan působí také prostřednictvím přírodních živlů, aby sklídl žeň nepřipravených duší. Studuje tajemství přírodních dějů a nasazuje všechnu svou moc, aby živly ovládl, pokud mu to Bůh dovolí. Když mu bylo dovoleno, aby udeřil na Joba, Job okamžitě přišel o stáda, služebnictvo, domy, děti; stíhalo ho jedno neštěstí za druhým. Bůh chrání svá stvoření před mocí zhoubce. Křesťanský svět však pohrdá Božím zákonem a Pán učiní přesně to, co prohlásil, že učiní; odejme ze země svá požehnání, přestane chránit ty, kdo

se bouří proti jeho řádu a kdo učí a nutí druhé, aby činili totéž. Satan vládne nad všemi, které Bůh přestal chránit. Některé z takových lidí zahrne přízní, bude jim všemožně pomáhat, aby tím prosadil své záměry. Na jiné zase sesílá utrpení a přitom je klame, aby uvěřili, že to na ně seslal Bůh. {VSV 424.2 / GC 589}

Dříve než se jim dostalo svobody, museli porobení prokázat svou víru v nastávající velké vysvobození. Museli udělat krvavé znamení na svých domech, museli se se svými rodinami oddělit od Egypťanů a shromáždit se ve vlastních příbytcích. Kdyby byli Izraelité nesplnili byt' jen jediný z daných pokynů, kdyby byli své děti neoddělili od dětí egyptských, kdyby byli beránka sice zabili, ale zapoměli pomazat jeho krví veřeje svých dveří, nebo kdyby z jejich domů kdokoli vyšel, nebyli by bezpeční. I kdyby byli upřímně věřili, že učinili vše, co bylo zapotřebí, nebyla by je pouhá upřímnost zachránila. **Všichni ti, kteří by nedbali příkazů Hospodinových, byli by ztratili svého prvorozeného rukou mstícího anděla (ničitele).** PP199.5 / PP 278.5}

Hříšník je vydán věčné smrti, dokud nenajde útočiště v Kristu; a tak jako otálení a zanedbání mohly uprchlíka uloupit o jeho jedinou naději na zachování života, tak váhání a lhostejnost mohou přivést duši do záhuby. **Velký nepřítel, satan, sleduje každého přestupníka Božího svatého zákona, a kdo necítí nebezpečí a opravdově nehledá záchranu ve věčném Útočišti, padne škůdci za oběť a stane se jeho kořistí.** {PP 383.5 / PP 517.5 }

Tak se naplnilo Boží slovo, které dostal David skrze proroka: "Toto praví Hospodin: Hle, já dám povstat proti tobě zlu z tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tvému bližnímu. Ty jsi to sice spáchal tajně, já však to učiním před celým Izraelem a za denního světla" (**2Sam 12,11.12**). **Bůh nebyl původcem této hanebnosti, avšak pro Davidův hřích nezasáhl svou mocí, aby jí zabránil.** {PP 562.2 / PP 738}

Zkáza, která dopadla na severní království, **byla přímo od samotného Boha.** Asyřané byli jen **nástroji, které použil k provedení svého záměru.** Přes Izajáše, který začal prorokovat před pádem Samaří, označoval Hospodin jejich vojska jako "hůl mého hněvu". Řekl: "Hůl, jež je v jejich rukou, je mé rozhořčení." (**Iz 10,5**). {RH, 12. únor 1914}

Porovnej s:

Kdyby byl Izrael dbal na poselství proroků, která zdůrazňovala hodnotu "velkých věcí" Božího zákona, byli by bývali ušetřeni ponižení, které následovalo. **To proto, že setrvávali v odvrácení se od Božího zákona, byl Bůh nucen dovolit jejich nepřátelům, aby je zajali.** {RH, 26. únor 1914}

Neuvědomujeme si, kolik vděčíme Kristu za pokoj a ochranu, kterou užíváme. **Je to Boží ochraňující moc, která brání, aby se lidstvo nedostalo plně pod nadvládu satana.** Neposlušní a nevděční mají všechny důvody k tomu, aby byli vděční Bohu za milosrdenství a shovívavost, s níž drží pod kontrolou krutou a zlomyslnou moc toho zlého. **Když však lidé překročí meze Boží trpělivosti, je tato brzdicí moc odňata.** Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku vyneseného za přestoupení. **Ale ponechává lidi, kteří odmítají jeho milost, aby sklidili to, co sami zaseli.** Každý paprsek světla, který jsme odmítli, každé varování, kterým jsme pohrdli nebo které jsme nebrali vážně, každé hovnění vášni, každé přestoupení Božího zákona je zasetým semenem, které přinese jistou žeň. Jestliže je tvrdošijně odporováno Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme, a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím satana. Zkáza Jeruzaléma je strašným varováním pro všechny, kdo si pohrávají s nabídkou Boží milosti a odmítají prosby božské milosti. Nikdy nebylo dáno přesvědčivější svědectví, jak Bůh nenávidí hříščí, a svědectví jistého trestu, který stihne viníky. {VSV 27.4 / GC 36.1}

Kananejští naplnili míru svých nepravostí a Hospodin ztratil již trpělivost s nimi. **Pozbudou-li ochrany Boží, stanou se snadnou kořistí Izraelských.** 4T 151; PP 287.3 / PP 390.1}

Přestože židovští vůdcové vyznávali, že horlí za Boží čest a dobro Izraele, byli nepřáteli oběma. Příkazem i příkladem odváděli lidi stále dál od poslušnosti Bohu a vedli je tam, **kde jim Bůh v soužení nemůže být obranou.** {SA 249.6 / AA 417.1}

Hospodin jim nepřikázal, aby "vstoupili a bojovali". **Nebylo úmyslem Božím, aby získali zemi válkou, nýbrž přesným plněním Jeho příkazů.** {PP 289.4 / PP 392.3}

Když Mojžíš zabil Egyptána, byl příliš nerozvážený. Předpokládal, že Izraelité rozumí, že si ho vybrala Boží zvláštní prozřetelnost, aby je vysvobodil. **Bůh však neplánoval uskutečnit své dílo bojem**, jak si to Mojžíš myslel, ale svou vlastní velkou mocí, aby mohla být sláva připsána jen Jemu. Ale Bůh i tento unáhlený čin zvládl, aby dosáhl svůj záměr. {ST, 19. únor 1880}

Při dobývání Galád a Bázan vzpomínali mnozí na to, co se událo před téměř čtyřiceti léty v Kádes, kdy byli Izraelští odsouzeni k dlouhému putování po poušti. Nyní se jim potvrdilo, že zprávy zvěděů o zaslíbené zemi odpovídaly v mnohém pravdě. Města byla veliká, obehnaná hradbami, a žili v nich obři, v porovnání s nimiž byli Hebrejové pouhými trpaslíky. **Nyní však pochopili, že se jejich otcové dopustili osudné chyby, že nedůvěřovali Boží moci. Jedině to způsobilo, že nemohli hned vtáhnout do zaslíbené země.**

Kdyby se byli poprvé chystali vtáhnout do Kanaánu, byli by bývali narazili na daleko méně nesnází, než nyní. **Bůh slíbil svému národu, že půjde před ním a bude za něj bojovat, uposlechne-li jeho hlasu. Slíbil, že pošle sršně, [437] kteří vypudí obyvatelé ze země.** Národy neměli tehdy ještě všeobecně strach z Izraelských a nebyly dostatečně připraveny na to čelit jejich postupu. Když však nyní přikázal Hospodin Izraelským, aby vyrazili, museli se střetnout s dobře připravenými a mocnými nepřáteli a bojovat s četnými, dobře vycvičenými vojsky, přichystanými zadržet jejich nápor. {PP 324.5–6} / PP 436.3-4}

Tyto národy, sídlící na hranicích Kanaánu, by byl Bůh ušetřil, kdyby bývaly nevzdorovaly Božímu slovu a neprotivily se postupu Izraelských. **Hospodin projevil velkou trpělivost, shovívavost a laskavost i k těmto pohanským národům.** {PP 323.1 / PP 434.2}

Každý, kdo se vytrhne z otroctví a služby satana a bude stát pod krví zbarvenou zástavou knížete Immanuele, bude chráněn Kristovými přimluvami. Kristus jako náš Prostředník po pravici Otce na nás stále dohlíží, protože je právě tak potřebné, aby se za nás přimlouval, jak aby nás vykoupil svou krví. **Pokud nás i jen na chvíli pustí, satan je připraven ničit.** Ty, které koupil svou krví, nyní udržuje svou přimluvou. {MS 73, 1893}

Lidé nemohou beztrestně odmítat varování, která jim Bůh milostivě posílá. Bůh varoval lidi v době Noeho a jejich záchrana závisela na tom, jaký postoj k poselství zaujmou. **Protože výstrahu odmítli, Bůh odňal hříšnému lidstvu**

svého Ducha a lidé zahynuli ve vodách potopy. V době Abrahama se Milost přestala přimlouvat za hříšné obyvatele Sodomy, a všechny - kromě Lota, jeho ženy a dvou dcer - zničil oheň seslaný z nebe. Podobně také v době Pána Ježíše slyšeli tehdejší nevěřící Židé varování z úst Božího Syna: „Aj, zanecháváš se vám dům váš pustý.“ (Mt 23,38) Při pohledu do závěrečného období lidských dějin prohlásil věčný Bůh o lidech, kteří „lásku k pravdě nepřijali, aby spaseni byli“, že „pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, a aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost“. (2 Te 2,10-12) **Když odmítají učení jeho slova, Bůh jim odjímá svého Ducha a ponechává je na pospas bludům, které mají rádi.** {VSV 311.2 / GC 431.1}

Satan pozná, že se vyřadil z nebe vědomou vzpourou. **Vycvičil své schopnosti pro boj proti Bohu. Čistota, pokoj a soulad nebe by pro něho byly hrozným mučením. Jeho námitky proti Božímu milosrdenství a spravedlnosti nyní umlknou. Obvinění, které se snažil vznášet proti Hospodinu, dopadla v plné míře na něho samého.** I satan se skloní a uzná, že rozsudek nad ním vyneseny je spravedlivý.

„Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové přijdou a klaněti se budou před obličejem tvým; nebo soudové tvoji zjevení jsou.“ (Zj 15,4) **Nyní už bude vysvětlena každá otázka pravdy a klamu dlouhého sporu. Všem stvořeným rozumným bytostem budou zřejmé následky vzpoury, plody přestupování Božích nařízení. Celý vesmír mohl porovnat výsledek satanovy vlády v protikladu s Boží vládou. Satana odsoudily jeho vlastní činy. Boží moudrost, spravedlnost a dobrota budou plně obhájeny.** Všichni poznají, že každý Boží čin ve velkém sporu sledoval trvalé dobro Božího lidu i všech světů, které Bůh stvořil. „Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobě dobrořečte.“ (Ž 145,10) Dějiny hříchu budou po celou věčnost důkazem, že štěstí všech stvořených bytostí je spojeno s existencí Božího zákona. Při pohledu na všechny skutečnosti velkého sporu celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně zvolá: „Spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých.“ (Zj 15,3)
{VSV 479.4-480.1 / GC 670.2-3}

Na zákon deseti přikázání se nemá nahlížet ani tak ze stránky zákazů, jako

spíše milosrdenství. Jeho zákazy jsou jistou zárukou štěstí v poslušnosti. Když je zákon přijat v Kristu, způsobuje v nás čistotu charakteru, která nám bude po věčné časy přinášet radost. **Pro poslušné je ochrannou zdí.** Vidíme v něm dobrotu Boha, který se tím, že lidem zjevil neměnné zásady spravedlnosti, snaží uchránit je před zly, které jsou následkem přestoupení. Boha nemáme považovat za takového, který čeká, aby potrestal hříšníka za jeho hřích. To hříšník přivádí na sebe trest. Jeho vlastní činy spouštějí sled okolností, které přinesou jistý výsledek. Každý přestupek ovlivní hříšníka, způsobuje v něm změnu charakteru a způsobuje, že je pro něj snazší znovu hřešit. **Když si lidé zvolí hřešit, oddělují se od Boha, odřezávají se od zdroje požehnaní a jistým výsledkem je zkáza a smrt.** {1SM 235}

Izraelité byli jako zajatci vzati do Babylonu, neboť se oddělili od Boha a už neměli pocit, že je jejich povinností dodržovat zásady nezfalšované názory okolních národů. **Kvůli odloučení od Boha je Hospodin pokořil. Nemohl pracovat v zájmu jejich prosperity,** nemohl plnit svou smlouvu s nimi, dokud byli nevěrní zásadám, které jim dal, aby je horlivě zachovávali, aby mohli být uchráněni před způsoby a zvyky pohanských národů zneuctvujících Boha. **Izraelité svým duchem a skutky nesprávně představovali spravedlnost Božího charakteru a Hospodin dovolil, aby byli vzati do zajetí. Ponechal je jejich vlastním cestám** a nevinní v Sionu trpěli spolu s hříšníky. {Ms121-1898.2}

Dostáváme se do doby, kdy má Satan pracovat všemožnými okouzujícími vlivy a ti, co jsou nyní jimi omámeni nebo je nyní přinejmenším tolerují, budou připraveni na to, aby byli potom smeteni a hráli svou roli s ďáblem. **Zlí andělé po celou dobu pracují na srdcích lidí. Satan pracuje s každým, kdo není pod kontrolou Božího Ducha.** Právě lživé zázraky ďábla zajmou svět a on způsobí, aby před očima lidí sestoupil oheň z nebe. Má dělat zázraky a tato zázračná, divotvorná moc má zasáhnout celý svět. Nyní to jen začíná.

Chci vám říci ještě jedno: **nádoby Božího hněvu a jejich částečné vylévání už přichází.** Jak to, že to nerozpoznáváme? Neboť světlo pravdy neovlivňuje srdce. **Boží Duch je odnímán ze světa. Slyšíte o katastrofách na zemi i moři a neustále narůstají. Co se děje? Boží Duch je odebírán těm, co mají ve svých rukou životy lidí, a přichází satan, aby je ovládal, protože se vydali jeho kontrole.** Ti, co vyznávají, že jsou Boží děti, se nestavějí pod ochranu nebeských andělů a nakolik satan je ničitel, pracuje skrze lidi dělající chyby; opíjejí se a kvůli nestřídmosti mnohokrát na nás přivedou tato hrozná

neštěstí. {Ms1-1890. 34, 35 36}

Bůh účtuje s národy. Ani vrabec nepadne na zem, aby si to nevšiml (**Mt 10,29**). Ti, co působí zlo proti svým bližním a říkají: "Jak to Bůh ví?", budou jednoho dne vyzváni, aby čelili dlouho odkládané pomstě. V této době se vůči Bohu projevuje více než běžné pohrdání. Lidé dosáhli v bezohlednosti a neposlušnosti bod, který ukazuje, že jejich číse nepravosti je téměř plná. Mnozí už téměř překročili hranici milosrdenství. Bůh brzy ukáže, že je vskutku živým Bohem. **Řekne andělům: "Už nebojujte proti satanovi v jeho ničivých snahách. Nechte ho dokonat jeho zlobu na neposlušných, neboť číse jejich nepravosti se naplnila.** Pokročili z jedné míry nepravosti k další, dennodenně přidávali ke svému bezpráví. Už nebudu zasahovat, abych zabránil ničiteli v provádění jeho díla. "{RH, 17. září 1901}

Jak se lidé s těmito slovy plnými světla a pravdy odvažují zanedbávat takovou jasnou povinnost? Jak se odvažují neposlouchat Boha, když poslech Jeho požadavků znamená Jeho požehnání jak v časných, tak duchovních věcech, a neposlušnost znamená Boží kletbu? Satan je ničitel. Bůh nemůže požehnat ty, kteří odmítají být věrnými sluhy. **Vše, co může udělat je dovolit Satanovi, aby vykonal své** ničivé dílo. Vidíme na zem přicházet pohromy každého druhu a v každé míře - a proč? **Hospodinova omezující moc není uplatňována.** Svět nedbá na Boží Slovo. Žije, jakoby Boha nebylo. Tak jako obyvatelé noemovského světa odmítají na něj být jen pomyslet. Bezbožnost převládá v alarmující míře a zem je zralá ke sklizni. {6T 388.3}

Milosrdenství Otce skrze Syna

Ježíš, váš Obhájce, stojí před slitovnicí pod duhou zaslíbení a úpěnlivě prosí vaším jménem. Bude za vás prosit zbytečně? {Lt116-1894.2}

Tak jak se spojením slunečního světla a deště vytvoří oblouk na oblaku, tak duha obklopující trůn představuje spojenou sílu milosrdenství a spravedlnosti. Zachovávat je třeba nejen spravedlnost, neboť to by zatmělo záři duhy zaslíbení nad trůnem, lidé by viděli jen trest zákona. **Kdyby nebylo spravedlnosti, žádného trestu, v Boží vládě by nebylo stability. Právě smíchání soudu a milosrdenství dělá spásu úplnou. Právě spojení těch dvou nás při pohledu na Vykupitele světa a Hospodinův zákon vede ke svolání: "tvá mírnost mě zvelebuje."** (Ž 18,36). {RH, 13. prosinec 1892).

Takto nám Bůh " když nám oznámil tajemství své vůle, jak se mu líbilo a jak

si předsevzal; uspořádal pod jednu hlavu v Kristu všechny věci: ty na nebesích i ty na zemi, " (Ef 1,9.10). {BTS, 1. prosinec 1907, odst. 5}

[Ježíš] Je velkým Prostředníkem, skrze kterého dostáváme milosrdenství a přízeň od Boha. On je tedy vskutku původcem, autorem, jakož i dokonavatelem naší víry. {Manuscript 21, 1891}

Vyzval je: "**Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře činite těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují, abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích;** "protože On je dobrotivý i na nevděčné a zlé" neboť on nechává své slunce vycházet nad zlými i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé." "**Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.**"(Mt 5,44. 45; Lk 6,35.36). {8T 286.7}

Židovskému národu se Bůh zjevil jako pozorný, laskavý, trpělivý Otec, Bůh milosrdenství a pravdy. Ukázal se jim prostřednictvím svého Syna. A tento Spasitel je naším Obhájcem. Naše slabost v lidské přirozenosti nezabrání našemu přístupu k Nebeskému Otci, neboť Ježíš zemřel, aby se za nás přimlouval. {HM, 1. červen 1897, Čl. B, odst. 10}

Kristus byl Prostředníkem, skrze něhož mohl Bůh vylít svou nekonečnou lásku na svět padlý do hříchu.{CK 10.2 / SC, p. 13.2}

Duch nepřátelství se nejvýrazněji projevil na odmítnutí Krista světem. Boží Syn přišel k člověku s poselstvím milosrdenství od Otce. Nepřišel svět odsoudit - ačkoli by si byl odsouzení zasloužil, neboť vzpoura byla téměř celosvětová -, ale aby svět měl skrze něho život. A přece jím opovrhovali a nenáviděli ho přesně ti lidé, které přišel požehnat a zachránit. {RH, 18. červenec 1882, odst. 6}

Kristus ve svém učení spojil varování před soudem s Božím milosrdným pozváním. Řekl: "Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit" (Lk 9,56). "Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze Něj zachráněn."(Jan 3,17). Jeho poslání milosrdenství vůči Boží spravedlnosti a soudu je znázorněno v podobnosti o neplodném fíkovníku. Kristus varovně upozorňoval lidi na příchod Božího království. Ostře káral jejich nevědomost a nezáměr. Oni totiž bedlivě sledovali přírodní jevy a podle nich předpovídali počasí, ale nerozpoznávali znamení, která jasně ukazovala na Jeho poslání. {KP 164.1-2 / COL 212. 1-2}

Kristus přišel na tuto zem a životem poslušnosti ukázal, že člověk může poslouchat. Zrušil vinu spočívající na hříšníkovi. **Aby hříšník mohl stát před Bohem oděn Jeho rouchem spravedlnosti, sám se oděl rouchem smutku.**{Ms66-1901.15}

Uprostřed strašné temnoty, zdánlivě Bohem opuštěný, dopil Kristus kalich lidské bídy až do dna. V oněch hrozných hodinách spoléhal na důkazy, které mu dosud Otec poskytoval o tom, že ho přijímá. **Znal povahu svého Otce; pochopil jeho spravedlnost, jeho milosrdenství a jeho nesmírnou lásku.** Vírou prodléval v Bohu a poslouchat ho mu vždy činilo radost. A v této odevzdanosti Bohu se rozplynul i pocit, že ztratil přízeň svého Otce. Byla to víra, kterou Kristus zvítězil. {TV 534.5 / DA 756.3}

Satan, první odpadlík, se díval na ovoce svého odpadnutí v obrovské armádě pod jeho zástavou a jeho myslí bylo dáno pochopit význam války proti Bohu a Jeho Synu. **Viděl, kolik lidí svou rafinovaností odvedl od Boha, štěstí a svatosti.** Sešla mu na mysl pravda o jeho postavení a snahách svrhnout Boha a zaujmout Jeho místo, když vzal s sebou obrovské množství andělů, kteří mohli být šťastnou rodinou v nebi. **Tento arcipodvodník nikdy tak neocení Boha a Jeho trůn, Jeho svatost, spravedlnost, dobrotu a úžasnou lásku, jako když Kristus visel na kříži. Milost a pravda se setkali, spravedlnost a pokoj se políbili (Ž 85,11).** {Ms94-1899.52}

Vliv kříže chrání vykoupené lidstvo před nebezpečím druhého pádu. Život a smrt Krista účinně odhaluje satanovy klamy a vyvrací jeho tvrzení. Kristova oběť za padlé lidstvo přitahuje k němu nejen lidi, ale i anděly pouty nerozlučného svazku. **Prostřednictvím plánu spásy je plně obhájena Boží spravedlnost a milosrdenství** a po celou věčnost nikdy znovu nevypukne vzpoura, Božího vesmíru se nikdy znovu nedotkne soužení. {The Messenger, 7. červen 1893. TA 296.2}

Nejen lidé, ale i andělé připsí slávu a čest Vykupiteli, neboť i oni jsou v bezpečí jen díky utrpení Božího Syna. Je to vlivem kříže, že obyvatelé nepadlých světů jsou uchráněni před odpadnutím. Právě on totiž účinně odhalil satanovy lži a vyvrátil jeho tvrzení. Nejen ti, co jsou omyti Kristovou krví, ale i svatí andělé jsou přitahováni k Němu jeho vrcholným činem položení života za hříchy světa. Boží zacházení se satanovou vzpourou je před vesmírem ospravedlněno. **Boží spravedlnost a milosrdenství jsou plně obhájeny, proto po celou věčnost už nikdy znovu nevypukne vzpoura.**

Takový je smysl Jeho vlastních slov, když během svého posledního vyučování v chrámu řekl při pohledu vpřed ke své přibližující se oběti: "Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě "(Jan 12,31.32). **Všechny potáhne k sobě - nejen zemi, ale i nebe, nebo z něj "po němž má své jméno každá rodina v nebesích i na zemi "** (Ef 3,15). {BTS, 1. prosinec 1907, odst. 4}

Svým životem a svou smrtí dosáhl Kristus netoliko jen nápravy toho, co zkalil hříchem. Satanovým záměrem bylo navždy odloučit člověka od Boha. V Kristu jsme však spjati s Bohem těsněji, jako bychom byli nikdy nepadli. Tím, že vzal na sebe naši přirozenost, spojil se Spasitel s lidmi poutem, které se nikdy nezlomí. Je s námi spojen na věčné časy. "Tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal." (Jan 3,16). {TV 13.4 / DA 25.3}

Nemáme si myslet, že Bůh nás miluje, protože za nás zemřel Kristus, ale že nás miloval tak, že dal za nás na smrt svého jednorozeného Syna. **Kristova smrt byla účelná, aby nás milosrdenství zasáhlo svou silou plnou milosti a současně aby spravedlnost byla uspokojena spravedlivou náhradou. Zjevila se Boží sláva v hojném milosrdenství, které se vylilo na lidské vzbuorence,** kteří mohli být pokáním a vírou omilostněni díky Kristovým zásluhám, neboť Bůh žádným činem nezbaví vin ty, co odmítají uznat zásluhy ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. {ST, 30. květen 1895, odst. 5- 6}

Když chodíme smutni, zanecháváme v druhých dojem, že Bohu se nelíbí, když jsme šťastní, a tím nesprávně svědčíme proti našemu Nebeskému Otcovi. **Satan jáás, když může svést Boží lid do nevěry a malomyslnosti.** S potěšením vidí, když Bohu nedůvěřujeme a pochybujeme o jeho ochotě a moci zachránit nás. **Je rád, když máme pocit, že Hospodin nám svou prozřetelností uškodí. Změňte ten pochybovačný postoj! Kristus ve Starém zákoně je tentýž jako v Novém.**{RH, 14. leden 1890, odst. 5}

Vládoucími zásadami Božího trůnu jsou spravedlnost a milosrdenství. Nazývá se trůn milosti. Chtěli byste Boží osvícení? - Jděte k trůnu milosti. **Dostanete odpověď ze slitovnice. Otec a Syn se zavázali, že zachrání svět prostřednictvím Krista.** "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16). Takto se nemohla zavázat žádná moc, kromě té všemocné. **Duha nad trůnem je znamením toho, že Bůh se zavazuje zachránit všechny, kteří v něho věří, skrze Krista.** Tato smlouva je právě tak jistá, jako trůn a jeho trůn je postaven

na spravedlnosti. Proč jsme tedy tak nevěřící, tak nedůvěřující? Proč tak často pochybujeme a Bohu důvěřujeme tak nárazově? Kdykoli přicházíme k Božímu trůnu, abychom prosili o milosrdenství, můžeme vzhlednout a vidět duhu zaslíbení a najít v ní ujištění, že naše modlitby budou vyslyšeny.{ST, 10. říjen 1892, odst. 1}

Slovo Boží zjevuje Boží charakter. Pán Bůh oznamuje sám své milosrdenství. Když se Mojžíš modlil: "Ukaž mi svou slávu," Bůh mu odpověděl: „Nechám projít kolem tebe všechnu svou dobrotu“ (2Moj 33,18,19). To je Boží sláva. Hospodin prošel kolem něho a zavola: "Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, vinu, přestoupení a hřích " (2Moj 34,6,7). Bůh je "milostivý a soucitný (Jonáš 4,2), „protože má zalíbení v milosrdenství“ (Mich 7,18).{CK 8.1 / SC, str. 10.2}

Vy, kteří pochybujete o Božím milosrdenství, podívejte se na Božího Beránka, na muže bolesti, který nesl vaši bolest a trpěl za váš hřích (Iz 53,3). Je vašim přítelem. Zemřel na kříži, neboť vás miloval.{RH, 14. leden 1890, odst. 7}

Satan - ničitel a původce smrti

Hříšník je vydán věčné smrti, dokud nenajde útočiště v Kristu; a tak jako otálení a zanedbání mohly uprchlíka oloupit o jeho jedinou naději na zachování života, tak váhání a lhostejnost mohou člověka přivést do záhuby. Satan, velký nepřítel, sleduje každého přestupníka svatého zákona Božího, a kdo necítí nebezpečí a opravdově nehledá záchranu ve věčném Útočišti, padne škůdci za oběť a stane se jeho kořistí. PP 383.5 / PP 517.2}

Moji bratři, kéž se vaše duše skutečně obrátí. Pokud byl někdy čas, kdy jsme potřebovali rozumět našim odpovědnostem, je to teď, když "na náměstí klopýtá pravda a to, co je správné, nemůže vejít. " (Iz 59,14). Satan sestoupil s velkou mocí, aby pracoval s veškerou podvodností nespravedlnosti v těch, co hynou; „čím lze otrásti, bude proměněn, poněvadž bylo stvořeno. Tak má zůstat to, čím nelze otrásti.“ COL (Žd 12,27). Pán přijde velmi brzy a vstupujeme do katastrofických scén. Satanské síly, ačkoli jsou neviditelné, pracují na zničení lidského života. Pokud však máme život skrytý s Kristem v Bohu, uvidíme Jeho milost a spásu. {RH, 30. červenec 1908, odst. 5}

Milosrdenství Boha má svou hranici, neboť On ne vždy s lidmi zápasí. Je veden záznam o všech nabízených požehnáních, a jak se s nimi zachází, a pokud zanedbáváme svou povinnost, brzy uvidíme, tak jako židé, že **Boží hněv není zadržén, a budeme předáni do moci satana. Zatímco nám se zdá být udivující, že židé odmítli Krista, my sami předvedeme totéž, pokud odmítneme světlo pro tento čas.** {3MR 79.1}

Boží služebníci mají v našem světě konat tu nejzávažnější, nejposvátnější práci. Konec je blízko. Poselství pravdy se musí šířit. Boží služebníci mají jako věrní pastýři stáda nést jasné, ostré svědectví. **Pravda se nemá nijak překrucovat. Boží milost nikdy neodvádí pryč od Božího milosrdenství a lásky - to dělá satanova moc.** Když kázal Kristus, Jeho poselství bylo jako ostrý dvousečný meč, pronikající až do svědomí lidí a zjevující jejich nejniternější myšlenky (**Žd 4,12**).{2SM 158.4}

Nemoc, utrpení a smrt jsou dílem nepřátelské moci. Satan je ničitel, Bůh obnovitel. {CZ 67.4 / CH 168.2}

Onemocnění a předčasná smrt jsou běžné už tak dlouho, se stále narůstající tíhou utrpení, že začaly být považovány za ustanovený úděl lidstva. Jenže tak to není. **Bůh není původcem těch mnoha běd, jimž jsou podrobeni smrtelníci; na světě není tolik utrpení proto, že Bůh touží vidět utrpení Svých stvoření.** To vše není způsobeno ani Adamovým přestupkem. Můžeme se rmoutit nad pádem v Edenu a myslet si, že naši první rodiče projevíli velkou slabost, když se poddali pokušení, čímž otevřeli dveře do našeho světa hříchu se všemi průvodními zly. Avšak první přestupek není jedinou příčinou našeho nešťastného údělu. Od Adamovy doby došlo k celému řetězu pádů. {PHJ, 1. únor 1902, odst. 8}

Velký Lékař spolupracuje s každým úsilím, vynaloženým ve prospěch trpícího lidstva, aby dal tělu světlo a duši život a obnovu. A proč? Satan přišel na náš svět a uvedl lidi do pokušení. S hříchem přišla nemoc a utrpení, protože sklízíme, co sejeme. Satan pak způsobil, že člověk začal obviňovat Boha z utrpení, které je jen jistým výsledkem přestoupení tělesného zákona. Bůh je tedy falešně obviněn a jeho charakter je představován nesprávné. Viní ho z toho, co udělal sám satan. Bůh by chtěl, aby jeho lid odhalil tuto lež nepřítele. Dal mu světlo evangelia o zdraví a jako jeho představitel ho má dávat dalším. Když lid pracuje na zmírňování utrpení lidstva, má poukazovat na původ všeho utrpení, a nasměřovat mysl na Ježíše,

velkého Lékaře duše i těla. Jeho soucitné srdce bije pro všechny trpící země a spolupracuje s každým, kdo pracuje na pomoci pro ně. Když se s jeho požehnaním zdraví vrátí, Boží charakter bude obhájen a lež vržena zpět na satana, jejího původce. {Christian Educator, 1. říjen 1898, odst. 9}

Náš nebeský Otec nepostihuje a nezarmucuje rád děti člověka. Není autorem nemoci a smrti, je zdrojem života. Chtěl by, aby lidé poslouchali zákony života a zdraví, a touží, aby žili. {GW92 172.2}

Pečlivě čtěte Písmo a zjistíte, že Kristus strávil největší část své služby obnovováním zdraví trpících a postižených. Vrhł tak zpět na satana výtku ohledně toho zla, jehož původcem je nepřítel všeho dobra. Satan je ničitel, Kristus obnovitel. A jako Kristovi spolupracovníci v naši práci uspějeme, pokud budeme pracovat prakticky. Kazatelé, neomezujte svou práci jen na vyučování Bible. Pracujte i prakticky. Snažte se obnovit zdraví nemocných. To je ta pravá služba. Pamatujte, že obnova těla připravuje cestu obnově duše. {Manuscript 55, 1901; MM 240.1}

Satan je původcem smrti. Co udělal Kristus, když uvedl satana pod vládu smrti? Jeho zcela poslední slova, zatímco umírá na kříži, byly: "Dokonáno jest" (Jan 19,30). Dábel viděl, že to přehnal. **Kristus svou smrtí dosáhl satanovu smrt a vynesl na světlo nesmrtelnost.**{Ms1-1889.48}

Tentýž prohaný nepřítel, který oklamal Adama a Evu ještě stále sleduje naše kroky a využívá svou sílu a dovednosti na to, aby nás uvedl na cestu vedoucí k smrti. Pracoval na maření Božího záměru, když představil první pokušení v ráji a od té doby se pokouší zkreslit obraz zkažením těla a duše. Všude, kam se podíváme, vidíme důkazy jeho úspěchu v tomto počínání, a to v bezuzdnosti zvrácené chuti a smyslných vášní, v znečištění a zkaženosti, znetvoření a hříchu. **Právě těmto příčinám a ne Božím prozřetelným zásahům se má připsat fyzická degenerace lidstva. Lidé poslouchali vnuknutí arcisvůdce a on se těší ze zkázy, kterou způsobil.** {PHJ, 1. únor 1902, odst. 9}

Satan byl znovu poražen. Uchýlil se však opět ke klamu v naději, že svou porážku změni na vítězství. **Aby podnítl padlé lidstvo ke vzpouře, začal mu našeptávat, že Bůh je nespravedlivý protože připustil, aby člověk přestoupil jeho zákon.** Proč, prohlašoval tento Istivý svůdce, „dopouští Bůh, který zná předem následky, aby člověk byl takto zkoušen, aby se dopouštěl hříchu, a přiváděl se do utrpení?“. **A potomci Áronovi zapomněli na nekonečné**

milosrdenství Boží a na úžasnou oběť, kterou jejich vzpoura stála Krále nebes, a poskytovali sluchu našeptávání a reptali proti jediné Bytosti, která je mohla zachránit před zhoubnou mocí satanovou. {PP 241.3 / PP 331.3}

Nepatřilo ke Kristovu poslání, aby nutil lidi k tomu, aby ho přijali. **Jen satan a lidé ovládání jeho duchem se snaží znásilnit svědomí. Pod pláštěm horlivosti pro spravedlnost přinášejí lidé, kteří jsou spolčeni se zlými anděly, jen utrpení svým spolublížním, aby jim vnutili své představy o náboženství;** Kristus však nepřestává projevovat milost, nepřestává získávat lidi tím, že zjevuje svou lásku. Nemůže souhlasit s tím, aby se v duši usadil nějaký jeho soupeř, ani nemůže přijmout službu jen částečnou; žádá si jen dobrovolné služby, ochotného odevzdání srdce pod vlivem lásky. **Nemůže být jasnějšího důkazu, že jsme ovládání duchem satanovým, než když poškozujeme a ničíme ty, kdož neoceňují naše dílo, nebo kdož jednají proti našim snahám.** {TV 343.2 / DA 487.3} I dnes jsou tisíce lidí, kteří takto opovážlivě obviňují Boha. Nechápou, že zbavit člověka svobody rozhodování by znamenalo oloupit ho o jeho výsadu, kterou má jako inteligentní bytost, a učinit z něho pouhý stroj. **Bůh nechce nikomu vnucovat svou vůli. Člověk byl stvořen jako svobodná bytost.** Stejně jako obyvatelé jiných světů musí se podrobit zkoušce poslušnosti; nikdy však není přiváděn do takové situace, aby se musel podrobovat zlu. **Bůh** nedopustí, aby na člověka přišlo takové pokušení nebo taková zkouška, v níž by nemohl odolat. **Pečuje o člověka v tak hojné míře, že v boji se satanem nemusí podlehnout.**{PP 241.4 / PP 331.4}

Satan obviňoval Boha z nespravedlnosti a v různých dobách dal do pohybu všechny své nadpřirozené síly, aby lidi izoloval od poznání Boha. Pracoval tak, až se zdálo, že Kníže nebes sešlo z očí. Zdálo se, že modlářsky spolek vládne svrchovaně a satan se skutečně stal bohem tohoto světa. **Ale jednorozený Boží Syn se díval na tuto scénu, viděl lidské utrpení a bídu. S lítostí viděl, jak jsou lidské mocnosti zaslepené podvody nepřítele a stali se oběťmi satanské krutosti. Viděl, jak satan vyvýšil lidí jen na to, aby je svrhl dolů, jak jim lichotil, aby je vtáhl do své sítě a zničil.**{RH, 22. říjen 1895, odst. 5}

Ptám se tě, můj milý příteli, „vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale své duši uškodí? Neboť co může dát člověk výměnou za svou duši? (Mk 8,36.37). Tvůj život je nejistá záležitost. Můžeš počítat s léty světských požitků, ale nemoc nebo nehoda, něco, co si nezajistil, tě může náhle vytít a budeš nepřipraven. Tvůj rozum, o kterém si myslíš, je mezi lidmi

nadprůměrný, ti může být v okamžiku smrti vzat. **Satan je ničitel. V jeho zástupech je utrpení a bída, a pokud stojíš pod jeho zástavou, černou vlajkou vzpoury proti Bohu, a odmítáš zachovávat Jeho přikázání, pověření může kdykoliv odejít.** „Vytni nerodící strom! Proč kazí i tu zem?“ (Lk 13,7) {Lt15-1899.10}

Jako satan zapůsobil na Ezaua, aby vytáhl proti Jákobovi, tak bude působit na bezbožníky, aby zahubili Boží lid v čase soužení. A jako obvinil Jákoba, tak bude obviňovat Boží lid. Pokládá svět za své panství, avšak malá skupina lidí, kteří zachovávají Boží přikázání, se postaví proti jeho nadvládě. **Kdyby je mohl zničit, bylo by jeho vítězství úplné. Vidí, že je střeží svatí andělé, a vyvozuje z toho, že jim byly odpuštěny hříchy. Neví však, že o jejich případech bylo rozhodnuto v nebeské svatyni. Zná podrobně hříchy, k jejichž spáchání je svedl; předkládá je Bohu v nejnepříznivějším světle a tvrdí, že tento lid si zaslouží právě tak jako on, aby byl vyloučen z Boží přízně. Prohlašuje, že Pán nemůže ve své spravedlnosti odpustit jejich hříchy, a přitom jej a jeho anděly zahubit. Tvrdí, že jsou jeho kořistí, a požaduje, aby mu byli vydáni, aby je mohl zničit.**

Satan obviňuje Boží lid za hříchy, které spáchali, a Bůh mu dovoluje, aby jeho lid do krajnosti zkoušel. Jejich víra a důvěra v Boha i jejich vytrvalost bude tvrdě zkoušena. Když sledují svou vlastní minulost, jejich naděje se tenčí. ^{GC 619} V celém svém životě vidí totiž jen málo dobrého. Plně si uvědomují svou slabost a nehodnost. **Satan se je snaží děsit pomyslením, že jejich případ je beznadějný, že jejich nečistotu nelze nikdy odstranit. Doufá, že se mu tak podaří zničit jejich víru, že pak podlehnou jeho pokušením, a přestanou být věrní Bohu.** (VSV 444.3-4 / GC88 618.2-3}

Boží shovívavost vůči Jeruzalému jen utvrzovala Židy v jejich tvrdošíjně nevěře. **Nenávistí a krutostí vůči Ježíšovým učedníkům pohrdli poslední nabídkou milosti. Pak Bůh od nich odňal svou ochranu a přestal bránit satanu a jeho následovníkům a národ byl ponechán zvůli vládce, kterého si vybral.** Jeho děti pohrdly Kristovou milostí, která by jim umožnila ovládnout zlé povahové rysy, jež se nyní staly nad nimi vítězi. Satan rozpoutal jejich nejprudší a nejnížší vášně. **Do čela národa se postavil satan a nejvyšší občanské a náboženské úřady se ocitly pod jeho vlivem.** GC, (1911) str. 28-29} {VSV 22.3 / GC 1888 P. 29}

Neuvědomujeme si, kolik vděčíme Kristu za pokoj a ochranu, kterou

užíváme. Je to Boží ochraňující moc, která brání, aby se lidstvo nedostalo plně pod nadvládu satana. Neposlušní a nevděční mají všechny důvody k tomu, aby byli vděční Bohu za milosrdenství a shovívavost, s níž drží pod kontrolou krutou a zlomyslnou moc toho zlého. Když však lidé překročí meze Boží trpělivosti, je tato brzdicí moc odňata. Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku vyneseného za přestoupení. Ale ponechává lidi, kteří odmítají jeho milost, aby sklidili to, co sami zaseli. Každý paprsek světla, který jsme odmítli, každé varování, kterým jsme pohrdli nebo které jsme nebrali vážně, každé hovnění vášni, každé přestoupení Božího zákona je zasetým semenem, které přinese jistou žeň. Jestliže je tvrdošijně odporováno Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme, a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím satana. Zkáza Jeruzaléma je strašným varováním pro všechny, kdo si pohrávají s nabídkou Boží milosti a odmítají prosby božské milosti. Nikdy nebylo dáno přesvědčivější svědectví, jak Bůh nenávidí hřích, a svědectví jistého trestu, který stihne viníky. {VSV 27.4 / GC 36.1}

Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili pohár pomsty. V úplné pohromě, která je jako národ postihla, a ve všech bídách, které pak následovaly, když byli rozptýleni, sklízeli jen to, co sami zaseli. Prorok praví: „Z tebeť jest zhouba tvá, ó Izraeli,“ protože „jsi padl příčinou nepravosti své“ (Oz 13,9; 14,1). Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě přímého Božího rozhodnutí. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost. Tvrdošijným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana a satan jim mohl vládnout podle své vůle. Strašné krutosti, které se projevíly při zkáze Jeruzaléma, ukazují, jaká je satanova pomstychtivá moc nad těmi, kteří se poddali jeho nadvládě.{VSV 27.3 / GC88 35.3}

Až opustí nebeskou svatyni, zahalí obyvatele země temnota. V té době budou muset věřící žít před svatým Bohem bez Přímlovce. Moc, která dosud zadržovala bezbožné, přestane působit, a satan bude mít nad zatvrzelými lidmi neomezenou nadvládu. Boží trpělivost skončí. Svět odmítl Boží milost, pohrdl Boží láskou a pošlapal Boží zákon. Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. Boží Duch, kterému tvrdošijně vzdorovali, od nich nyní odešel. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni napospas satanu. Satan pak zavlče obyvatele světa do závěrečné velké doby soužení. Boží andělé přestanou zadržovat vichřice lidských vášní, najednou se projeví všechno

zadržované napětí. Celý svět bude zatažen do strašnější zkázy, než byla zkáza starého Jeruzaléma. {VSV 441.3 / GC 614.1}

Satan působí i prostřednictvím přírodních živlů, aby sklídl úrodu nepřipravených duší. Studuje tajemství přírodních dějů a všechnu svou moc využívá k řízení živlů do takové míry, v jaké mu to Bůh dovolí. Když mu kdysi dovolil sužovat Joba, jak rychle byla smetena stáda, služebnictvo, domy a děti, jedno soužení následovalo za druhým v okamžiku. To Bůh chrání své stvoření a ohrazuje je před mocí ničitele. Ale křesťanský svět projevil pohrdání vůči Hospodinovým zákonům a Pán udělá to, co řekl - odejme své požehnání ze země, přestane pečlivě chránit ty, kteří brojí proti jeho zákonu a učí, ba nutí jiné dělat totéž. Satan má kontrolu nad všemi, které Bůh zvlášť nehlídá. Satan některé zahrne přízní a prosperitou, aby podpořil své vlastní záměry, na druhých uvrhne soužení a povede lidi k přesvědčení, že je sužuje Bůh. {VSV 424.2 / CH 460.2}

Toto poselství nikdy neplatilo s větší silou než dnes. Svět stále více přehlíží Boží nároky. Lidé jsou již přestupníky bez ostychu. Bezbožnost obyvatel světa téměř naplnila míru jejich nepravosti. Tato Země se již téměř dostala do bodu, kdy Bůh dovolí ničiteli, aby na ní vykonal svou vůli. Nahrazení Božího zákona lidskými, vyvýšení neděle namísto biblické soboty z čistě lidské pravomoci je posledním činem v dramatu. Když se tato náhrada stane celosvětovou, Bůh se zjeví. Povstane ve svém majestátu, aby hrozně otrásl zemí. Vyjde ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa za jejich nepravost, a zem odkryje její krev a už nebude zakrývat své zabitě. {7T 141}

Satan číhá na příležitosti, jak si zajistit duše pro sebe a pokud nemáme Boží ochranu, prudce vyrazí a jeho andělé se pustí do práce, aby nadělali nějakou hmatatelnou spoušť. Hrozná tornáda, železniční neštěstí, katastrofy na moři jsou kvůli satanovu hněvu. Hospodin neudělá zázrak, aby ochránil ty, co ustavičně pracují proti němu a posilují moc temnoty. A toto je jen začátek. Jejich srdce se nebudou kát, neboť jsou plně zaměřena na dělání zla, a to neustále. Tyto pohromy, kterých by se lidé měli bát, berou nyní na vědomí jen ti, co se bojí o svou vlastní osobní bezpečnost, jimi samými a těmi, co jsou s nimi spojení. {List 3a, 1883} {3MR 318.2}

Jak se lidé s těmito slovy plnými světla a pravdy odvažují zanedbávat takovou jasnou povinnost? Jak se odvažují neposlouchat Boha, když poslušnost Jeho požadavků znamená Jeho požehnání jak v časných, tak

duchovních věcech, a neposlušnost znamená Boží kletbu? Satan je ničitel. Bůh nemůže požehnat těm, kteří odmítají být věrnými sluhy. **Vše, že může udělat je dovolit satanovi, aby vykonal své ničivé dílo.** Vidíme na zem přicházet pohromy každého druhu a v každé míře - a proč? Hospodinova omezující moc není uplatňována. Svět nedbá na Boží Slovo. Žije, jakoby Boha nebylo. Tak jako obyvatelé světa v době Noe, odmítají na Boha i jen pomyslet. Bezbožnost převládá v alarmující míře a zem je zralá ke sklizni. {6T 388}

Není divu, že násilí a zločin se rozšířily po Zemi a mravní temnota jako příkrov smrti zahaluje města a lidské příbytky. **Satan řídí mnohé domácnosti, lidi a církve.** Čháh na náznaky mravní zkaženosti a přichází se svými pozlátkovými pokušeními, pečlivě vede lidi do stále horšího zla, **dokud výsledkem není úplná zvrácenost.** Jediným bezpečím je bdít na modlitbě proti jeho úskokům, neboť v posledních dnech „obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil“ (1Pt 5,8). **Ochranou proti jeho útokům je Ježíšova přítomnost.** Slunce spravedlnosti odkrývá ohavnou čerň nepřítelů duší a utíká před Boží přítomností. {2SP 317.2}

Když rodiče nebo vládcí zanedbávají povinnost trestání nepravosti, **nastane řetěz okolností, která potrestá hřích hříchem.** {EP 528.3}

Hospodin jedná stále stejným způsobem; přivádí lidi k tomu, aby uznali jeho spravedlnost, a tím velebili jeho jméno. Stýskají-li si ti, kdož se zavázali, že budou Boha milovat, na prozřetelnost Boží, nedbají-li jeho zaslíbení, a podlehnouše pokušením, spojí se se zlými anděly, aby zmařili plány Boží, **působí Hospodin často tak, že je přivede k tomu, aby si uvědomili svůj hřích a byli nuceni uznat hříšnost svého jednání a spravedlnost a milosrdenství Boží, i když přítom nepociťují pravé lítosti.** Bůh nechává působit dobro i zlo, **aby se v jejich zápase mohlo projevit dílo temna.** A ačkoli se duch, který naváděl ke zlu, zcela nezmění, dochází k doznání, které očistí Boží čest a ospravedlní Jeho věrné zastánce, kteří byli osočováni a nepochopeni. **Tak tomu bude, až se konečně vyleje hněv Boží.** Když "Pán se běře se svatými tisíci svými, aby učinili soud všechněm," potrestá „všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich“ (Juda 14,15). Každý hříšník si uvědomí a uzná spravedlnost svého odsouzení. {PP 290.1 / PP 393.1}

Satan by nás okamžitě přijal a vnutil nám své hrozné společenství. **Ach,**

snažme se každý den získat hlubší zkušenost, pěstovat lásku k Ježíši. Ať si každý na lodi uvědomí, že je pod Boží ochranou. Kristus řekl: "... neboť beze mne nemůžete činit nic " (Jan 15,5). "Neboť náš zápas není proti tělu a krvi, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech. Proto vezměte na sebe celou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý vzepřít, všechno vykonat a zůstat stát " (Ef 6,12.13).{7MR 205.1}

Milosrdní učedníci / následovníci

Hospodin zástupů nás varoval, že si máme dávat pozor, abychom z naší strany zákon jeho vlády nepředstavovali nesprávně nějakým nemilosrdným činem vůči našim bližním. {RH August 13, 1895, odst. 6}

Byl to tentýž Ježíš, který přikázal, že láska by měla být řídicím principem ve staré dispensaci, jako ten, který přikázal, že láska by měla být řídicím principem v srdcích jeho následovníků v Nové smlouvě. Cvičení se v zásadách lásky je to pravé posvěcení. Ti, co chodí ve světle, budou dětmi světla a budou rozšiřovat světlo k těm, co jsou kolem nich v laskavosti, náklonnosti, nepochybné lásce. "Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu, a Bůh v něm" (1 Jan 4,16). {YI, 8. listopad 1894, odst. 7}

.... Ale ti, jejichž oči byli otevřeny, aby viděli Kristovu lásku, uvidí charakter Boha jako plného lásky a soucitu. Bůh se nebude jevit jako tyranická, nelítostná bytost, ale jako otec, který touží obejmout svého kajícího se syna. Hříšník svolá spolu se žalmistou: "Jako má otec soucit se svými syny, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí" (Ž 103,13). **Všechno zoufalství je smeteno z duše, když je Kristus vnímán v jeho pravé povaze.** {RH, 3- únor 1891 odst. 10}

Ti, co se stali Božími dětmi, dají o tom světu nějaký důkaz. V povaze a charakteru nastane změna - změna z tmy na světlo, ze satanovy na Boží moc. Apoštol říká Efezským: "... vás [vzkřísil], když jste byli mrtví pro svá provinění a pro své hříchy" **"Bůh, bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou nás miloval, když jsme byli mrtví pro svá provinění, obživil nás spolu s Kristem, ... a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši"**(Ef 2,1.4-6). Ale třída, na kterou se odvolávám, neví o takové změně nic. Ani té řeči nerozumí. Boží dítě lze snadno rozpoznat od domýšlivého člověka, který lže sám sebe. Ovoce Ducha není nezkroutné, hlučné, chvástivé, sebevědomé, ale je to pokorná radost,

kteřá vede k pokoření sebe. {Ms1-1878.6}

Máme jít a hlásat Boží dobrotu a vysvětlovat před lidmi jeho skutečný charakter. Máme odrážet jeho slávu. Dělalí jsme to v minulosti? Zjevovalí jsme charakter našeho Pána zásadou a příkladem? Nepřipojilí jsme se k dílu nepřítelů duší a nepředstavovalí jsme nesprávně našeho nebeského Otce? Nesoudilí jsme naše bratry, nekritizovalí jsme jejich slova a činy? Pak Boží láska nesídlilá v našich duších. Udělejme rozhodnou změnu. {RH, 26. únor 1889, odst. 6}

Kdyby svět poznal zásady zákonů Boží vlády, kdyby lidé poslouchalí jeho přikázání, rozpoznávalí by charakter Boha v zákoně a už by nebylí s Bohem v konfliktu. Ale lidé kvůli odvrácení se od Boha nemají prostředek na rozpoznání jeho charakteru a přechovávají a pěstují se vlastnosti satanovů charakteru. {RH, 9. března 1897, odst. 12}

Když se však srdce poddává vlivu Božího Ducha, svědomí se probouzí a hříšník začíná chápat něco z hloubky a posvátnosti svatého Božího zákona, který je základem Boží vlády v nebi i na zemi. [Hříšník] **vidí Boží lásku,** krásu svatosti, radost nevinnosti [a] touží po očištění a po obnově společenství s nebem. {CK 17.1 / SC 24.2 {BLJ 361.6}

Podobně jsou Kristovi učedníci postavení jako nositelé světla na cestě do nebe; prostřednictvím nich se světu zahaleném v temnotě nepochopení Boha zjevuje Otcovo milosrdenství a dobřota. Když druzí vidí jejich dobré skutky, vede je to k oslavě Boha na nebesích, neboť je tím zjeveno, že na vesmírném trůnu je Bůh, jehož charakter je hodný chvály a napodobování. Boží láska planoucí v srdci, soulad s Kristem zjeven v životě, je jako krátké nahlédnutí do nebe dané lidem světa, aby ocenilí jeho jedinečnost. {RC 319.5}

Když dal náš nebeský Otec našemu světu nejenom Ježíše, ale v jednom velkém daru i celé nebe, když si nenechal žádnou rezervu, kterou by mohl překročit hodnotu **svého daru, příjemci takové úžasné lásky jsou vyzváni, aby se milovalí navzájem tak, jak je miloval Kristus. Učení Spasitele ve Staré smlouvě, zatímco byl zahalen v oblačném sloupu, představují tutěž vysokou normu jako jeho učení v Nové.** Přečtěte si 3Moj 19. Celá je poučením daným ve prospěch budoucích pokolení. Ten, kdo v ní promlouvá, je Ježíš Kristus. Přečtěte si i 1 Jan 2,4-7. Jn 1,1-4.14. {Lt42-1894.16}

Mezi pokyny Staré a Nové smlouvy je dokonalý soulad. Sám Pán Ježíš dal

Mojžíšovi zásady, které měly být dány Izraeli. Ponaučení o milosrdenství, dobrotě, štědrosti a přísné poctivosti byly dány Kristem ve Staré smlouvě a byly jím zopakovány, když přišel v lidském těle na náš svět.{1888 1533.3}

Někteří říkají, že dějiny Staré smlouvy jsou měsíčním světlem, zatímco ty novozákonné jsou světlem slunečním. Když čtu starozákonné historie, nemohu to říct. „Jeho příchod je jistý jako jitřenka“ (Oz 6,3). Kristus září jako cesta, pravda a život stejně mocně v starozákonních i novozákonních dějinách. Jeho pokyny dané Izraeli z vrchu Sínaj jsou stejně silným světlem, jaké bylo vyjádřeno v jeho učení, kdy se zjevil osobně jako Velký učitel, Syn Nekonečného Boha. Všechna jeho slova jsou pravda.{Ms142-1904.9}

On byl cestou pro patriarchy a proroky a je jí i pro dnešní křesťanskou církev. Kristus je starozákonními Písmy představován jako osobní Spasitel. A tentýž Kristus, který byl cestou v Písmech Starého zákona, vyhláší v Nové: "Já jsem cesta, pravda i život" (Jan 14,6).{ST, 10. leden 1900, odst. 7}

S Kristem můžeme spolupracovat na budování jeho království jen tím, že budeme posvěcováni jeho Duchem. Nesmíme používat sílu, zvedat zbraně, abychom si vynutili poslušnost; neboť kdybychom tak jednali, projevovali bychom téhož ducha, jakého zjevují Kristovi nepřátelé. {RH, 18. srpen 1896, odst. 5}

Závěr

Bůh nestvořil zlo, stvořil jen dobro, které bylo jako On sám. Ale satan by nebyl spokojen, aby poznal Boží vůli a činil ji. Nanejvýš ho zajímalo poznání toho, při čem Bůh nezamýšlel, aby to věděl. **Zlo, hřích a smrt nestvořil Bůh, je to výsledek neposlušnosti, která má svůj původ v satanovi.** {5T 503}

Zlo, ať existuje kdekoliv, se bude vždy spojovat proti Bohu. Tak se padlí andělé a padlí lidé spojí do zoufalého společenství. Povýšenecké kníže temnoty (Ef 6,12) počítalo s tím, že kdyby mohlo přesvědčit lidi - tak jako kdysi anděly -, aby se k němu připojili ve vzpouře, v každém odporu proti nebi mělo by je jako své pracovníky, spojence. {Ms55-1886.20}

Pro koho to platí? **Satan byl prvním velkým vzbouřencem v nebi.** Kvůli své podvodné moci si na svou stranu získal mnohé svaté anděly. Bůh byl pravda a spravedlnost. Bůh postupoval při obhajobě svého zákona přímočaře. Satan se

musí Božím argumentům poddat nebo vyhnout. **Přišel tam, kde se cesta rozdvjovala na podřízenost nebo otevřenou vzpouru. Pustil se tou druhou. Boží slova vykládal nesprávně, převracel je a zkresloval, dokud při něm nebyl velký počet andělů; velký počet, pravda, ale ne na jeho lži. Jeho dílo spočívalo v obviňování, podvodu, lži, dokud neoklamal sám sebe.** Uvěřil svým vlastním lžím, jeho temnota byla pro něj světlem a světlo tmou. Pro satana to bylo zkázou. Skutečně byl ve výhodě: mohl lhát, podvádět a obviňovat. Bůh lhát nemohl. Bůh postupoval přímočaře, Lucifer naproti tomu klikatě, vlnivě, točitě jako had. **Lucifer mohl být na počátku svého hříšného postupu varován tak, jak umí varovat jen Bůh, avšak jeho tvrdohlavý odpor a nevěra si vykládala každý milosrdný Boží zákrok jako nátlak a omezování jeho práv.** Jistý čas si představoval sám sebe jako nadřazeného Bohu, neboť na svou stranu získal některé anděly. Hospodin dovolil satanovi, aby pokračoval, dokud se neprojeví ve své skutečné povaze. Satanovy skutky mohl obětováním sebe sama zničit jedině Kristus. {Ms22 - 30. listopad 1885}

Bůh nikoho neničí. Každý zničený se zničí sám. {KP 61.5 / COL 84.4}.

Tím, že se naši první rodiče odvážili v jednom bodě ignorovat výslovnou vůli Boží, otevřeli bránu, kterou na svět vnikl přival béd. Každý, kdo následuje jejich příkladu, sklídí podobný výsledek. **Základem všeho je Boží láska, z níž vychází každé přikázání Hospodinova zákona a kdo opouští přikázání, připravuje si vlastní neštěstí a záhubu.** {MB 59.3 / MB 52.2}

Neexistuje ani jedno z přikázání zákona, které není pro dobro a štěstí člověka, v časném i věčném životě. **Zachovávání zákona je pro člověka jako zeď chránící před zlem.** Ten, kdo tuto Boží ohradu kdekoliv prolomí, zničí její ochrannou moc, neboť tím otevřel cestu, kterou může nepřítel vejít, aby pustošil a zabíjel. {MB 59.2 / MB 52.1}

Jak měl být Bůh správně představen světu? Jak se mělo oznámit, že je Bohem lásky, milosrdným, laskavým a slitovným? Jak to měl svět vědět? Bůh poslal svého Syna a ten měl světu představit Boží charakter. Satan do toho hned vstoupil a postavil se mezi Boha a člověka. Jeho dílem je odvracet lidskou mysl a svůj tmavý stín vrhá napříč našimi cestami, abychom nevěděli rozeznávat mezi Bohem a mravní temnotou, zkažeností a velkým množstvím nepravosti v našem světě. Co s tím tedy uděláme? Necháme tu tmu, aby zůstávala? Ne. Je tu pro nás moc, které vnese na náš tmavý svět nebeské světlo. **Kristus je v nebi a přinese nám světlo nebe,**

zažene temnotu a vpustí dovnitř světlo své slávy. Potom uvidíme uprostřed zkaženosti a znečištění světlo nebe. **Chceme si před sebou udržet dokonalý Vzor. Bůh byl tak dobrý, že poslal ztvárnění sebe ve svém Synu Ježíši Kristu, a chceme mysl a srdce, které se rozevře a sáhne nahoru. Jakmile Adam a Eva padli, obličej jim při pohledu na vlastní ubohost poklesly.** Můžeme vidět svou bídu a měli bychom se modlit, aby nám Bůh odhalil naše vlastní srdce; ale modlit bychom se měli i za to, aby se nám zjevil jako Vykupitel odpouštějící hříchy. **Vaši modlitbou budiž: Zjev mi sebe,** abych se v Tvé nedostizné milosti mohl držet zlatého spojovacího provazu, Krista, který byl spuštěn z nebe na zem, abych se ho mohla chopit a být vytažena nahoru. {1888 75-76}

"Aby bylo zjeveno smýšlení mnoha srdcí." Ve světle Spasitelova života se zjevují srdce všech, od Stvořitele až po kníže temnoty. **Satan líčí Boha jako sobeckého tyрана, který požaduje všechno a nedává nic, který vyžaduje, aby všechna stvoření sloužila k jeho vlastní slávě, a sám se pro jejich dobro neobětuje. Srdce Otcovo však zjevuje to, že dal Krista. Tento dar svědčí o tom, že smýšlení Boží s námi je „myšlení o pokoji a ne o trápení“ (Jer 29,11).** Hlásá, že nenávisť Boží vůči hříchu je tak silná jako smrt, že však jeho láska k hříšníkovi je silnější než smrt. Podjal se úkolu nás zachránit, a vynakládá všechno, i to nejdražší, aby mohl svůj úkol splnit. Nezamlčuje žádnou pravdu, nutnou k našemu spasení, využívá všech božských prostředků. Zaplavuje nás milostmi a dary. **Všechny poklady nebe se otvírají těm, které chce spasit. Nashromáždil bohatství vesmíru, a otevřel zdroje věčné moci a vše to vkládá do rukou Kristových a praví: "To vše je pro člověka. Použij těchto darů, abys ho přesvědčil, že není větší lásky nad mou na zemi ani na nebi. Své největší štěstí najde v tom, že mne bude milovat."** {TV 31.1 / DA 57.1}

"Spasitel jasnou řečí učil svět, že láskyplnost, soucit, láska, kterou projevil lidstvu, jsou přesně vlastnosti Jeho nebeského Otce. Ať představoval jakékoliv učení o milosti, jakékoliv zaslíbení radosti, ať projevil jakýkoliv skutek lásky či Boží půvab, mělo to svůj zdroj v Otci všech. V osobě Krista vidíme věčného Boha, zapojeného do konání neomezeného milosrdenství vůči padlému lidstvu. "{ST, 20. srpen 1894}

Kristovo poslání a dílo bylo v nápadném kontrastu s tak obecně rozšířenou křivdou a útlakem. Pozemská království jsou založena a udržována násilím, **to však nemělo být základem Mesiášova království.** Při zřízení jeho vlády

neměly být použity žádné tělesné zbraně, žádné donucování, nemělo docházet ke snahám znásilnit svědomí lidí. Toto jsou zásady používané knížetem tmy pro vládu jeho království. Jeho zástupci aktivně pracují, ve své lidské nezávislosti se snaží přijmout zákony, které jsou v přímém rozporu s Kristovým milosrdenstvím a laskavou vládou. {RH, August 18, 1896 odst. 2}

Totéž nepřátelství, které bylo v srdcích odpadlých židů, které je dovede k zavraždění Božího Syna, bylo v srdcích těchto katolických náboženských horlivců a dělalo je téměř satanskými, aby pronásledovali ty, kteří bojovali o náboženskou svobodu, a vedli stovky duší k okraji strašlivé propasti a vrhli je přes ni na rozeklané skály. Ti, co předstírají, že jsou Kristovými zástupci na zemi, konají skutky svého otce ďábla. Kdy jim Kristus zanechal příklad popravování buď Římanů, nebo pohanů, protože nevěřili Jeho učení?{Ms62-1886.62}

Herodes a bezbožné úřady zabily Spravedlivého, ale **Kristus nikdy nikoho nezabil** a ducha pronásledování můžeme připsat jedinému původci - satanu -, protože lidé chtějí svobodu svědomí. {Ms62-1886.64}

Satanovi přísluhovači neustále působí pod jeho vedením, aby nastolili jeho vládu a budovali jeho království navzdory Boží vládě. Proto se pokoušejí oklamat následovníky Ježíše Krista a zlákat je, aby přestali být věrní Spasiteli. Jako jejich vůdcové překrucují a převracejí Písmo, aby dosáhli svého cíle. **Jako se satan pokoušel obvinít Boha, tak se jeho následovníci pokoušejí zstudit Boží lid.** Nepřítel, který přivedl Krista na kříž, vede bezbožné lidi, aby ničili Kristovy následovníky. To všechno je naznačeno v onom prvním proroctví: „Nad to, nepřátelství položíme mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím.“(**1Moj 3,15**) To potrvá až do konce času. {VSV 365.3 / GC 507.2}

Kdy se lidé naučí, že Bůh je Bůh, ne člověk, a že se nemění? Každá katastrofa, každá smrt je svědectvím o moci zla a o pravdě živého Boha. Boží slovo je život a zůstává navěky (**1Pt 1,25**). Bude stát pevně po celou věčnost. Jak si může člověk, uvědomující si, co je Bůh a co udělal, vybrat satanovu cestu namísto Boží? Je jen jedna obnovená cesta do ráje - cesta poslušnosti. {ST, 25. leden 1910, odst. 18}

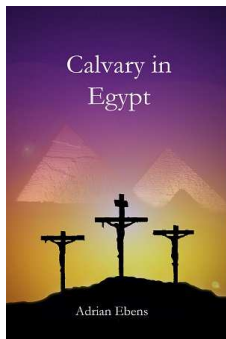
Určitý sbor může být nejchudší v celé zemi, nemusí na něm být nic přitažlivě pozoruhodné, ale pokud si jeho členové osvojí zásady Kristovy povahy,

budou mít ve svých duších radost. K jejich bohoslužbě se připojí i andělé. Chvála a díkyvdání bude stoupat z vděčných srdcí k Bohu jako sladká oběť, **ani dnes by to nemělo být jinak. Lidé světa slouží falešným bohům.** Od své falešné bohoslužby by neměli být odvraceni odsuzováním jejich model, ale tím, že uvidí něco lepšího. Máme jim svědčit o Boží dobrotě a lásce. "Vy jste moji svědkové, je výrok Hospodinův, a já jsem Bůh! "(Iz 43,12). {KP 237.3; 238.1 / COL 298.3; 299.1}

Modlitba Ellen Whiteové

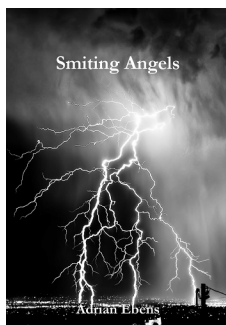
Je to pro mě bolestná myšlenka, že mohu udělat tak málo. Omezený rozsah lidských schopností mě vede ke skutečnému procítění Kristových slov: „beze mne nemůžete činit nic“ (Jan 15,5). Mnozí jsou obdařeni skvělými talenty a nepoužívají je, protože nemají živé spojení s Bohem. Moje vlastní nedostatečné poznání a nedostatek energie mě žene k Ježíši a mé srdce říká: "Och, Bože, nemohu dělat nic. Má bezmocná duše visí na Tobě, Ježíši Kriste, můj Spasiteli. Vlož svou milost do mého srdce. Přitáhni mou mysl od mé slabosti k Tvé všemocné síle, od mé neznalosti k Tvé věčné moudrosti, od mé křehkosti k Tvé stálé moci. Dej mi správné chápání velkého plánu vykoupení. Dej mi vidět a rozumět, čím je Kristus pro mě, a že mé srdce, duše, mysl a síla jsou koupeny za velkou cenu. Kristus mi dal, abych mohla dávat druhým. **Pozvedni mou duši, posilni a osviť mou mysl, abych jasněji chápala charakter Boha, jak byl zjeven v Ježíši Kristu, abych věděla, že je mou předností mít účast na Božské přirozenosti“** (2 Petr 1,4). Velká a věčná Boží moc mi naplňuje mysl úžasem a někdy dokonce hrůzou.... Mohu **vskutku hledět na Ježíše, dobrotivého, soucitného a laskavého, a vidět Hospodina Boha a nazývat ho něžným jménem Otec.** Hluboké zápasy mé vlastní duše proti pokušením, upřímná touha mé mysli a srdce poznat Boha a Ježíše Krista jako mého osobního Spasitele a mít jistotu, klid a spočinutí v jejich lásce, vedťe mne každý den k touze být tam, kde na mě mohou zářit paprsky Slunce spravedlnosti. {OHC 146. 3-5}

Golgota v Egyptě

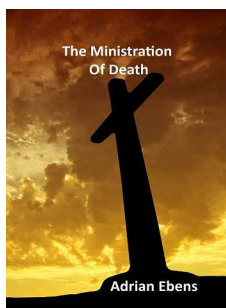
Pečlivě o tom popřemýšlejte. Mysli římských vojáků jsou ovládnány satanem a přece dech, kterým žijí je život, který osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět (**Jan 1,9**). Kristovu moc v duších lidí zneužívá satan na to, aby Ho přibil na kříž. Zastavte se a chvílku o tom zvažujte. Jeden obraz římského vojáka s vysoce pozvednutou kladivem, zarážejícím hřebík přes ty drahé ruky Spasitele je klíčem k egyptským ranám a vši ničivé moci zjevené na zemi.

Trestající andělé

Zabíjejí Boží svatí andělé skutečně lidi? Copak opravdu říká Kristus slova: "Tito lidé musí prozatím zemřít, jděte a popravte je!"? Skrýval Ježíš tuto část Božího charakteru, když přišel na tuto zem? Zatímco byl Ježíš zde, nepopravuje nikoho. Pokud je popravování lidí součástí Jeho charakteru, proč ji neukázal, dokud byl tady na zemi? "... neboť Syn člověka nepřišel zahubit lidské duše, ale spasit" Col. **Lk 9,56**).

Služba smrti

Proč řekl Ježíš Petrovi, aby odložil svůj meč, ale nechal Levítům projít táborem a pozabijet ty, kteří se odmítli kát? Jak je možné, že Ježíš mohl říci, že "každý hřích a každé rouhání bude odpuštěno lidem, ale rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem" (**Mt 12,31**) a v Starém zákoně se člověk rouhá a je nemilosrdně ukamenován k smrti? Proč Ježíš zjevně nazval ženu, která ho požádala o pomoc štěnětem BKR+ (Mk 7,27) a proč Bůh přikázal Abrahamovi, aby obětoval svého syna, když zákon říká "nezabiješ" (2Moj 20,13)?

Náš milosrdný laskavý Otec

Ellen Whiteová se modlila těmito nádhernými slovy:

Och, Bože, nemohu dělat nic. Má bezmocná duše visí na Tobě, Ježíš Kristus, můj Spasiteli. Vlož svou milost do mého srdce. Přitáhni mou mysl od mé slabosti k Tvé všemocné síle, od mé neznalosti k Tvé věčné moudrosti, od mé křehkosti k Tvé stálé moci. Dej mi správné chápání velkého plánu vykoupení. Dej mi vidět a rozumět, čím je Kristus pro mě, a že mé srdce, duše, mysl a síla jsou koupeny za velkou cenu. Kristus mi dal, abych mohla dávat druhým. **Pozvedni mou duši, posilni a osviť mou mysl, abych jasněji chápala charakter Boha, jak byl zjeven v Ježíši Kristu, abych věděla, že je mou předností mít účast na Božské přirozenosti** "Col. (2 Petr 1,4). Velká a věčná Boží moc mi naplňuje mysl úžasem a někdy dokonce hrůzou... Mohu **vskutku hledět na Ježíše, dobrotivého, soucitného a laskavého, a vidět Hospodina Boha a nazývat ho něžným jménem Otec. Hluboké zápasy mé vlastní duše proti pokušením, upřímná touha mé mysli a srdce poznat Boha a Ježíše Krista jako mého osobní Spasitele a mít jistotu, klid a spočinutí v jejich lásce**, ved'te mě každý den k touze být tam, kde na mě mohou zářit paprsky Slunce spravedlnosti. {Our High Calling, strana 146.3-5}

Ať se při čtení a uvažování o tématech v této knize stane tato modlitba i naší.